

Giới thiệu Con Riêng

Người ta thường nhủ rằng chỉ có gia đình, máu mủ ruột thịt mới là nơi chốn ta yên thân. Đáng tiêng rằng, với tôi, nơi gọi là nhà cũng không có. Phụ nữ cái vãi với chồng còn có thể ôm con về ngoại, còn tôi... "nhà" suy cho cùng cũng chỉ là nơi có hai mẹ con.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

- Giờ này còn chưa dậy nữa? Có mỗi cái việc ở nhà com nước mà cũng không làm cho ra hồn. Đã vô tích sự còn lười biếng, đúng là không được cái nước gì.

Khi tôi còn đang nằm trong phòng đã nghe tiếng mẹ chồng tru tréo bên dưới. Tôi nhìn đồng hồ, đột nhiên bật dậy như cái máy. Đêm qua thằng Bo sốt khiến tôi không ngủ được, gần sáng mới chợp mắt một lát mà ngủ quên đến mức gần sáu giờ sáng mất rồi. Tôi không còn nghĩ được gì, chạy một mạch xuống bếp tắt ta tắt tưởi nấu ăn sáng. Mẹ chồng tôi nhìn thấy vậy thì nhếch mép nói:

- Dậy sớm quá cơ, cả nhà đang phải đợi chị đấy. Ăn rồi ngủ trương mắt lên.

- Dạ con xin lỗi mẹ, hôm qua cu Bo sốt...

Còn chưa kịp nói hết câu bà đã gạt đi:

- Vào nấu nhanh nhanh lên, chồng chị với ba chồng chị không chờ được nên ra ngoài ăn sáng rồi. Giờ vào nấu cho thằng Chín với mẹ nó bát bánh đa của ăn sớm còn đi đón ba thằng Chín. Nhớ phần cua đây tôi bóc để nấu cho cái Ly với cu Chín ăn thôi đấy. Thừa thì cho vào tủ, mai nấu tiếp. Còn tôi nấu cho tôi bát cháo loãng là được.

- Dạ vâng ạ.

Mẹ chồng tôi quát mắt nhìn tôi, có lẽ định chửi thêm vài câu thì trên tầng có tiếng bước chân của chị Ly và cu Chín. Vừa nhìn thấy chị Ly mẹ chồng tôi cũng tiến lại gần sau đó lên tiếng:

- Ôi, sao hai mẹ con không ngủ thêm đi. Khi nào được ăn thì mẹ gọi xuống.

- Dạ, để con xuống phụ thím Thủy nấu ăn – chị Ly đáp lại

- Khởi cản, có gì đâu con, nấu mấy cái món đơn giản ý mà. Nào, đi lên ngồi xuống đây, Chín lại đây bà nội yêu cái.

Tôi liếc mắt nhìn lên thấy thằng cu Bo đứng ngay dưới chân cầu thang nhìn mẹ chồng tôi ôm ấp anh Chín mà lòng tôi cũng cay xè. Cu Bo cúi mặt đi qua cũng không ai để ý, nó bước xuống dưới gian bếp cùng tôi, nhìn thấy con tôi vừa bóc bánh đa vừa nói:

- Bo của mẹ còn mệt không?

- Dạ không. Mẹ nấu gì đấy ạ?

- Mẹ nấu cháo thịt cho Bo ăn nhé.

Cu Bo nghe vậy gật đầu, rồi lại đứng nép vào cánh cửa nhìn lên gian phòng khách đầy thềm thường. Tôi thương con, nhưng không biết phải an ủi con thế nào để con đỡ tủi thân. Chị Ly là chị dâu của chồng tôi, hai vợ chồng anh chị sống ở trên Hà Nội nhưng dịp này gần Tết nên chị Ly về trước, một lát nữa anh Cường anh trai ruột của chồng tôi mới về sau. Cây đào ngoài phòng khách đã nhú những nụ hồng chum chím, năm nào cũng vậy, cứ gần dịp xuân về lòng tôi lại có chút buồn buồn. Nấu xong đồ ăn sáng, tôi liền gọi mọi người xuống. Thằng cu Bo không hiểu chuyện liền leo tót lên gấp vào bát bánh đa của tôi nấu cho thằng Chín. Còn chưa kịp nói với con ốm thì phải ăn cháo thịt mẹ chồng tôi đã chạy lại dùng đũa gỡ lên tay Bo rồi quát lên:

- Bánh đa của là nấu cho anh Chín, sao mày dám đụng vào?

Bo nghe vậy khẽ buông ra nhảy xuống ghế cúi mặt không đáp. Chị Ly liền lên tiếng:

- Ai ăn cũng được mà mẹ. Cháu nó thèm cứ để nó ăn.

Nói rồi chị Ly định san bớt bát bánh đa của ra, nhưng tôi đã ngăn lại:

- Thằng Bo nhà em đêm qua sốt cả đêm. Em cho nó ăn chút cháo thịt loãng rồi uống thuốc thôi chứ không dám cho ăn cua.

- Thế em cũng ngồi vào đây mà ăn đi.
- Dạ mẹ với chị và Chín cứ ăn trước đi, em dứt cho Bo xong em ăn sau.

Mẹ chồng tôi hầy hầy tay chị Ly gặt gù:

- Thôi, ăn đi con, ăn đi còn ra đón thằng Cường.
- Dạ vâng. Con mời mẹ.

Tôi ngồi xuống bên kia ghế, kéo Bo lại gần rồi dứt cho bát cháo. Thằng bé ngoan ngoãn ăn hết sạch sành sanh. Ăn xong mẹ chồng tôi với chị Ly và thằng Chín cũng đánh xe ra ngoài bến xe khách Bãi Cháy đón anh Cường. Tôi để cu Bo chơi trên phòng khách còn mình thì dọn dẹp bên dưới sau đó bỏ thức ăn ra để nấu cơm chưa. Khi vừa nhặt mấy cọng rau, tôi cũng nghe trên nhà có tiếng còi xe ô tô, tiếng mẹ chồng tôi cười nói:

- Mau vào nhà đi con. Đây, lại không về cùng cái Ly cơ, đi xe khách mệt chưa.

Lúc này tôi biết anh Cường đã từ Hà Nội về liền đứng dậy rửa tay lên chào một câu cho phải phép. Vậy mà vừa bước lên đến nơi mẹ chồng tôi đã nguyền dài:

- Đang bóc tôm hay gì mà hôi thối, lên đây làm gì tý lại rớt cả ra nhà.

Tôi nhìn mẹ chồng, tự dưng không biết nói gì đánh đáp:

- Con định bảo cu Bo lên nhà uống sữa cho đúng giờ.

Nói rồi tôi quay sang anh Cường khẽ chào:

- Anh mới về à? Em chào anh.
- Ủ, nấu cơm hả em?
- Vâng ạ.

Anh Cường thấy vậy quay sang chị Ly:

- Em xuống phụ thím ấy đi, để anh xếp đồ lên thấp hương ông bà.

Mẹ chồng tôi hơi chau mày cau có trả lời:

- Bếp núc chặt chội kéo đông xuống đây làm gì, thôi để mình nó nấu đi, hai đứa lên mà thấp hương cho ông bà rồi còn sang bên nhà chú Ban chào hỏi chú ấy một tý.

Tôi không đợi mẹ chồng nói hết đã lui xuống bếp. Anh Cường cũng không để ý lời mẹ chồng tôi mà gọi cu Bo lại khẽ nói:

- Bo, lại đây bác cho cái này này. Kẹo dẻo đây, mau lên.

Tôi không nghe tiếng Bo đáp chỉ thấy tiếng mẹ chồng mĩa mai:

- Kia, đứng đực ra đây làm gì, bác gọi thì vào đi, không biết giống ai mà cứ đàn đàn độn độn.
- Cháu nó còn nhỏ mẹ đừng nói nó vậy chứ, Bo ngoan lại đây với bác.

- Ôi dào mẹ nói thật chứ thằng này nó đàn thật đấy. Mà đến bây giờ mẹ vẫn không thấy nó giống ai trong nhà này. Không có một cái nét gì giống ba, giống ông nội chả bù cho cu Chín i sì đút con. Chẳng biết có lai tạp giống của ai không chứ làm gì nhà này có ai có đôi tai giống nó.

- Mẹ, đừng nói vậy, đâu phải cứ giống mới là cháu mình đâu. Mẹ nói vậy rồi người ta nghe thấy lại nghĩ không hay đâu.

- Mẹ nói thật chứ mẹ có nói dối cái gì đâu? Con xem, ba con, rồi đến con, thằng Dũng, thằng Chín tai đều khoằm lại, mắt đứa nào cũng đen láy tại sao mỗi mình nó lại bè ra thế kia, mắt thì nâu nâu vàng vàng.

Những lời này không phải vợ chồng anh Cường về mẹ chồng tôi mới nói, bình thường bà cũng hay nói với ba chồng như vậy, thậm chí nói trước mặt cả chồng tôi luôn. Tôi đưa tay lên mặt, lúc này mới phát hiện khoé mắt ướt cả lại liền vội mở nước lớn át đi tiếng nấc sắp phát ra.

Mười một giờ trưa tôi mới nấu xong cơm. Bây giờ vợ chồng chị Ly cũng đi qua nhà chú Ban về, chồng tôi với ba chồng cũng đang trên phòng khách. Tôi dọn sẵn cơm ra bàn rồi gọi mọi người xuống ăn, trong bữa cơm mẹ chồng tôi liên tục gấp thức ăn cho chị Ly và cu Chín. Đến khi ăn xong mọi người lên phòng khách bỏ dưa tráng miệng, tôi đứng dọn dẹp đồng bát đĩa cũng gần một tiếng đồng hồ mới xong. Người tôi lúc này cũng mỏi nhừ, lên phòng khách mọi người cũng đi chơi rồi, chỉ còn một đĩa dưa trông trơn và vài cái hạt đen dính trên đó. Tôi mang đĩa dưa xuống bếp rồi đi lên phòng. Dũng

đang nằm trên giường gáy khò khò, thằng Bo thì ngủ ở phòng bên. Tôi đặt mình xuống nằm mà không chợp mắt được chút nào thấy thương con đến vô cùng.

Tối hôm ấy vợ chồng anh Cường đi chơi muộn mới về, tôi ở nhà lại một mình nấu mấy mâm cơm do ba mẹ chồng tôi mời họ hàng qua ăn. Từ sáng đến tối cứ đứng mãi nên người tôi cũng mỏi nhừ, ăn uống dọn dẹp xong tôi chờ mọi người về rồi ôm cu Bo về phòng cho nó ngủ. Hôm qua nó sốt, giờ tuy đã khỏi nhưng vẫn mệt nên ngủ ngon lắm, cho con ngủ xong tôi liền về phòng nằm xuống cạnh chồng khẽ nói:

- Anh Dũng... năm nay cu Bo được hơn bốn tuổi rồi. Hay là... hay là mình nói với ba mẹ đi.

Dũng đang bấm điện thoại nghe tôi nói vậy khẽ quắc mắt đáp:

- Em lại định làm gì?

- Em định nói rõ ràng mọi chuyện với ba mẹ, chứ cứ thế này lòng em không yên chút nào.

- Năm nào cũng như năm nào, cứ vài ba tháng em lại giở quẻ đòi nói chuyện này ra là sao? Tốt đẹp lắm hay sao mà muốn phô cho thiên hạ biết? Người ta giấu đi không được, em lại cứ muốn phải nói ra.

- Thiên hạ nào, nói với ba mẹ chứ thiên hạ nào hả anh? Cứ giấu thế này sẽ không ổn đâu anh ạ.

Nghe đến đây đột nhiên Dũng bỗng long sông sọc nhìn tôi rít lên:

- Phải rồi, giờ mẹ con em đủ lông đủ cánh rồi nên em nghĩ là không cần dựa dẫm vào anh nữa chứ gì? Anh nói cho em biết, chuyện này em không được phép nói ra, có nói cũng sẽ là anh nói.

- Thế bao giờ anh mới nói.

- Bao giờ đó là việc của anh.

- Chuyện này mà vỡ lở ra chẳng phải tội còn nặng hơn sao?

- Đâu còn có đó, em không phải lo.

Nghe Dũng nói, tôi không biết phải vui hay buồn, chỉ là tự dưng thấy sống mũi cay xè. Khi Dũng vừa dứt lời bên dưới cũng có tiếng mẹ chồng tôi oang oang:

- Đây, Ly, con xem, ngày nào nó cũng vậy, cứ ăn xong lại thượng lên tầng như làm vương làm tướng. Khổ, cái thứ không được dạy dỗ cẩn thận nó như vậy đây.

Mẹ chồng tôi đang nói chuyện với chị Ly bên dưới, lúc này anh Cường với ba chồng cũng ra ngoài có việc. Tôi khẽ nhìn xuống mấy ngón tay nhẩn nha, dù hằng ngày thức khuya, dậy sớm, nấu cơm cháo, rửa bát quét tước đầy đủ thì vẫn khiến bà không hài lòng. Từ trước tới nay bà luôn như vậy với tôi, ngay từ khi tôi bước chân đến ngôi nhà này bà đã luôn dùng ánh mắt coi thường dành cho tôi. Ngay cả khi bà về quê tôi xin cưới cũng khinh khỉnh thái độ với người thân của tôi. Thế nhưng tôi biết, bản thân tôi không có tư cách trách móc bà. Chỉ là tôi không ngờ rằng những sai lầm trong cuộc đời này lại làm cho con trai tôi chịu nhiều tổn thương nhất. Tôi lại bấu bấu tay, yếu ớt nói:

- Anh Dũng...

- Lại cái gì nữa đây? Sao cứ lải nhải lắm thế nhỉ?

- Thực sự... em không muốn giấu chuyện này nữa. Em cảm thấy trong lòng rất day dứt.

- Day dứt thì giữ trong lòng mà sống tốt hơn với mọi người với anh.

- Nhưng chuyện này... đâu có thể giấu được cả đời. Nếu như có lúc ba mẹ phát hiện ra, chẳng phải đó là tội lớn tày trời sao? Em không muốn bản thân cứ sống dằn vặt như vậy.

Dũng lúc này liền buông điện thoại, hai mắt nhìn tôi nhếch mép nói:

- Giờ cô không công ăn việc làm, thằng Bo thì nhỏ, cô nói ra sự thật bị đuổi đi thì đừng có mơ bầu vú vào tôi thêm một lần nữa. Tôi chỉ có thể cuu mang cô một lần thôi. Hiểu không?

Tôi nhìn Dũng há hốc mồm kinh ngạc, lấy nhau cũng mấy năm rồi chưa bao giờ anh xưng hô thế này với tôi. Thế nhưng tôi không dám trách anh chỉ cúi đầu đáp lại:

- Nhưng giờ cũng hơn năm năm rồi, em không thể lúc nào cũng sống trong sự dằn vặt như thế này. Qua Tết em sẽ xuống thưa chuyện với ba mẹ, mọi chuyện có ra sao... em cũng sẽ chấp nhận.

Dũng nhìn tôi hờ hững đáp:

- Được! Lần này thì tôi sẽ để tùy cô. Cô muốn làm gì thì làm!

Nói xong anh đứng dậy bước ra ngoài đóng rầm cửa. Bên dưới có tiếng mẹ chồng tôi cất lên:

- Đêm hôm còn đi đâu đấy?

- Con đi chơi.

- Nay, lúc nào về mua cho thằng Chin một ít bánh mochi nhé.

Tôi không nghe được tiếng Dũng đáp lại, chỉ thấy tiếng xe máy được phóng đi. Lúc này tôi thấy tim mình cũng như có kim chích, cố cười chỉ thấy méo xệch đến đau thương. Một lúc rất lâu sau tôi mới có thể đứng dậy bước sang phòng của cu Bo. Khi vừa định nằm xuống định ôm con thì có tiếng bước chân rầm rầm bên dưới rồi tiếng mẹ chồng tôi cất lên:

- Hôm nay bé thằng cu Bo sang mà ngủ chung nhường phòng này lại cho thằng Chin đi.

- Dạ.

- Dạ cái gì mà dạ, điếc à? Bé nó đi đi, bé luôn đi. Thằng Chin nó quen ngủ riêng rồi nên phòng này dành cho nó.

Tôi cúi xuống khom người bế Bo dậy, vừa chạm vào nó đã mở mắt. Mẹ chồng tôi nhìn thấy liền nhếch mép:

- Ngủ thì ngủ đi còn trợn tròn cái mắt ra mà làm gì? Đúng là khó ăn khó dạy từ cái nét ngủ đi.

Thằng Bo bị chửi thì phụng phịu cái mặt ra, dù sao cũng bốn tuổi rồi, sao mà nó không hiểu mẹ chồng tôi nói gì chứ. Tôi không dám cãi lại, chỉ lặng lẽ bế nó ra ngoài. Vừa ra đến cửa chị Ly khẽ nói:

- Thằng Bo còn nhỏ con nghĩ mẹ không nên quát quá vậy với cháu nó đâu mẹ.

Mẹ chồng tôi liếc mắt nhìn tôi đóng sập cửa đáp lại:

- Mẹ cũng không muốn như vậy, nhưng con xem, nó với thằng Chin có giống nhau chút nào không? Thằng Chin ngoan ngoãn, còn nó thì tính nết chẳng ra đâu vào đâu.

- Nó còn chưa được năm tuổi mà mẹ.

- Bốn năm tuổi thì cũng biết rồi chứ cái gì nữa. Tất cả là do con mẹ nó không biết dạy.

- Mỗi người có cách dạy con riêng mà mẹ. Cu Bo tính ra cũng ngoan ấy chứ.

- Bản chất có thể ngoan nhưng vì con mẹ nó dạy nên mới hư như vậy. Nói thật nhà con mẹ nó dốt từ nóc dốt đi, kể ra mà nhà nó được đảng hoàng tử tể bằng một góc của con mẹ đã không nói làm gì. Ngay từ đầu về mẹ đã không ưa, nếu không phải vì chửa rồi thì làm sao nó có chửa bước chân vào cái nhà này.

Những câu nói này, tôi đã nghe đến mòn cả lỗ tai. Có tiếng chị Ly lại cất lên:

- Con thấy thím ấy cũng hiền lành tử tế mà. Có mâu thuẫn gì mẹ cứ nói với thím ấy xem chứ con sợ mẹ đang hiểu nhầm thím ấy rồi.

- Cái dòng giống nhà con này dĩ hoà có tiếng rồi con ơi. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh con ạ. Đấy con xem, ba nó có tận ba đời vợ lận...

Tôi cố đưa tay bịt tai cu Bo lại, nhưng hình như nó đã nghe được giương đôi mắt ngậy thơ nhìn tôi hỏi:

- Mẹ, dĩ là gì hả mẹ.

Nhìn con, tôi bỗng ứa nước mắt đặt nó lên giường sau đó đóng chặt cửa lại rồi nói:

- Không có gì đâu con. Con ngủ đi.

- Hôm nay con được ngủ với ba mẹ à? Ba đâu mẹ?

- Ba đi có việc rồi, con nằm xuống nhắm mắt lại đi, để mẹ gọi ba.

Cu Bo ngoan ngoãn xoay lưng vào góc tường. Tôi với điện thoại gọi cho Dũng. Đầu dây bên kia găt gỏng:

- Có chuyện gì?

- Đêm rồi anh về đi, thằng Bo nó hỏi anh này.

Không có tiếng trả lời của Dũng, chỉ có tiếng tút tút rồi tắt phụt của điện thoại. Tôi thở dài buông máy đặt lên đầu giường an ủi cu Bo:

- Ba hôm nay có việc nên về muộn, hai mẹ con mình ngủ nha.

- Lâu rồi con mới được ngủ với ba mẹ mà ba lại không ở nhà, buồn ghê luôn á mẹ.

- Ngoan, ba đi kiếm tiền mua sữa cho Bo mà.

Bo thấy tôi nói vậy thì nhắm nghiền mắt, tôi cũng nằm xuống tắt điện rồi ôm chặt lấy con. Tôi trằn trọc mãi đến ba giờ vẫn không ngủ được, khi còn đang nhắm mắt nhớ lại những kỷ ức đau thương thì bên dưới lại có tiếng cạch cửa rồi có tiếng mẹ chồng tôi rít lên:

- Trời ơi, đi uống cái gì mà say bết nhè ra thế này? Con vợ mày thì ngủ chết trương trên kia. Mày chỉ làm khổ mẹ thôi Dũng ơi là Dũng, tý ba mày thấy lại lu loa lên cho mà xem.

Tôi nghe vậy liền mở cửa định chạy xuống dưới, thế nhưng mới đến chân cầu thang đã khựng lại khi nghe mẹ chồng tôi nói:

- Này, Dũng, con Nga nó về được mấy hôm rồi đúng không con? Lúc nãy con đi gặp nó à?

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Dưới ánh đèn tôi thấy Dũng lơ đãng, giọng lèm bèm đáp:

- Mẹ tránh ra đi.

Nói rồi Dũng đi thẳng lên cầu thang, khi vừa nhìn thấy tôi anh cũng không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái. Mẹ chồng tôi thấy vậy rít lên:

- Mau đỡ nó lên đi, đứng đực ra đấy làm gì? Vô tích sự... kể ra mày được một nửa như con Nga có phải tốt không, rước toàn thứ của nợ đầu đầu về.

Tôi không đáp lời bà mà vội đỡ Dũng lên nhà, vừa mở cửa phòng anh đã bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Mấy hôm nay anh rất hay đi uống rượu, trước kia anh là người đàn ông rất chín chu, ít lang thang vạ vật, vậy mà giờ lại như biến thành con người khác. Tim tôi khẽ nhói lên, một nỗi chua xót tui hờn đến nghẹn lòng, chỉ ấy về rồi, liệu có phải đây là nguyên nhân khiến anh thay đổi? Tôi đặt anh ngồi tạm xuống sàn nhà, vào lấy khăn và một chậu nước ra lau người cho anh rồi mới dọn những bãi nôn bên dưới sau đó đưa lên giường. Anh bên cạnh Bo, hơi thở cũng đã đều đều. Đến khi dọn dẹp xong xuôi tôi mới vào kéo chiếu trải xuống đất nằm. Giường một mét tám nhưng anh say rượu lại có cả Bo nữa nên tôi không dám nằm trên ấy. Dưới ánh đèn vàng hiu hắt tôi thấy anh thờ ơ đều đều, sống mũi cao cùng hàng lông mày hiện lên rất rõ. Người ta hay nói rằng tôi cưới được anh là may mắn của tôi, một con bé nhà quê cưới được một người chồng khá giả lại đẹp trai chẳng là chuột sa chĩnh gạo thì còn là gì. Tôi khẽ liếc nhìn đồng hồ, giờ đã hơn ba giờ đêm rồi, suốt từ tôi tôi không ngủ được. Không biết tối nay anh đã đi đâu khuya như vậy? Lòng anh có nỗi buồn gì mà uống đến độ này? Tôi rất muốn hỏi nhưng lại không đủ can đảm mà hỏi, ngay từ đầu khi tôi và anh cưới nhau anh đã giao ước những chuyện riêng tư cá nhân của anh tôi không được phép quan tâm và ngóe lại. Suốt mấy năm nay, anh đi đâu, làm gì tôi gần như không bao giờ hỏi, nếu có đi khuya quá cũng chỉ gọi một cuộc như hôm nay. Tôi bậm chặt môi vậy mà sống mũi lại cay cay, tuy không khóc nhưng cũng thấy lòng quặn lại. Ban đầu tôi và Dũng đến với nhau không phải bằng tình yêu, nhưng những năm tháng ở cùng nhau, tình cảm cũng được vun đắp ngày qua ngày, đến giờ tôi cũng biết mình đã yêu anh.

Tôi xoay người nhìn ra cửa, còn nhớ hơn năm năm trước khi tôi có bầu cu Bo, bản thân tôi không làm ra tiền, mẹ chồng vốn dĩ không ưa lại giận Dũng đã bỏ chị Nga lấy tôi nên không hỗ trợ gì. Nga là người yêu cũ của chồng tôi, nhà chị rất giàu nghe đâu mẹ chồng tôi rất thân thiết với chị. Có điều chị Nga lại là người nhiều hoài bão, năm ấy lẽ ra hai người sẽ tổ chức đám cưới nhưng ở công ty của chị lại có một suất đi sang nước ngoài làm. Khi ấy chị và Dũng lại đang có xích mích nên chị đã quyết tâm đi, đến ngày nhận visa chị có nói muốn Dũng cũng đi cùng sang đó, nhà chị có thể lo mọi chi phí cho anh nhưng anh vì tự trọng mà không đồng ý và lại lúc ấy muốn đi nước ngoài cũng không dễ. Mâu thuẫn chồng chất mâu thuẫn, cuối cùng hai người đã quyết định chia tay nhau. Mẹ chồng tôi vì thế mà chiến tranh lạnh với anh một thời gian dài. Lắm khi bà còn nói anh ngu, kể ra năm đó anh theo chị sang nước ngoài làm vài năm sau đó có vốn liếng lại có kiến thức trở về nhờ bên nhà vợ hỗ trợ mở một công ty có phải hơn không. Khi chị Nga sang nước ngoài được mấy tháng thì có lẽ do tuổi trẻ bồng bột, giận đối Dũng mà đã lấy một người đàn ông khác. Chị cưới được hơn hai tháng thì tôi và Dũng cũng cưới nhau, nhân duyên của hai người đến đó coi như chấm dứt. Nhưng dạo gần đây tôi nghe nói chị đã ly hôn người đàn ông kia sau một năm chung sống, giữa hai người họ có một cậu con trai chung. Thực ra hồi lấy Dũng tôi cũng biết chuyện của anh và chị Nga, có điều tôi cũng không nghĩ nhiều. Chị ấy có người đàn ông khác, anh cũng có vợ rồi nhưng đến giờ nghe mẹ chồng tôi nhắc tên trái tim tôi lại có chút bất an.

Nếu có ai hỏi tôi, khoảng thời gian hạnh phúc nhất là khi nào, có lẽ tôi sẽ trả lời khi mới lấy Dũng. Hồi đó ba chồng tôi chưa về hưu, ông làm công an tận dưới Móng Cái rất ít khi về, trong nhà có ba người, mọi sinh hoạt trong của tôi đều phụ thuộc vào Dũng. Thế nhưng anh không oán trách tôi lấy một lời, hằng ngày anh đi làm về đều dành ít tiền đưa cho tôi. Tuy rằng cuộc sống chẳng dư dả gì nhưng hạnh phúc biết bao. Có một lần mẹ chồng ra Móng Cái thăm ba chồng, nhà chỉ còn hai người, tôi lại ốm nghén nặng nên anh đã đi chợ. Bình thường dù tôi nghén tôi vẫn phải tự đi, nhưng hôm ấy anh nâng nặc nói muốn tự tay nấu cho tôi một bữa cơm. Hôm sau khi tôi đỡ hơn, vừa ra đến chợ đã nghe người ta nói:

- Này, nhất cô Thuý đấy nhé, hôm qua chú Dũng ra chợ mua cá chép cho cô. Mà cũng khéo thật, chú ấy ngồi kỳ kèo người ta bán rẻ bớt đi mấy chục bạc. Nhà chồng cô giàu thế mà cũng tính toán phết nhỉ?

Tôi nghe xong tự dưng vội vàng mua ít thức ăn rồi chạy về nhà khóc nức nở. Khóc vì cảm động, và vì thương chồng đến vô hạn. Nhà chồng tôi đúng là khá giả, ba chồng tôi tuy chỉ làm công ăn lương nhà nước nhưng mẹ chồng tôi có một khu chung cư mini cho thuê và một siêu thị tiện lợi có người trông coi hộ hàng tháng chỉ ngồi nhà đếm tiền. Thế nhưng ngay từ khi bước chân về đây làm dâu bà đã tuyên bố:

- Chúng mày về ở đây mọi chi phí sinh hoạt tự lo, tao cho chúng mày sống nhờ nhà, chúng mày lo cơm nước cho tao.

Dũng cũng biết mẹ chồng không ưa gì tôi nên chỉ gặt đầu, còn tôi, bầu bí không công ăn việc làm được bà chấp nhận đã mừng lắm rồi làm gì còn đòi hỏi cao sang hơn nữa. Thế là hằng ngày Dũng đi làm, tôi ở nhà lo cơm nước, quét dọn nhà cửa. Nói thực tiền lương của Dũng hồi cũng chỉ ngót nghét chục triệu, ở cái đất Hạ Long này tuy không phải là khó sống nhưng để chi tiêu cũng phải tần tiện. Mua thức ăn ít thì mẹ chồng chê tôi ki bo, keo kiệt dầm dúi giấu tiền của chồng cho bên ngoại, mua thức ăn nhiều thì không đủ tiền cho những việc khác. Mẹ chồng tôi luôn như vậy, bắt bẻ, không hài lòng bất cứ những việc nhỏ đến việc lớn tôi làm. Tôi dù có bầu nhưng vẫn luôn phải dọn dẹp lau chùi căn nhà khang trang bốn tầng, vậy mà dù có lau cỡ nào mẹ chồng tôi vẫn không ưng, vẫn chê trách. Ban đầu cái sự không ưng của bà cũng chỉ là những câu mĩa mai, nhưng càng về sau đến tận bây giờ bà chẳng còn kiêng nể gì nữa thậm chí trước mặt ba chồng, hay Dũng bà cũng chửi xa xả. Ba chồng tôi là người sợ vợ, ông ít khi lên tiếng những chuyện trong nhà, Dũng trước kia thì thoảng còn cãi lại nhưng giờ mỗi lần mẹ chồng chửi tôi anh chỉ im lặng thờ dài không đáp.

Thực ra hồi có bầu tôi đã từng thử bán hàng online, nhưng mới chỉ được vài tháng thì mẹ chồng phát hiện ra, lúc nhập đợt hàng mới về bán đã bị mẹ chồng tôi ném sạch sành sanh đi. Bà ném đến đâu chửi đến đấy:

- Dám ba cái thứ lừa đảo trên mạng mà chị cũng tin được. Bán không biết lãi được xu nào không mà bỏ bê cơm nước.

- Mẹ, con vẫn nấu cơm nấu cháo đầy đủ mà mẹ.

- Chị tài thật, mẹ chồng nói mà cứ phải nhảy vào miệng ngồi mới được. Ừ đúng rồi, chắc chị muốn cả cái thiên hạ này biết tôi vô phúc khi có đứa con dâu như chị lắm nhỉ. Chị vẫn nấu cơm nhưng cơm khô như cùi, từ nay dẹp hết đồng rác rưởi đấy đi. Ở nhà chu toàn cơm nước cho chồng chị về ăn. Nó đã đi làm vất vả rồi đừng có để nó phải lo lắng nữa.

- Dạ.

Tôi muốn kiếm tiền, mẹ chồng tôi không cho, Dũng thấy mẹ anh như vậy cũng không đồng ý cho tôi bán nữa. Thế nhưng không làm ra tiền muốn mua gì cũng khó, bởi mỗi lần mua mẹ chồng tôi đều nói:

- Gớm, đã ở nhà ăn bám không làm ra tiền còn mua bán linh tinh. Chồng chị đi làm chưa đủ vất vả hay sao? Chị không thương chồng nhưng tôi xót con, chị bớt bớt lại giùm tôi đi.

Tôi biết thân biết phận chưa từng dám cãi lại một câu. Đối với tôi khi ấy chỉ cần chồng thương là hạnh phúc lắm rồi, còn mẹ chồng tôi luôn nghĩ, mẹ là mẹ của chồng tôi, dâu mẹ có đối xử với tôi thế nào tôi cũng vẫn phải tôn trọng bà. Và lại Dũng hằng ngày đi làm đã rất mệt mỏi, tôi không muốn anh cứ phải đứng ra giải quyết mâu thuẫn giữa tôi và mẹ. Tôi chỉ muốn lúc anh về cả nhà được yên bình, vui vẻ, những gì nhịn được tôi đều cố gắng nhịn.

Ngày tôi sinh cu Bo chị Ly bị sẩy thai, mẹ chồng tôi tức tốc bắt xe lên Hà Nội thăm chị. Lúc ấy chỉ có hai vợ chồng khăn gói mang vào vào viện, số tiền tích góp được cũng chẳng đáng bao nhiêu nên Dũng đã ứng trước tiền lương để đưa tôi đi. Nhớ lại ngày sinh con, giờ sống mãi tôi vẫn cay.

- Thuý...

Tiếng Dũng cất lên kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Tôi nhìn anh bật dậy hỏi:

- Anh tỉnh rồi à? Anh có khát không em xuống vắt cho anh cốc nước cam giải rượu nhé.

Thế nhưng không đợi tôi đáp anh đã lao xuống đất. Hơi rượu vẫn nồng phả vào người tôi. Anh đưa tay bóp chặt lấy vai tôi rồi ngầu nghiêng đôi môi lên đó. Tôi hơi đẩy anh ra nói nhỏ:

- Anh... thằng Bo đang nằm trên kia đấy.

- Kệ nó, nó ngủ say không biết gì đâu

Nói đến đâu anh sục sạo bên dưới tôi đến đấy. Tôi lên nhìn cu Bo, hôm qua sốt nên giờ vẫn mệt ngủ ngon lành. Dũng liền kéo chân bên trên trùm xuống rồi thì thầm vào tai tôi:

- Em lo gì, nó dậy thì mình kéo chân lên. Với anh thấy nó ngủ say lắm, mình kiểm em cho Bo chứ có làm gì đâu mà em sợ?

Tôi hơi cười, tự dưng những nghi hoặc trong lòng lại tan biến mất. Anh khẽ đưa lưỡi chạm lên vành tai tôi, bàn tay bắt đầu vén chiếc váy ngủ lên cao rồi chạm xuống dưới ấy. Lâu lắm rồi tôi mới được nghe Dũng nói những lời yêu thương thế này, hay có chút rượu vào nên anh lãng mạn như vậy. Anh đè lên người tôi, nụ hôn nồng cháy rạo rực khiến tôi cũng run lên, sau đó lại kéo nụ hôn ấy thật dài lên bầu ngực căng tròn. Tôi không kìm được bầu chặt lên vai anh, đến khi hai cơ thể hoà quyện vào nhau tôi mới cảm nhận được khoảng trống đã được lấp đầy. Anh rất hăng say nồng nhiệt, dưới ánh đèn tôi vẫn nhận thấy khoe mắt anh hơi ươn ướt, đỏ rực, cơ thể anh nhấp nhô lên xuống đến khi một dòng nước ấm chảy vào cơ thể tôi anh gần như không chịu ôm

chặt tôi khẽ nói:

- Nga...

Tôi nghe xong đột nhiên khựng lại, tai bỗng ù đi. Một cảm giác đau đớn cuộn lên trong lòng. Dũng không say... anh không hề say, có thể rượu vẫn còn nhưng ban nãy anh gọi tên tôi, ban nãy còn biết thằng Bo ngủ không biết gì chứng tỏ anh vẫn còn ý thức. Thế nhưng sao anh khi anh làm tình với tôi anh lại gọi tên Nga? Dũng dường như cũng nhận ra được điều đó, anh buông tôi ra, bỏ mặc tôi nằm dưới nền đất khẽ mở cửa bước ra ngoài. Khi anh vừa đi khuất tôi cũng thấy tim mình như có ai bóp nghẹn. Tôi loạng choạng đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, trong gương tôi bỗng không còn nhận ra mình. Mới hai mươi sáu, hai bảy tuổi mà nhìn tôi già hơn cả gái ba mươi. Bên ngoài trời đã rạng sáng, tôi không ngủ được nữa cuộn chiếu lên sau đó bước xuống dưới chột thấy Dũng đang hút thuốc ngoài lan can. Nỗi đau âm ỉ ban nãy lại trào lên, hai năm đầu hôn nhân Dũng đối xử với tôi rất tốt thể nhưng gần ba năm nay anh đã thay đổi rất nhiều. Tuy không phải nắng chửi nhưng lạnh nhạt, với Bo anh cũng xa cách chứ không gần gũi như trước kia. Tôi biết rằng mình buồn là vô lý, ân tình tôi nợ anh cả đời này còn chẳng trả hết sao dám trách móc một câu.

- Con Thuý đâu rồi, biết mấy giờ rồi không? Chết ở trên đấy hay sao không xuống nấu nướng nữa.

Tôi không dám nhìn Dũng nữa chạy một mạch xuống dưới. Vừa bước chân đến cầu thang mẹ chồng tôi đã hắt nguyên ấm trà còn nóng lên người tôi rồi khẽ nói:

- Ôi giò, mẹ xin lỗi, mẹ sợ ý.

Tôi nhìn bàn tay đỏ rực chỉ cúi đầu lí nhí nói:

- Vâng.

Sau đó liền xuống bếp xả vòi nước xuống. Cũng may nước không quá nóng, một lúc sau tay tôi cũng bớt nóng đỏ. Mẹ chồng tôi lê đôi dép lệt xệt đóng cửa bếp lại rồi dặn:

- Bấm nhỏ nhỏ thôi cho vợ chồng cái Ly ngủ.

- Dạ.

Mẹ chồng tôi định đi lên, nhưng rồi lại mở cửa bước vào nói:

- Năm nay mừng hai Tết vợ chồng tôi với nhà vợ chồng cái Ly và thằng Dũng đi du lịch ở Nha Trang. Chị với thằng Bo ở nhà chán quá tôi cho phép về ngoại đấy. Nhưng về một hai ngày rồi lên trông nhà nhé, về tôi thấy nhà cửa bữa bọn bản thiu là không được đâu.

- Dạ vâng con biết rồi ạ.

- Đấy, có con dâu như con Ly đúng là phúc ba đời cho nhà tôi chị Thuý nhỉ. Vừa xinh, vừa giỏi còn hiếu thuận nữa.

- Dạ vâng.

Mẹ chồng tôi thấy vậy nhếch mép đi lên nhà. Mẹ chồng tôi rất quý chị Ly, tôi cũng biết điều này. Ba chị Ly làm to trong ngành công an, anh Cường trước kia học xong cũng là ba chị xin cho ở lại Hà Nội, còn mua cho cả một đám đất ở nội thành... và lại chị Ly cũng rất thoáng tính, một cô con dâu như vậy không quý mới lạ.

Tôi không muốn nghĩ nhiều nữa vừa bỏ cua ra nấu bánh đa vừa thờ dãi. Về ngoại ăn Tết... có lẽ bất cứ cô con dâu nào cũng có một mong muốn như vậy. Tính ra năm nay là cái Tết thứ năm làm dâu, bốn năm qua cứ phải đến mừng năm tôi mới được về nhà nhưng cũng chỉ về sáng chiều lại phải tắt đèn lên, vậy mà năm nay nghe nói được về từ mừng hai tôi cũng chẳng lấy gì làm sung sướng, giá như không vì chị gái có lẽ tôi sẽ không bao giờ trở lại ngôi nhà ấy mất.

Nấu ăn sáng xong mọi người cũng đang ngồi trên sofa phòng khách. Tôi tắt đèn lau qua bàn rồi bê những bát bánh đa nóng hổi đặt lên. Cu Bo cũng chạy xuống ôm chân tôi tíu tít nói:

- Mẹ, hôm nay con có được ăn cua không?

Tôi nhìn con, chưa kịp trả lời mẹ chồng đã lệt xệt đi xuống nữa:

- Tiền không có mà cứ thích ăn sang.

Giọng bà rất nhỏ nhưng đủ tôi nghe được, tôi vét chút cháo thịt trong nồi ra đáp lời Bo:

- Con mới ốm dậy ăn cháo thôi nhé.

- Nhưng con thích ăn cua.

- Lúc nào con khỏe rồi mẹ cho con ăn cua sau, được không nào?

Chỉ là một câu dỗ dành trẻ con vậy mà mẹ chồng tôi liền quát mắng nhìn tôi tru tréo lên:

- Chị lấy tiền đâu mà mua cua? Lại bòn rút của thằng con trai tôi chứ gì, nó mới lên được trường phòng chưa lâu chị đã bắt đầu cái thói ấy rồi. Đúng là mấy con đàn bà què mùa tham vọng.

- Không phải đâu mẹ, con chỉ dỗ Bo nên nói vậy thôi.

- Thôi chị không phải lấp liếm, không làm ra tiền nhưng nhà này chưa để mẹ con chị chết đói ngày nào mà tại sao chị cứ phải tìm cách bòn rút tiền của người khác? Chị bòn rút mang về nuôi con chị bệnh tật của chị à? Không có mẹ thì còn cha, mà cha chị cũng không dạy chị đã sống ăn bám người khác thì đừng có để người khác lại bám tiếp vào chị như vậy chứ? Nghèo thì nghèo nhưng đừng có hèn. Ừ mà cha chị như vậy dạy sao nổi chị.

Tôi nghe đến đây một nỗi uất ức trào lên, tôi đẩy cu Bo giục nó lên nhà quay sang nói:

- Mẹ, mẹ ghét con mẹ muốn nói con thế nào cũng được nhưng mẹ có thể đừng nói đến gia đình con được không? Dù sao cũng là ba của con, chị của con mẹ...

Nói chưa dứt lời mẹ chồng tôi đã lu loa lên:

- Tôi làm gì chị, tôi nói cái gì sai? Ồi giời ơi, con dâu kiểu gì mẹ chồng nói một thì cãi mười. Tôi tưởng mình có phúc khi có được đứa con dâu hiểu chuyện như con Ly nhưng ông trời đúng là không cho ai không cái gì. Tôi vô phúc, vô phúc khi có đứa con dâu như chị.

Trên nhà mọi người nghe tiếng cãi vã thì đi xuống. Dừng nhìn mẹ khẽ hỏi:

- Có chuyện gì thế mẹ?

- Anh đi mà hỏi vợ anh.

- Thủy, có chuyện gì?

Tôi cúi mặt định đáp mẹ chồng đã cướp lời:

- Mẹ chỉ bảo nó là tiết kiệm tiền một chút cho con mà nó đã cãi chèm chèm chèm. Dừng... mẹ biết con lên trường phòng cũng có tí tiền nhưng sau này còn nhiều thứ phải lo, mẹ nhiều chuyện, mẹ biết nhưng cũng là lo cho tương lai của hai đứa mà.

Dừng nhìn tôi gắt lên:

- Mỗi cái chuyện bé con con thế này mà em cũng cãi lại mẹ là sao?

Tôi chẳng biết phải nói gì, trước kia Dừng còn tin tôi, nhưng lâu lắm rồi tôi nói anh chỉ bênh mẹ, tôi càng giải thích anh càng cho rằng tôi láo toét. Lúc này tôi chỉ biết cúi đầu lặng thinh. Cũng may anh Cường đứng bên cạnh xoa xoa tay nói:

- Thôi, mẹ, chuyện của vợ chồng chú thím ấy mẹ cũng đừng quan tâm thái quá vào.

- Mẹ quan tâm con trai con dâu mẹ có gì mà không được.

- Cái gì cần quan tâm thì quan tâm chứ chuyện riêng tư tiết kiệm tiền nong ra sao thì cứ để chú thím ấy tự bàn bạc. Thôi, mọi người vào ăn cơm đi, ăn xong lát ra Hạ Long Park chơi.

Thằng Bo nghe vậy hào hứng nói:

- Bác Cường, cho Bo đi với bác.

Mẹ chồng tôi thấy vậy cầm đứa gõ nhẹ vào tay Bo rồi giả là nói:

- Bo còn ốm ở nhà thôi chứ đi làm gì?

- Bo hết ốm rồi bà nội ơi.

- Hết ốm cũng ở nhà, mới ốm dậy đi lại ốm thêm rồi khổ ba khổ mẹ Bo thôi.

- Nhưng... Bo thích đi mà bà nội.

- Bà bảo ở nhà là ở nhà, sau này bao giờ hết ốm thì đi.

Thằng Chin ngồi trong lòng mẹ chồng tôi vỗ vỗ ngực nói:

- Con được đi thôi bà nội nhỉ. Thằng Bo ở nhà, lêu lêu.

- Ủ, Chín của bà là yêu nhất, ngoan nhất, bà yêu Chín, thương Chín nhất trên đời này luôn.

Anh Cường và Dũng với ba chồng tôi đang nói chuyện công việc nên không để ý. Tôi cũng không nói gì quay sang chị Ly hỏi han vài câu. Chị Ly làm giảng viên trường cao đẳng Sư Phạm trên Hà Nội nên từ tác phong đến cách ăn nói của chị rất từ tốn nhẹ nhàng. Thực lòng nói đi nói lại tôi rất ngưỡng mộ chị. Chị hơn tôi hai tuổi nhưng lại chín chu, nề nếp, học thức cao và rất xinh đẹp. Chị làm giảng viên hình như còn đang học lên cao hơn, còn tôi có mỗi cái bằng Cao đẳng làm vốn thì cũng vứt xó chẳng để làm gì. Người ta sinh ra đã ngậm thìa vàng mà còn biết cố gắng, phụ nữ hiện đại phải như vậy chứ còn có ai như tôi chỉ quanh quẩn bếp với núc. Thực ra ngày xưa tôi cũng có nhiều hoài bão, nhiều ước mơ lắm, tôi luôn tự nhủ rằng để thoát nghèo chỉ có con đường học hành. Thế nhưng khi ước mơ còn dở dang, vừa tốt nghiệp cao đẳng thì tôi có thằng Bo. Tôi đưa mắt nhìn con đang ngồi ngoan ngoan ăn cháo tự dưng lại thấy những nỗi buồn chất chứa cũng tan biến. Dẫu rằng có Bo là do ngoài ý muốn, là sai lầm bông bột nhưng tôi chưa từng hối hận khi sinh con ra, chưa từng hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau khi ăn sáng xong mọi người lên nhà chuẩn bị để sang bên khu vui chơi ở Hạ Long Park. Chị Ly ở dưới bếp lau lía dọn dẹp cùng tôi đến khi xong rồi nói:

- Thím cũng lên thay đồ đi, cả nhà mình đi cho vui.

Ban này không biết chị Ly có để ý lời mẹ chồng nói với Bo không? Thực lòng Bo mới ốm dậy tôi cũng không muốn đi, mẹ chồng tôi cũng đã nói kiểu thế tôi càng không muốn đi, chỉ sợ đi xong lại mâu thuẫn cãi vã mất vui. Nghĩ vậy tôi liền đáp:

- Dạ, anh chị cứ đi đi. Bo nhà em vẫn chưa khỏi hẳn nên thôi em ở nhà chăm cháu.

- Thím này cứ bao bọc nó kỹ quá. Trẻ con cứ cho ra đây nắng đây gió tý mới khoẻ được. Như anh Chín hồi nhỏ chị cứ vớt bò ở sân suốt ấy chứ. Nắng quá thì bẻ vào thôi nên giờ trộm vía anh ý ít ốm vặt lắm. Mà trời hôm nay râm mát, sang đây cũng đưa các anh ý đi loanh quanh một chút chứ chẳng chơi gì nhiều. Chị thấy cu Bo ít được đi chơi cũng khô thân. Từ hôm qua là đã khỏi ốm rồi, cho con đi cho nó vui thím ạ.

- Em cũng biết vậy nhưng...

- Thôi thím đi lên thay đồ đi nhưng nhị gì nữa.

Chị Ly vừa nói xong mẹ chồng tôi cũng cất tiếng gọi:

- Ly ơi, con để đây cho em dọn, con lên thay đồ đi rồi mà đi không muộn con.

- Dạ con dọn xong rồi. Mẹ bảo mọi người chờ một lát, con với thím Thuý lên thay đồ rồi đi luôn.

Mẹ chồng tôi nghe vậy liền lê đôi dép loét xoẹt xuống bếp. Chị Ly khẽ kéo tay tôi đi lên. Mẹ chồng tôi liền cười nói:

- Thuý, vào lấy giúp mẹ mấy cái áo ở nhà kho ra được không con?

- Dạ vâng.

Chị Ly nhìn tôi gật gật đầu:

- Vậy thím cứ đi lấy áo cho mẹ trước nhé, chị lên thay trước còn thay đồ cho cu Chín luôn.

- Dạ vâng.

Đợi chị đi khuất mẹ chồng tôi mới đánh mặt lại nói:

- Chị định đi theo? Chị không thấy thằng Bo nó vẫn còn đang ốm à mà đòi dẫn theo nó?

- Dạ con cũng...

- Dạ thưa cái gì? Chị làm mẹ mà không nghĩ đến sức khoẻ của con trai mình à?

- Thực ra hôm qua cu Bo cũng khỏi rồi mẹ ạ. Cho sang đây cũng đi dạo loanh quanh chút thôi, Tết nay thời tiết ẩm áp cho ra ngoài đỡ bí.

- Thế chị có tiền không mà đòi đưa nó đi? Vé vào cũng mấy trăm một người, chưa kể lát nữa còn ăn Hồng Hạnh, tiền ăn tiền vé của mẹ con chị khoảng

gần một triệu là tôi tính rẻ. Có thì bỏ ra đây chứ đừng ý lại thấy vợ chồng con Ly. Nó nói nó bao thật đấy, nhưng chị cũng phải có ý thức mà biết điều một chút chứ.

Tôi nhìn mẹ chồng, cuối cùng thì ý bà vẫn là tiền. Phải, tôi chỉ là kẻ ăn bám, con trai cũng ăn bám vậy nên tôi có tư cách gì mà cãi lại. Một triệu không phải tôi không có nhưng nếu nói ra bà sẽ càng có cơ nói tôi bòn rút của Dũng. Sống mũi tôi cay xè, nghèo không phải là cái tội, nhưng đã nghèo còn hèn như tôi quả thực là tội lớn.

Mẹ chồng thấy tôi im lặng liền nói:

- Ở nhà lau từ trên xuống, lau cả bàn thờ bàn ghế đi. Trưa mọi người không ăn cơm nhà nhưng tối về ăn. Lau sạch sẽ vào biết chưa?
- Vâng con biết rồi.

Nói xong tôi ra ngoài rồi đi lên tầng hai. Cu Bo ngồi trên giường vẻ mặt hờn hờ nói:

- Con thay quần áo rồi mẹ. Bác Cường cho con đi rồi, mẹ cũng thay quần áo đi mẹ.

Tôi ngồi xuống cạnh con khẽ đáp:

- Bo, đề hôm khác mẹ dẫn con đi được không?
- Sao vậy mẹ? Mẹ ôm hờ mẹ.
- Ừ mẹ mệt, Bo có đồng ý ở nhà chơi với mẹ cho mẹ đỡ buồn không con?

Bo đưa tay chạm lên trán tôi mặt hơi buồn buồn trả lời:

- Dạ, vậy Bo không đi nữa, Bo ở nhà với mẹ. Bo không muốn mẹ ở nhà một mình đâu.

Nghe con nói mà lòng tôi chua xót vô cùng. Nó càng hiểu chuyện tôi càng day dứt. Bên dưới có tiếng chị Ly gọi tôi, chẳng biết mẹ chồng tôi nói gì mà cuối cùng cũng không còn tiếng ai bên dưới nữa. Thăng Bo mở cửa chạy ra ngoài rồi nép vào nhìn xuống dưới. Nhìn ánh mắt con đau đáu thèm thuồng tôi chẳng biết phải an ủi thế nào chỉ khẽ gọi:

- Bo, lát con có muốn ăn gà không? Mẹ đưa con đi.
- Thật không mẹ?
- Thật mà. Con ngồi đây chờ mẹ nhé, mẹ lau dọn nhà xong mẹ sẽ đưa Bo đi.
- Vâng ạ, mà mẹ ơi ba Dũng đi đâu rồi mẹ.

Nghe con nhắc đến Dũng tôi mới nhớ, anh không đi Hạ Long Park cùng vợ chồng anh Cường mà đi ra ngoài từ lúc ăn sáng xong. Tôi đứng dậy vừa xách xô nước lên tầng thượng vừa đáp lại:

- Ba đi làm rồi Bo.
- Nhưng bác Cường bảo được nghỉ Tết rồi, nghỉ Tết mà ba vẫn đi làm sao mẹ?
- Đúng vậy.
- Ba suốt ngày đi làm mẹ nhỉ, sau này con lớn lên con sẽ làm thật nhiều tiền cho ba để ba ở nhà với mẹ con mình.

Tôi đang leo đến bậc thang cuối cùng thì khựng lại. Lời con trẻ nói thật mà lại như nhát dao cứa vào lòng. Tôi biết con rất khao khát được bên ba nó, nhưng mỗi lần lại gần Dũng đều né tránh khiến giờ nó cũng không dám ôm ấp anh nữa.

Bo thấy tôi lên tầng thờ cũng lèo đèo theo sau, vừa đi vừa kể chuyện lú lo lo. Tôi bật cười, thực sự từ khi sinh con tới giờ tôi mới nhận ra trên đời này có thể tất cả mọi thứ đều tôi tệ thì vẫn còn một tia sáng cho tôi cố gắng đó là Bo. Thăng bé hồi mới sinh ra rất bụ bẫm, tuy giờ không còn bụ bẫm như trước nhưng nhìn vẫn rất đáng yêu. Bo có đôi mắt màu hồ phách, tai hơi khoằm lại, nước da hồng hào chỉ muốn thom suốt ngày. Tôi nhớ hồi nhỏ màu mắt của Bo không rõ lắm, nhưng càng lớn lại càng nhận ra đó là một màu mắt ong pha chút xanh xám, và cũng vì thế càng lớn Dũng càng không muốn đưa Bo ra đường vì rất nhiều câu nói của hàng xóm:

- Sao mắt vợ chồng mày đều đen láy mà mắt thằng bé này lại như màu lạ lạ thế nhỉ, đã vậy tai, mũi, miệng cũng khác chẳng có một chút gì là giống.

Một hai lần nói Dũng còn đáp trả nhưng sau có lẽ anh cũng mặc kệ, chỉ có điều anh cũng không còn thân thiết, yêu thương Bo như hồi mới sinh nữa.

Tôi lau dọn hết bốn tầng và dọn cả bếp mất gần ba tiếng đồng hồ, đến khi không còn hạt bụi nào mới đứng dậy dẫn Bo lên tắm tã qua rồi mới đi ra Vincom. Khi đến nơi đã thấy Chị, đứa bạn thân nhất của tôi đứng đó, nó dựa lưng vào tấm cửa kính của cửa hàng Lotte mùa mai:

- Bo, di chờ Bo sắp già rồi, Bo không lấy di mấy nữa đi đi lấy chồng đấy nhé.

Thằng Bo sà vào lòng Chi cười đáp:

- Di Chi cứ đi lấy chồng đi, con lấy con gái di Chi cũng được.

- Cái thằng này, mày chê di già chứ gì? Mới tí tuổi đầu mà đã như vậy rồi. Thơm di một cái bù đắp cho tổn thương gây ra mau lên.

Tôi nhìn theo mà bật cười, từ lúc Bo sinh ra Chi nó đã luôn miệng nói nó đồng ý làm con dâu tôi. Có điều dù xu nịnh thế nào Bo vẫn nhất quyết không chịu lấy di Chi. Cái Chi ôm cu Bo vào nhà hàng rồi nói:

- Này, sao Tết nhất lại rảnh rồi mà rù tao đi ăn thế? Tưởng năm nay mẹ chồng mày phải lên một Level mới, trộn hạt é với hạt cám lợn bắt mày nhặt chứ.

Tôi lừ mắt đáp lại:

- Nói linh tinh.

- Gớm nữa, tao cứ vài ba ngày đi qua lại nghe bà ấy tổng té chửi bới mày tao lại không rõ chắc. Càng ngày càng quá đáng, tao mà là mày bỏ quách đi cho xong rồi.

- Thôi không nói chuyện đấy nữa, tháng trước tao nhờ mày đưa chị Lan đi lấy thuốc sao có thiếu tiền không? Hết bao nhiêu tao đưa.

- Vẫn còn dư hai ngàn, lấy không tao trả.

- Nhiều tao không có nhưng hai ngàn tao cho mày được, ha ha.

- Bỏ khi, cho thì cho hai triệu chứ cho mẹ gì hai ngàn.

- Ủ, thẻ ngân hàng của tao mày vẫn cầm chứ?

- Cầm đây.

- Tí tao rút ba triệu, hai triệu mày mua cho chị Lan ít thuốc theo đơn trước, còn một triệu mày hộ tao sắm ít đồ gửi xuống nhà tao được không? Trước Tết tao không về được nên giúp tao với nhé.

- Ok. Mà này, vụ mày viết truyện trên mạng kiếm tiền ông Dũng vẫn chưa biết à?

- Ừm

- Ừ thôi đừng có nói ra, trước bán mấy cái đồ linh tinh bà ấy đã chửi như chó rồi thì đừng có nói ra. Có tiền thì cất riêng đi sau này còn lo cho thằng Bo. Đợt trước lúc ông Dũng chạy lên trường phòng mày vét sạch tiền đưa cho ông ý rồi, giờ nợ nần trả xong thì tích cóp lại đừng để nhà ông ý biết. Tao sợ bà mẹ chồng lại bảo mày bòn rút tiền nọ kia.

Tôi nhìn cái Chi khế gập đầu. Hơn hai năm đầu lấy nhau tôi sống phụ thuộc hoàn toàn vào Dũng, phần vì chưa đẻ, phần vì việc nhà quá nhiều, thế rồi khi Bo cứng cáp tôi bán hàng online được vài tháng thì đẹp do mẹ chồng phát hiện ra đã chửi mắng một trận. Thời gian đó tôi lại phải thanh lý lỗ hết toàn bộ hàng tồn, gần một năm nay tôi mới bắt đầu viết truyện để kiếm tiền. Thực ra ban đầu tôi cũng không nghĩ viết mấy mẩu truyện linh tinh có thể ra tiền được. Tôi dùng một nick ảo trên facebook viết mấy câu chuyện đời thường, viết được khoảng nửa năm thì tôi cũng có một lượng độc giả kha khá. Lúc ấy tôi được đề nghị viết truyện lên các trang web và bán lại cho kênh youtube. Tính ra đến nay cũng gần một năm, cộng cả những tháng viết miễn phí thì giờ cũng phải ngót năm rưỡi. Viết truyện nếu chăm chỉ tôi có thể kiếm được bảy, tám triệu mỗi truyện, nếu truyện hay còn có thể kiếm được cả chục triệu hoặc hơn đôi chút. Tuy rằng con số này không nhiều với nhiều người nhưng đối với tôi là cả một tài sản lớn. Tôi có tiền lâu lâu có thể đưa Bo đi ăn, một số ít có thể giúp chị Lan mua thuốc bổ để uống, còn lại thì tiết kiệm dần vào đấy sau này có gì còn có chút tiền mà tiêu. Chi có điều không phải tháng nào tôi cũng có thể kiếm được số tiền đều đặn như vậy, bởi hằng ngày tôi chỉ có thể tranh thủ lúc ôm cu Bo đi ngủ mà viết. Cả ngày làm việc quần quật, lại sợ mọi người phát hiện nên tôi chỉ có thể viết vào lúc ấy. Tôi còn nhớ tháng đầu tiên kiếm được tiền đã mua chút hoa quả ngon về cho ba mẹ chồng, thế nhưng khi nhìn thấy giỏ hoa quả trên tay tôi còn chẳng hỏi han mẹ chồng tôi đã lu loa lên:

- Thằng Dũng nó đi làm vất vả không phải để chị hoang phí thế kia đâu nhé. Cả ngày chỉ biết ăn, tiền không kiếm được ra mà chi tiêu hoang phí.

- Dạ không phải, đây là...

- Thôi chị bớt bớt lại đi, cái thứ ở nhà ăn bám thì biết nghĩ cho chồng một tý.

Bà luôn mồm nói tôi ăn bám, thế nhưng khi tôi đề nghị đi làm thì bà lại tru tréo khóc lóc:

- Ôi gọi oi, ông trời nhìn xuống mà xem. Giờ nhà còn có hai thân già này mà đến com nước nó cũng sợ phải hầu hạ. Dũng ơi là Dũng, mẹ già rồi, chân tay yếu ớt làm sao có thể nấu cơm phục vụ các con được đây? Hay chị định bảo thuê osin? Cái bằng cao đẳng của chị tháng may ra kiếm được năm triệu bạc là quá nhiều, mà thuê osin giờ cũng sáu bảy triệu. Chị có biết nghĩ không hả chị Thủy ơi.

Thực lòng tôi không biết phải sống sao để vừa lòng bà. Ngay từ đầu bà đã ghét tôi nên dù tôi có làm gì đối với bà cũng là sai trái. Nhiều người, trong đó

có Chi luôn nói với tôi rằng tại sao sống với một người mẹ chồng cay nghiệt như vậy tôi không bỏ quách đi, không cùng Dũng ra ở riêng hay ôm con mà đi. Có lẽ người ta chỉ nhìn thấy tầng băng nổi bên trên mà không biết được rằng trên đời này nợ ân tình là thứ nợ khó trả nhất, huống hồ tôi còn chị gái, còn một gia đình phức tạp phía sau, Bo cũng cần có ba... Trước kia tôi cũng từng đề nghị ra ở riêng, nhưng mới chỉ nói qua Dũng đã gạt đi, mấy lần như vậy cuối cùng anh nói đợi Bo được sáu tuổi, học lớp một anh sẽ cùng tôi ra ở riêng. Sáu tuổi? Còn hai năm nữa, nhưng liệu rằng tôi và anh có thể đi được với nhau tới thời điểm đó không khi mà càng ngày tôi càng nhận ra sự xa cách của anh... và quan trọng hơn... người yêu cũ của anh đã trở về.

Cái Chi gọi ba suất gà, ăn uống xong tôi chủ động trả tiền rồi mới dắt Bo xuống dưới sảnh. Trước kia chưa làm ra tiền tôi rất ngại đi ra ngoài cùng cái Chi bởi nó lúc nào cũng cầm ví đứng lên thanh toán. Cái Chi là bạn thân duy nhất của tôi từ cấp ba tới giờ, nhà nó bình thường không khá giả cũng không nghèo khó. Được cái con bé học giỏi nên giờ làm ở ngân hàng Agribank, nhưng tôi biết số tiền nó làm ra còn phải tích cóp để trả nợ tiền mua chung cư nên việc cứ đi ăn để nó trả tiền tôi cực kỳ ngại. Nhà cái Chi có ba anh chị em, anh cả nó lấy vợ được hai năm rồi, nó là con gái, chồng chưa có nhưng cũng không thể ở mãi trong nhà đó được nên mua trả góp chung cư để ở. Thực ra tôi rất ngưỡng mộ Chi. Nó là cô gái có lối sống hiện đại, làm ra tiền, và có tư tưởng độc thân, nhìn lại bản thân mình quả thực quá kém cỏi, tôi chính là giai cấp vô sản chính hiệu. Tôi nhìn hai bầu má tròn trĩnh hồng hào của cu Bo tự dưng bật cười, tuy vô sản nhưng tôi có một tài sản còn hơn tất cả những thứ quý báu nhất trên đời rồi còn gì nhỉ?

Hai mẹ con trở về nhà trời mới đổ chiều, tôi vắt cho Bo một cốc nước cam sau sau đó nhân lúc con ngủ viết nốt đoạn truyện cuối cùng. Sắp Tết rồi, nhân vật nữ chính trong truyện trải qua rất nhiều đau khổ, hôm nay tôi cho cô ấy được hạnh phúc viên mãn. Viết xong tôi nhìn ra ngoài trời, tại sao ai cũng mong nhân vật chính trong truyện ngôn tình được hạnh phúc, ngay cả mẹ chồng tôi khi xem phim cũng muốn kết có hậu, vậy mà bà lại luôn gay gắt khó chịu với tôi? Hay bởi tôi chỉ là một nhân vật phụ, một diễn viên quần chúng trong bộ phim cuộc đời của người khác?

- Thủy, tại sao mày có thể chịu đựng mẹ chồng giỏi như vậy, chịu đựng hơn bốn năm nay rồi? Là tao tao bỏ quách đi cho rồi.

Tiếng cái Chi cứ văng vẳng bên tai tôi. Thật ra mẹ chồng tôi không ưa tôi ngay từ đầu chỉ có điều trong hơn hai năm đầu bà cũng không đến mức tôi không chịu được. Nhưng khi cu Bo càng lớn bà lại không còn nể nang gì nữa. Trước đó bà chỉ nhắm đến tôi, chỉ có trong một năm nay bà lại nhắm vào cả cu Bo, điều này thực sự làm tôi cảm thấy ngột ngạt, khó thở mà bất lực, nhất là khi Dũng cũng bắt có thái độ cứng đờ với những lời chửi bới của bà dành cho Bo, thậm chí có lúc anh cũng hùa vào mắng con một cách vô lý.

Tôi mệt mỏi nằm xuống bên cạnh Bo ôm lấy con, trước kia tôi từng nghe nói rằng khi con người ta bế tắc, tuyệt vọng sẽ nghĩ đến khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Có lẽ đúng là như vậy, tôi luôn nhớ đến những ngày có bầu Bo, sinh Bo, khi ấy tôi và Dũng đã hạnh phúc thế nào. Dù cho tôi biết anh không có nghĩa vụ phải chăm sóc Bo, nhưng anh luôn làm điều đó một cách tự nhiên như thể tình cảm của một người cha hết sức yêu thương con trai mình. Ký ức là những thứ đã qua, giống như những mảnh thủy tinh đã vỡ vụn, dù đẹp thế nào cũng không bao giờ lấy lại được.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay, đến khi nghe tiếng lạch cạch dưới nhà liền bật dậy như một phản xạ. Ban đầu còn nghĩ mọi người đi chơi về thế nhưng bước xuống mới biết là Dũng. Anh lại say, mùi rượu nồng nặc phả ra từ hơi thở. Tôi vừa chạy ra đỡ anh vừa hỏi:

- Sao anh uống nhiều thế? Ngồi tạm xuống đây em vắt cho cốc nước cam.

Anh quay sang tôi, đưa đôi bàn tay chạm lên má bệu nhẹ rồi gọi tên:

- Thủy...

Chuyện buổi đêm qua tôi vẫn còn tủi thân, nhưng giờ anh say tôi không chấp nên đứng dậy đáp lại:

- Anh ngồi đấy đi, em đi xuống bếp.

- Tại sao?

- Tại sao cái gì cơ?

- Tại sao hấn lại trở về?

- Hấn? Hấn nào? Anh say rồi nói linh tinh gì thế?

Dũng đứng dậy, hai mắt đỏ long sòng sọc, ánh mắt nửa trầm uất, nửa căm phẫn rồi đột nhiên hất mạnh tay tôi rít lên:

- Hấn về rồi, về lâu rồi đấy. Cô mẫn nguyện lắm đúng không?

Tôi bị một lực mạnh ngã vồ xuống đất khiến phần xương hông đau nhói. Cũng may chỉ đau một lát chứ tay chân không có vấn đề gì. Tôi nhìn Dũng, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vẫn chưa hiểu anh đang nói gì chỉ thấy tim nhói lên. Tôi biết anh không cố ý, nhưng chuyện hôm qua cộng với chuyện này

khiến tôi vừa xót xa, vừa thất vọng. Dững nhìn tôi cuối cùng xoay người bước lên phòng. Tôi nuốt nước bọt, xuống bếp vắt một cốc nước cam rồi mang lên đã thấy Dững nằm ngủ trên giường. Chồng tôi đây sao? Càng ngày càng không còn nhận ra anh nữa rồi, tôi bỗng thấy mất mát, giống như bị đánh cắp một thứ gì rất linh thiêng. Còn nhớ mấy năm trước mỗi lần say anh đều ôm tôi ngủ. Khi ấy anh đáng yêu lắm, đáng yêu đến mức tôi còn thích anh say, anh nhõng nhẽo, nũng nịu như đứa trẻ mới lớn. Tôi cũng không biết anh thay đổi thành ra thế này từ bao giờ, có lẽ chậm đến mức tôi không biết, hoặc nhanh đến mức tôi không nhận ra. Rốt cuộc hẳn là ai? Rốt cuộc tại sao anh lại có thái độ như vậy?

Bốn năm năm đã trôi qua rồi... tôi nhiều lúc cũng không còn biết ngoài con ra tôi sống vì gì. Nhưng giờ đây, càng ngày tôi càng thấy đến con tôi cũng không bảo vệ được, không cho con được một mái ấm thật sự.

Bên dưới có tiếng lạch cạch, tôi đứng dậy khép cửa rồi đi xuống. Mẹ chồng vừa nhìn thấy mặt tôi liền sai:

- Vắt cho mỗi người một cốc nước cam đi, đi chơi một tý mà khát quá.

- Dạ vâng.

- Cái Ly nó không uống đá, ba chồng chị không uống đường, tôi thì cho nhiều đường ít đá, thằng Cường với Chín pha ít đường, ít đá thôi nhé.

- Dạ con biết rồi.

Bà thờ dài, đợi tôi xuống bếp khẽ lăm bằm:

- Sao cứ nhìn thấy cái mặt là cáu nhỉ.

Tôi không nghe được tiếng ai trả lời, cũng không muốn nghe, tôi thật sự mệt mỏi rồi. Tối hôm ấy nấu cơm ăn uống xong tôi lên phòng nằm, bên dưới lại là bài ca của mẹ chồng. Mặc dù tôi đã rửa bát, lau dọn hết bếp, lau cả gian phòng khách nhưng bà vẫn chê ổng chề eo. Tôi mệt mỏi đặt mình xuống. Từ chiều Dững ngủ, cơm cũng không ăn, lúc tôi lên anh mới mở mắt nhìn tôi. Anh nhìn rất lâu, một lúc sau mới nói:

- Thủy, ban nãy anh say anh có... có làm gì em không? Hình như anh đẩy em hả?

- Vâng.

Dững ngồi dậy, lúc này tôi mới để ý cốc nước cam đã khô từ lâu. Có lẽ ban nãy anh dậy uống rồi ngủ tiếp. Anh thờ dài cúi mặt nói:

- Mấy hôm Tết nhất gặp bạn bè nên anh uống hơi quá chén, người say mà, có gì không phải em cũng đừng nghĩ gì. Anh không có cố ý.

- Em biết rồi.

- Anh đói quá... dưới còn gì ăn không?

- Em vẫn phần cơm cho anh dưới đấy. Anh xuống ăn đi xong gọi em dọn cho, em sang đọc truyện cho cu Bo một lát.

- Ừ.

Nói rồi Dững bước xuống bên dưới nhà, tôi lại phòng thấy cu Bo đang ngồi tô vẽ nguệch ngoạc liền hỏi:

- Bo, con vẽ gì thế con?

- Mẹ, mẹ dạy con vẽ đi. Con muốn về nhà mình đi du lịch Nha Trang.

- Du lịch Nha Trang, sao con lại nói vậy?

- Anh Chín bảo anh ấy sắp được đi du lịch Nha Trang với ba mẹ, anh ấy còn khoe mấy hình chụp đợt đi Đà Nẵng (Đà Nẵng). Con cũng muốn về để khoe lại với anh ấy mẹ ạ. Mẹ ơi, sau này con sẽ làm ra thật nhiều tiền, cả nhà mình đi du lịch khắp nơi mẹ nhỉ.

Tôi nghe đến đâu, trái tim cũng như có ai bóp nghẹn đến đấy. Vừa tự hào, vừa xót xa. Ngồi vẽ với cu Bo một lúc rất lâu tôi mới dỗ thằng bé đi ngủ. Hôm nay đăng đoạn truyện cuối cùng rồi nên tôi không cần viết nữa, chỉ có điều không viết lại thấy trống trải. Tôi ngồi lặng yên nhìn con một lúc rồi mới về phòng đã thấy Dững nằm trên giường đọc sách. Đột nhiên tôi phát hiện ra hình như Dững ăn cơm xong lâu rồi không biết anh đã dọn chưa. Đang định lao xuống thì Dững đã nói:

- Anh ăn xong tự rửa rồi.

Tôi nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bên dưới tiếng mẹ chồng tôi đã rít lên:

- Chả thấy cái đứa con dâu nào như con này. Chồng ăn xong cũng để chồng rửa bát. Chán, càng ngày tôi càng chán nản. Mỗi lần nhìn thấy nó tôi lại phát bực.

- Bà nói nhiều thế, từ sớm cứ loanh quanh nói đi nói lại khiến tôi cũng bực – bỏ chồng tôi lên tiếng.

- Ông thì biết cái quái gì. Tôi lo cho con trai ông tôi mới nói.

Mới nghe bà quát đến đây bỏ chồng tôi đã lặng thinh. Xưa nay vẫn vậy, lâu lâu ông lên tiếng bên tôi được đôi câu rồi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Cuối cùng thì ông cũng đành im lặng không thì bà lại làm ầm nhà ầm cửa lên. Tôi thở dài nhìn Dũng, anh xua xua tay nói:

- Kệ mẹ đi em ạ. Mẹ tính phôi bò thế thôi...

Tôi hơi ngạc nhiên khi Dũng tự dưng giải thích với tôi. Bình thường anh mặc kệ, tôi đoán có lẽ anh áy náy vì chuyện đẩy tôi ngã, hoặc... vì đêm qua gọi tên chị Nga. Bên dưới lại có tiếng mẹ chồng tôi nói lớn:

- Mà tôi đếch biết vì sao thằng ôn kia lại không đi Nha Trang nữa. Dũng, chị Ly đặt vé rồi không đi là không đi thế nào?

- Mẹ, con nói rồi con không đi, đi thì cả vợ con con đi chứ giờ tự dưng con đi rồi bỏ vợ ở nhà sao được.

- Mà có biết cả năm cả tháng mỗi dịp Tết cả nhà mình mới có cơ hội đi đông đủ thế này không mà mày lại bảo ở nhà?

Tôi nhìn xuống dưới, nhận thấy ánh mắt hằn học của mẹ chồng khế lù lại. Cả nhà? Tôi với Bo chưa từng được liệt vào danh sách cả nhà, đối với bà có lẽ tôi và Bo cũng chỉ là những người dưng. Dũng dường như cũng nhận ra ánh mắt của tôi đáp lại:

- Nếu có vợ con con thì con đi, không thì con ở nhà thôi.

- Cho vợ con con mày đi để mắt vui à?

- Vậy con ở nhà.

- Được, tao kệ nhà mày. Kệ mẹ chúng mày... đúng là rước bực vào thân.

Mặc dù bị mẹ chồng chửi nhưng tôi lại thấy có chút an ủi. Hình như lâu lắm rồi Dũng mới bên tôi, mới thể hiện mình còn có một gia đình nhỏ thế này. Tôi thay bộ quần áo ngủ rồi nằm lên giường. Cả hai cứ im lặng một lúc rất lâu, tôi không biết mở lời với anh thế nào, những thứ chất chứa trong lòng cũng không biết nên hỏi hay không.

- Thủy, em có gì muốn hỏi anh đúng không?

Tiếng Dũng cất lên trong đêm mờ mịt. Tôi bấm chặt môi, một lúc sau mới nói:

- Chị Nga về rồi sao?

- Ừ, cô ấy về rồi. Nhưng anh không gặp cô ấy, thật sự đấy. Anh...

Tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa, tôi chọn tin anh, bởi trước nay anh rất ít khi nói dối. Có điều... việc anh gọi tên chị ấy khi làm tình với tôi quả thực giống như một mũi kim đâm vào tim mà tới tận lúc này vẫn âm ỉ khôn nguôi. Dũng không giải thích thêm, tôi cũng không muốn hỏi. Hôm nay tôi thực sự mệt mỏi, làm việc quần quật cả ngày khiến tôi cũng không còn sức lực mà để ý nhiều cuối cùng ngủ thiếp đi.

Những ngày tiếp theo cuộc sống của tôi vẫn tẻ nhạt, bức bối như vậy. Tết năm nay cũng chẳng khác gì bốn cái Tết cũ, từ sáng tới tối tôi chỉ quanh quẩn quanh bếp đến Ba mươi thì làm năm sáu mâm cơm Tất niên mời họ hàng nhà chồng đến ăn. Ăn xong mọi người cũng như thói quen đi lên phòng khách ngồi nói chuyện chỉ có mình tôi dưới bếp vắng tanh. Khi tôi rửa xong bát lên nhà mọi người cũng đã về hết, vợ chồng chị Ly liền đề nghị cả nhà sang ra Quảng Trường xem bắn pháo hoa. Tất nhiên tôi và Bo lại bị mẹ chồng tách ra riêng biệt. Cũng may chồng tôi không đi cùng mà anh lấy xe máy chở tôi và Bo đi loanh quanh Hạ Long. Lâu rồi Bo mới được ba đeo đi chơi nên thằng bé thích lắm. Thằng bé ngồi phía sau ôm eo Dũng cười tíu tít. Tôi nhìn thái độ của Dũng tự dưng cũng vui vui, gia đình nhỏ này tôi thực sự không muốn buông bỏ. Có thể những ngày trước tôi và Dũng không có chung tiếng nói, nhưng lúc này đây tôi thực sự vẫn muốn vun vén mọi thứ. Bo cần có ba, con cần có một mái ấm. Tôi cũng vòng tay qua ôm lấy Bo rồi chạm vào eo chồng. Nhất định tôi sẽ cố gắng, dù khổ thế nào tôi cũng sẽ cố gắng vun đắp.

Mùng hai Tết ba mẹ chồng tôi và cả nhà chị Ly đi Nha Trang nên dậy từ rất sớm. Trước Tết vợ chồng tôi có đưa cho bà năm triệu biếu nhưng bà chê không nhận, lát nữa bà đi rồi, tôi cũng ngại việc không mua được vé máy bay nên lại cầm năm triệu xuống. Thế nhưng mới đi đến chân cầu thang tôi đã nghe được tiếng bà cất lên:

- Ông thấy không? Con dâu cũng có năm bảy loại con dâu. Con Ly thì chăm chút cho tôi và ông từng tí còn con kia chỉ biết mang tiền nhà mình về nhà nó thôi.

- Nó có tiền đâu mà, bà đừng khắt khe với nó quá.

- Ôi dào, tôi nói ông nghe, trước Tết nó đưa tôi năm triệu. Ông xem, nó ăn ở thế nào mà Tết biếu ba mẹ chồng có năm triệu. Tôi đếch thêm nhận, nó thấy vậy cũng quay đi luôn. Tiền là tiền của con trai tôi, tôi chỉ thử lòng nó xem thế nào mà nó thấy tôi không nhận là mừng. Tiền đó nó lại mang cho con chị nó mua thuốc thang hoặc mang cho ba nó đi nuôi gái chứ được tích sự gì. Đạo này tôi hiền nên tôi không quản, nhưng cỡ con này ra Giêng tôi phải răn dạy lại. Từ nay tôi phải bảo thằng Dũng đưa hết sạch lương cho tôi. Tiền thức ăn tôi sẽ phát cho con Thủy đi chợ chứ cứ thế này tiền nông hao hụt chẳng biết đâu mà lần.

Tôi nghe đến đây, toàn thân cũng cứng đờ lại. Biết bà cay nghiệt nhưng Tết rồi nghe mấy lời như xát muối vào lòng. Năm triệu này chỉ có hai triệu của

Dũng còn ba triệu tôi rút ra từ tiền tiết trong tài khoản gửi chỗ cái Chi. Tôi bị tạt gáo nước lạnh, xoay người bước lên nhà. Vừa đến chân cầu thang trên tầng hai cũng thấy thẳng Bo đứng thấp thò ngoài cửa. Tôi nhìn con hỏi nhỏ:

- Bo, sao con lại dậy, mới có bốn giờ sáng mà?
- Con... con cũng muốn được đi chơi giống anh Chín mẹ Thủy ơi.

Nhìn vẻ mặt thèm thuồng của con tôi thở dài đáp:

- Nào, ngoan, về phòng ngủ đi sáng mai mẹ cho sang nhà ông ngoại chơi. Chơi xong mai mẹ cho đi sang Tuấn Châu, được không nào?
- Thật không mẹ?
- Thật, mẹ hứa với Bo.
- Nhưng... mẹ làm gì có tiền.

Vừa nói Bo vừa xị mặt xuống rồi đột nhiên nó kéo tay tôi về phòng hơn hờ nói:

- Mẹ ơi, con có tiền mừng tuổi của ông nội với bác Cường, bác Ly... mẹ lấy tiền này đưa con đi chơi nha mẹ. Mà mẹ ơi, sao bà nội mừng tuổi cho anh Chín mà lại không mừng tuổi cho con mẹ nhỉ? Bà ghét con hả mẹ?

Tôi bấm chặt môi để ngăn không khóc, cúi xuống ôm con lên giường đáp lại:

- Hấp, không phải đâu con. Bà nội thương con mà, bà nội hết bao lì xì nên không mừng tuổi được cho con thôi.
- Đâu, con thấy tay bà vẫn cầm nhiều mà.
- À... cái đó không phải của bà nên bà không mừng tuổi cho con được hiểu không?
- Dạ. Bo hiểu rồi. Mẹ Thủy về ngủ đi, Bo ngủ đây.

Dưới nhà có tiếng lạch cạch, tôi gạt đầu ôm con lên giường rồi xuống kéo đồ ra xe giúp ba mẹ chồng rồi đợi họ đi khuất mới đóng cửa lên nhà ngủ một giấc nữa. Lâu lắm rồi tôi mới được ngủ đến tận tám giờ sáng. Quả thực ngủ đủ giấc dậy tâm hồn cũng thoải mái lắm. Tôi dậy giục Bo đi tắm rồi chuẩn bị đồ hai mẹ con định sang ngoại. Bình thường Tết cũng chỉ có tôi với Bo sang, thế nhưng khi mặc xong quần áo Dũng lại đề nghị anh sẽ đi cùng. Năm ngoái năm này Dũng đang vui mình vào những cuộc say, mấy hôm nay anh thay đổi lại khiến tôi cứ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên kia.

Dũng nhìn tôi bình thản nói:

- Lâu rồi anh cũng chưa về nhà ngoại. Em tắm rồi thay đồ đi.

Tôi nghe vậy liền gạt đầu vào tắm rửa. Nhà ngoại ở dưới Vân Đồn cách Hạ Long chừng sáu mươi cây số. Dũng vớt xe máy ở nhà đánh xe ô tô đi.

Tôi ngồi phía sau ôm Bo lâu lâu lại liếc Dũng. Thực lòng tôi vui lắm khi anh chấp nhận về ngoại cùng tôi, khi anh đang thay đổi dần, gần gũi với Bo hơn... nhưng trong cái vui lại có nhiều phần day dứt áy náy. Tôi đã cố gạt đi cảm giác ấy, thế nhưng càng gạt lại càng thấy nó hiện rõ mồn một.

Bên ngoài trời có chút nắng hanh hanh, về đến nhà ngoại cũng mười giờ rồi. Vừa vào trong sân tôi đã nghe tiếng bà Xuân lanh lảnh:

- Cả ngày chỉ biết hốc thôi, mang bát đi rửa mau lên. Chết đi cho rảnh nợ.

Tôi thở dài, không cần nhìn cũng biết bà Xuân đang chửi chị Lan. Thế nhưng bà ta chửi một cách độc địa khiến tôi không kìm được bước vào sân nói lớn:

- Di Xuân ạ, đang Tết nhất đi đừng ác miệng thế có được không?

Bà ta nhìn tôi, giả là đáp:

- Thủy, con về rồi đấy à? Di là đi đang chửi con Chinh kia. Mang tiếng học trên thủ đô về mà chỉ biết ăn rồi ngủ trương mắt lên.

Tôi xách đồ vào nhà đặt lên bàn. Con Chinh vừa nằm dài trên giường thấy tôi với Dũng vào liền nhảy tót vào buồng một lúc sau mới ra. Hoá ra là vào thay váy còn trang điểm to son. Bà Xuân thấy vậy rít lên:

- Mang bát đi rửa đi. Mau lên. Mà mày ăn mặc thế kia đi đâu đấy?

Con Chinh liếc nhìn Dũng rồi cúi đầu đáp:

- Con tỳ đi chơi thôi.

- Mang bát đi rửa rồi đi đầu thì đi.

- Dạ vâng ạ.

Chị Lan lẩm lét nhìn bà Xuân khẽ nói:

- Chính để đây cho chị rửa cho.

- Thôi, con đang ho hen ra chơi với em Thủy đi. Các con ngồi đây đi vào gọi ba mấy đứa đây. Hôm qua ông ấy đi uống quá chén giờ vẫn ngủ.

Tôi gật đầu không đáp ngồi hồi hán tình hình sức khỏe chị Lan. Đạo này chị lại gầy đi nhiều, nhìn thôi cũng xót xa quá chừng. Chị Lan là chị gái ruột của tôi. Chị hơn tôi một tuổi, từ nhỏ chị đã bệnh tật ốm yếu suốt quanh năm suốt tháng nên trông chị nhỏ con lắm. Tôi còn nhớ hồi tôi biết nhận thức thì đã nhận thấy vài tháng mẹ lại ốm chị lên viện Nhi một lần. Hồi ấy nhà tôi có một cửa hàng tạp hoá nho nhỏ nhưng vì chị bệnh nên tiền bán hàng được dồn hết mua thuốc cho chị. Ban đầu ba tôi cũng thương hai chị em tôi lắm, nhưng phần chị bệnh tật, phần mẹ tôi không đẻ được con trai, bà nội suốt ngày nói ra nói vào nên ba chán. Tôi còn nhớ năm tôi tám tuổi cũng là lần đầu tiên tôi thấy ba đánh mẹ. Ba đánh mẹ là vì mẹ phát hiện ra ba ngoại tình, ba đánh mẹ đau lắm, đôi mắt mẹ tím bầm cả lên. Thế rồi sau đó tần suất ba hạ cẳng tay thượng cẳng chân với mẹ ngày càng nhiều. Thậm chí khi tôi và chị khóc lóc xin ba đừng đánh, ba càng ra tay tàn nhẫn hơn. Năm tôi mười tuổi, chị Lan mười một tuổi mẹ đã uống thuốc cỏ cháy tự vẫn. Cái chết của mẹ vẫn luôn ám ảnh tôi đến tận bây giờ. Mẹ chết được hai năm ba tôi công khai rước người đàn bà kia về nhà. Bà ta về tôi và chị còn ngỡ sẽ thay mẹ chăm sóc cho chị em tôi. Thế nhưng cái chết của mẹ còn chưa nguôi ngoai tôi và chị đã bị những trận đòn tra tấn xác thịt dã man từ mẹ kế. Nỗi đau chồng chất nỗi đau khiến tuổi thơ của chúng tôi như những con chim ướt mưa lạc bầy mãi không tìm được lối thoát nào. Ba tôi dung túng bà ta, khi chị em tôi bị đánh cũng không bênh một lời. Ông bà ngoại tôi mất từ lâu, họ hàng nhà ngoại cũng không còn ai nương tựa, cuối cùng vẫn phải sống cùng người đàn bà ấy bốn năm. Bà ta lấy ba tôi, không đăng ký kết hôn, hằng ngày ba đi làm về cung phụng tiền bạc, còn cất cho bà ta một mảnh đất. Cuối cùng thì bà ta bán mảnh đất đó rồi bỏ đi theo trai. Tôi còn ngỡ thế là cuộc đời mình được giải thoát, từ nay ba chỉ có hai chị em tôi nhưng không chỉ một năm sau đó ba tôi lại rước bà Xuân về.

Lúc bà Xuân theo ba tôi bà ta đã có một đứa con gái là con Chinh. Chinh kém tôi ba tuổi, năm nay nó vừa tốt nghiệp đại học. Những năm mới lấy, bà Xuân cũng giống người đàn bà kia luôn tỏ ra hằn học với chị em tôi. Khi tôi học cao đẳng năm cuối thì ba ta có chửa. Thế rồi không biết có chuyện gì đã xảy ra mà bà ta nặng nề đòi ba tôi đuổi chị Lan ra khỏi nhà. Bà ta nói với mọi người chị ấy khiến bà suy sẩy thai, bà ta dùng một chậu nước bẩn vấy lên thanh danh của chị. Khi ấy bà ta mang thai một bé trai, ba tôi nghe lời bà ta đã gọi điện cho tôi nói tôi đón chị lên Hà Nội mà sống, ba cũng không thể nuôi nổi chị. Có lẽ đọc những dòng tâm sự trước có nhiều người sẽ hỏi tôi tại sao ba mình bị mẹ chồng sỉ nhục mà vẫn không dám đáp trả. Thế nhưng chỉ riêng bản thân tôi mới biết tôi không có tư cách bao biện cho ông. Tôi còn nhớ đầu đông năm ấy, còn hơn một học kỳ nữa tôi mới tốt nghiệp nhưng tôi lại phải trở về Vân Đồn đón chị Lan lên Hà Nội cùng. Một người cha rũ bỏ con cái, một người cha vì người đàn bà khác đuổi hai đứa con gái ra khỏi nhà thì tôi có tư cách gì mà bảo vệ? Trước kia bị mẹ đi ghê thứ hai đánh chửi ông không bênh tôi đã đủ uất ức. Đến giờ tôi còn chưa ra trường, không công ăn việc làm, tiền nong tôi chỉ nhờ làm thêm mà có được nhưng cũng chỉ đủ đóng tiền học. Tôi còn nhớ rất rõ, hai hòm quần áo của tôi và chị bị ném ra sân. Ba tôi ngồi trong nhà rít điều thuốc lao lùng lùng nói:

- Thủy, con tự mang chị con lên trên Hà Nội kiếm việc làm thêm. Con còn trẻ, còn khỏe, còn nuôi được chị. Ba già rồi, không có tiền nữa đâu.

Ba tôi thích con trai, ngày xưa khi mẹ tôi mang thai ông từng mong tôi là một bé trai. Thế nhưng mẹ lại chỉ sinh được hai con gái vậy nên ông đã tàn nhẫn, cay nghiệt với mẹ, với chị em tôi. Giờ đây bà Xuân có thể đẻ cho ông một thằng cu nói dối, tất nhiên bảo ông chết ông cũng có thể chết chứ đừng nói chỉ là đuổi chị em tôi đi. Người ta bảo hổ dữ không ăn thịt con, ba tôi không ăn thịt hai chị em tôi nhưng ba có thể chống mắt lên nhìn chị em tôi chết dần chết mòn thậm chí rũ bỏ sự tồn tại của hai chị em tôi. Trời hôm ấy mưa lạnh như cắt da cắt thịt tôi đã xin ba cho tôi và chị ở lại một hôm nhưng bà Xuân không cho. Bà ta còn giả vờ đau bụng, động thai để ba tôi càng kiên định đuổi chị em tôi đi. Người ta nghe thường nói rằng làm gì trên đời có một người cha như vậy. Thế nhưng người ta không tin bởi vì người ta có một người cha tốt, người ta chưa từng gặp một người cha như cha tôi chứ không phải trên đời không có. Lắm lúc bản thân tôi còn chẳng tin được mình sinh ra bởi người cha ấy, là máu thịt, là ruột già của ông. Ngày hôm ấy tôi và chị dùng số tiền ít ỏi ba tôi đưa bắt xe lên Hà Nội. Tôi cũng không còn nhớ những ngày tiếp theo tôi và chị đã vượt qua thế nào... bởi mỗi lần nghĩ tới tôi lại nhớ đến sai lầm năm ấy. Trước kia có đôi lần tôi hận ba tôi và luôn cho rằng ông chính là nguyên nhân gián tiếp khiến cuộc đời tôi tăm tối thế này. Nhưng có điều lâu rồi tôi cũng không còn trách ông nữa, mọi thứ tôi làm tôi đều phải tự có trách nhiệm. Có lẽ xuất phát vì không có một gia đình không trọn vẹn nên tôi luôn mong Bo có được mái ấm, có đủ cha, đủ mẹ. Tôi khẽ liếc nhìn Dũng... nếu không có anh... thực sự tôi không biết tôi và Bo năm ấy sẽ thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

- Thủy...

Tiếng chị Lan cất lên kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ miên man. Tôi nhìn chị cười đáp:

- Sao vậy chị?

- Mấy nữa giỗ mẹ rồi, em năm nay có về được không hay lại bận?

Tôi nhìn lên bàn thờ, tự dưng cay cay khoé mũi đáp lại:

- Để em xem thế nào đã nhé. Mà em Nghĩa đâu chị nhỉ? Định lì xì cho thằng bé mà này không thấy mặt mũi đâu.
- Di Xuân cho nó về nhà họ hàng của di ấy chơi rồi ăn Tết ở đây luôn. Chú Dũng lên trường phòng có khác trong phong độ hơn di Thuý nhỉ.
- Chị thấy anh ấy phong độ hơn à?
- Ừ, mà nghe nói cái Chinh trước đi thực tập ở công ty chú ấy, còn vừa nộp hồ sơ vào chỗ chú Dũng nữa phải không?

Dũng đang đứng ngoài sân nghe điện thoại. Việc con Chinh trước thực tập ở công ty chồng thì tôi biết chứ việc nó nộp hồ sơ tôi cũng không rõ. Tôi xưa nay ít quan tâm chuyện công việc của Dũng vì hỏi anh đều gạt đi rồi cho rằng tôi không biết gì. Tôi dúm ít tiền vào tay chị Lan nói:

- Chị cầm chút tiền này đi, nhớ giấu kỹ vào rồi muốn ăn gì thì ăn. Em thấy chị gầy lắm, bà ta nói gì mặc mẹ bà ý chị cứ phải ăn uống đầy đủ vào biết chưa?
- Chị biết rồi.

Tôi nhìn chị Lan, trên đời này có ba người tôi luôn cảm thấy có lỗi, là cu Bo, Dũng và chị gái tôi. Năm tôi lấy chồng, cũng là Dũng đưa cho bà Xuân và ba tôi một số tiền lại thêm việc cái Chi đến tận đây làm âm ỉ lên nên hai người họ mới đón chị Lan về. Tôi biết về đây chị cũng chịu không ít khổ sở từ bà Xuân nhưng cũng còn hơn không có ai. Và lại số tiền trước Dũng đưa còn bắt bà Xuân ký vào giấy nên bà ta cũng không dám manh động. Dũng có thể không yêu tôi nhưng lấy anh là lựa chọn hợp lý và duy nhất của tôi lúc bấy giờ.

Khi còn đang nói chuyện với chị Lan ba tôi cũng lên. Hai mắt ông đỏ long sòng sọc miệng vẫn còn mùi rượu phả ra. Dũng ngoài sân bước vào lễ phép nói:

- Con chào ba.
- Con rể con gái mới tới đây à? Ba dặn đi các con đi chuẩn bị đồ ăn ồi, khổ, sáng mùng hai mọi người dậy muộn nên ăn sáng muộn nên chịu khó chút nha, Bo lại đây ông xem lớn chưa nào?

Dũng gật đầu rút trong túi một phong bao lì xì đưa cho ông rồi nói:

- Con mừng tuổi ba, năm mới chúc ba mạnh khoẻ, an khang.

Ba tôi không nhìn tôi chỉ hơi cúi đầu thờ dài còn tôi thì nhìn Dũng đầy cảm kích. Gia đình tôi phức tạp, gia cảnh tôi không tốt nhưng anh chưa từng coi thường điều ấy. Anh ít khi về, nhưng mỗi lần về cũng đều cho tôi cảm giác anh thực sự chấp nhận những khiếm khuyết ấy. Tôi đứng dậy để Dũng và ba tôi nói chuyện còn tôi cùng chị Lan bước ra ngoài. Lúc này con Chinh cũng rửa bát còn phơi quần áo xong, nó kéo kéo chiếc váy ngắn cùn cùn cười nói:

- Chị Thuý, mấy hôm nữa em thành nhân viên của anh rể rồi đấy. Hồ sơ của em được chấp nhận rồi. Cảm ơn chị nhé.
- Sao cảm ơn?
- Thì có phúc nhờ chị cưới được anh ấy nên em mới được nhận chứ sao? Anh rể năm bờ on đấy, chị phải giữ cẩn thận vào. Mà chị yên tâm, em đi làm con nào mà có ý định tà lư em xéo luôn.

Tôi nhìn con Chinh, còn chưa kịp đáp lại nó đã phóng ra ngoài rồi vọng lại:

- Mẹ ơi con đi chơi với người yêu tý nhé.

Bà Xuân đứng dưới bếp gào lên:

- Mày không ở nhà giúp mẹ một tay à con ôn này.

Con Chinh được bà Xuân nuông chiều từ nhỏ nên tính cách đôi phần trẻ con. Có điều nó không giống bà Xuân, ngày xưa khi về mỗi lần chị em tôi bị bà Xuân chửi nó lại nhăn mặt nhăn mũi chỉ trích bà vài câu. Tôi và con Chinh không cùng huyết thống, chỉ là sống cùng nhau những năm tháng học sinh. Nếu nói tôi thương nó được như chị Lan là nói dối, nhưng tôi cũng không căm ghét nó như ghét bà Xuân. Có điều thực lòng trong thâm tâm tôi vẫn có chút tủi hờn. Nó là con riêng của bà Xuân nhưng ba tôi lại sẵn sàng cho nó học đại học, còn năm ấy tôi đỗ đại học ba lại bắt tôi chỉ được chọn trường cao đẳng vì sợ càng nhiều năm càng tốn tiền. Nó được bốn năm ăn học đẳng hoàng, được chu cấp tiền bạc còn tôi từ năm đầu tiên đã phải tự mình bươn trải kiếm tiền nuôi thân. Tôi không muốn nhớ lại những kỷ ức đau thương đó, nhưng mỗi lần về đây, dù cố gạt đi tôi vẫn không thể nào quên nổi.

Tết nhất thức ăn nhiều, bà Xuân chỉ hâm lại một chút rồi bê lên, tôi vào bếp cùng bà ta dọn cơm. Từ ngày tôi lấy Dũng bà ta đã bớt cay nghiệt với tôi bởi thi thoảng Dũng lại gửi cho bà ta chút tiền. Ở nhà chồng cũng ngọt ngào, về đây cũng ngọt ngào nếu như không phải vì chị gái có lẽ cả đời này tôi sẽ không bao giờ bước chân về đây. Nhiều người chỉ cần ở nhà chồng uất ức một chút có thể bê con về ngoại, nhưng tôi lại không có một ngôi nhà nào để về. Ngôi nhà này vốn dĩ đã không còn là nhà của tôi, những mảnh ký ức hạnh phúc chập chờn mờ mịt thay vào đó là những đau thương hiện rõ mồn một. Tôi cũng chưa đủ vốn liếng để ra ngoài, tôi còn chị Lan... hai mẹ con có thể cu rư mang nhau nhưng còn chị... tôi không thể để mặc chị ở lại ngôi nhà này được. Chỉ cần tôi đi, đảm bảo bà Xuân sẽ trở mặt, tôi lại không muốn chị mình phải khổ sở như vậy.

Lúc ngồi ăn cơm, tôi cũng không nuốt trôi nhưng sợ chị Lan lo nghĩ nên cố cười cho vui vẻ. Cu Bo rúc vào lòng chị được chị gỡ cho cái đùi gà vừa ăn vừa cười hóm hờ. Ở nhà nội ít khi thằng bé được cưng chiều như vậy nên về đây vui vẻ lắm. Ăn cơm xong bà Xuân đi sang hàng xóm chơi, ba tôi với Dũng ngồi ngoài sân nói chuyện. Tôi ôm cu Bo vào buồng chị Lan nằm tâm sự với chị đến chiều rồi rủ chị lên Hạ Long chơi. Bình thường ít khi tôi muốn đưa chị về nhà vì sợ mẹ chồng để ý nhưng Tết năm nay mẹ chồng tôi đi du lịch nên muốn đưa chị lên chơi cho khuây khoả. Chị Lan ban đầu không đồng ý nhưng thấy tôi năn nỉ cuối cùng cũng lên. Thực ra sáng nay Dũng cũng nói tôi đón chị lên chơi vài ngày cho vui vì mẹ không ở nhà, chả mấy khi được thành thói quen này tôi muốn chị và Bo được đi ra ngoài cho đỡ bức bách.

Chiều hôm ấy vợ chồng tôi không ở lại ăn cơm mà ba giờ đã cùng chị Lan ra xe để về. Chị Lan vừa ôm cu Bo vừa mở cửa thì chợt nghe tiếng the thé của con Chinh:

- Anh chị về Hạ Long à? Cho em đi nhờ lên đây với

Tôi còn chưa kịp đáp nó đã chạy vào trong rồi nói:

- Em nhặt mấy bộ quần áo chờ em chút chút nha anh rể.

Dừng nhìn con Chinh ngán ngẩm đáp:

- Nhanh lên.

Chờ độ mười phút nó vẫn chưa ra, thằng Bo liền đứng đưa chân khề hỏi:

- Mẹ ơi, sao đi Chinh lâu thế?

Vừa hỏi xong thì cũng thấy con Chinh kéo valy nhỏ ra, hình như nó còn thay chiếc váy ngắn cũn cỡn hơn rồi tự động mở cửa trước ngồi lên. Thế nhưng khi nó vừa đặt mông xuống Dũng liền nói:

- Em xuống kia ngồi với chị Lan và Bo, để chị Thuý lên đây ngồi với anh.

Tôi vốn dĩ không nghĩ gì, vì bình thường đi xe ô tô tôi thường ngồi bên dưới với Bo tự dưng thấy Dũng đuổi con Chinh xuống trong lòng bỗng cảm thấy vui vui, giống như tự dưng được anh coi trọng nên vui chứ không phải vì ghét con Chinh. Con Chinh mặt chum hững mở cửa xe bước xuống đôi chỗ cho tôi. Hình như nó giận mặt xị cả lại, cũng may được một chốc nó lại vui vẻ cười hóm hờ.

Khi lên đến Hạ Long con Chinh không đi ngay mà kéo valy vào nhà rồi nói:

- Cho em ngủ nhờ đây một hôm tối em đi nha vì giờ muộn rồi. Em ngủ với chị Lan với cu Bo cũng được.

Tôi không muốn ích kỷ nhưng cũng không muốn Chinh ở lại, căn bản một mình chị Lan đến tôi đã ngại rồi. Khi còn chưa kịp đáp Dũng đã nói:

- Ừ nhà nhiều phòng, em cứ ở lại.

- Dạ, em cảm ơn anh rể.

Thấy Dũng nói vậy tôi cũng không nói thêm gì xách đồ bước vào nhà. Tối hôm ấy con Chinh không ăn cơm ở nhà tôi mà ra ngoài ăn đến chín mười giờ mới về. Sau một ngày đi lại mệt nhọc nên khi xuống mở cửa cho nó xong tôi cũng ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay, đến lúc tỉnh dậy xuống nhà đã không thấy con Chinh đâu nữa. Tôi thấy Dũng đọc sách dưới bàn có hỏi thì anh nói sáng sớm nó đã xách đồ đi rồi. Thực lòng tôi cũng chẳng muốn quản nó, thứ nhất nó không phải em ruột tôi, nói ra thì sợ bảo lo chuyện bao đồng, thứ hai nó lớn rồi không còn là con nít nên tôi càng không cần quản vậy nên nó đi đâu kệ nó thôi. Tôi còn nhớ trước kia tôi cũng đôi lần góp ý đều bị bà Xuân gạt đi, bà còn lấy việc tôi chưa trước ra để cười chê mỉa mai tôi không có tư cách dạy con bà.

Trên nhà chị Lan với cu Bo cũng xuống, nhìn hai bác cháu cười đùa vui vẻ tự dưng tôi cũng vui vui lây. Tôi xuống bếp nấu chút đồ ăn rồi sau đó rủ Dũng đi cùng sang bên Tuần Châu chơi. Thế nhưng khi tôi vừa thay đồ từ trên xuống đã không thấy anh đâu nữa. Chị Lan nhìn tôi khẽ nói:

- Chú ấy vừa có điện thoại, hình như có ai gọi đi luôn rồi.

Từ hôm trước Tết Dũng luôn ở nhà, mọi năm anh toàn đi xuyên đêm xuyên ngày nên giờ bạn rủ đi cũng không có gì lạ. Tuy vậy tôi vẫn hơi có chút hụt hẫng gợn lên trong lòng.

Tôi đưa cu Bo và chị Lan ra ngoài bắt taxi sang Tuần Châu chơi loang quanh rồi đi ăn uống. Tết nhất quán xá cũng ít, nhưng được ra ngoài hít thở cái mùi biển là Bo vui lắm. Ba bác cháu, chị em, mẹ con chơi đến tận chiều mới chịu về. Tôi tuy tính tiết kiệm nhưng đang vui cũng muốn tiêu pha hoang phí một lần, miễn là Bo và chị Lan vui là được.

Lúc chúng tôi về nhà Dũng cũng đã về, anh lại say nằm ngủ trên phòng. Tôi lấy khăn mặt ấm cho anh rồi cứ để mặc anh ngủ như vậy bước xuống dưới cùng chị Lan nấu cơm. Những ngày tiếp theo Dũng lại như trước, đi sớm về khuya, người lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu, có điều anh không còn thái độ hằn học như trước, lúc tỉnh dậy anh còn nói với tôi:

- Tết nhất cơ quan rủ đi chơi, anh không từ chối được, có gì thông cảm cho anh nhé.

Lúc này ba chồng tôi và Dũng phải lao vào can, bà bị lôi ra nhưng vẫn cố lao thẳng về tôi. Có điều tay chân bà bị Dũng giữ lấy, bà quay sang Dũng rít lên:

- Con ơi con, sao mày ngu thế hả con.
- Mẹ nói gì đấy, mẹ bị sao thế? Tự dưng mẹ về rồi làm ầm cửa ầm nhà lên, rốt cuộc có chuyện gì?
- Có chuyện gì? Mày còn hỏi mẹ sao?

Nói đến đâu mà lời trong túi ra một sấp giấy rồi lại như điên dại lao về tôi rít lên:

- Con đi điếm này nó lừa cả cái nhà này, quạ nuôi tu hú rồi con ơi là con.

Lúc này Dũng cũng không còn giữ được mẹ, tôi bị bà cầm hẳn một mớ tóc chùi rửa. Thế nhưng... tôi cũng không còn chống cự nổi, trên mặt bàn là giấy xét nghiệm ADN. Tiếng Bo lại khóc nức nở:

- Bà ơi, buông tay mẹ con đi. Bà nội ơi.
- Tao không phải bà nội mày, mày cut đi.

Tôi nhìn con, bỗng dưng không kim được hất mạnh tay mẹ chồng rồi ôm lấy nó nói:

- Con mau lên phòng đi, mau lên phòng đi con.
- Không, mẹ ơi, Bo phải bảo vệ mẹ, Bo không muốn bà nội đánh mẹ đâu.

Nghe con nói đến đâu nước mắt tôi cũng tuôn đến đấy. Tôi mặc kệ mẹ chồng đang điên tiết đẩy con về phía cầu thang, dù thế nào tôi cũng không muốn Bo nhìn thấy cảnh tượng đau lòng này. Thế nhưng thằng bé ương ngạnh không chịu đi, mẹ chồng tôi cũng kéo tay nó tru tréo:

- Để nó đứng đây để nó biết gia đình này không phải gia đình nó, để nó biết con mẹ nó đã được thế nào.

Trẻ con thì có lỗi gì cơ chứ? Nhìn Bo bị nắm chặt tay đến mức đỏ cả lên, con đau đến mức lại bật khóc tu tu, tôi không còn giữ được bình tĩnh nữa lao vào giằng mạnh tay mẹ chồng thế nhưng còn chưa kịp làm gì Dũng đã bế thốc Bo lên trên cầu thang rồi nói:

- Bo, nghe lời mẹ, ba bế con lên phòng, ngoan được không?
- Mày không được bế nó đi. Mày để nó lại mau.

Chuyện của người lớn, con sẽ thừa sau, nhưng trẻ con không có tội tình gì, mẹ đừng có tàn nhẫn như vậy. Bo ngoan, con nhớ ở phòng ngoan ngoãn biết chưa con.

Thằng bé có lẽ cũng sợ hãi liên miếu máu gặt đầu. Mẹ chồng tôi lúc này bị ba chồng giữ lại không làm gì được chỉ khóc lóc rít lên:

- Mày cut mau, mày đem con mày cut ra khỏi đây mau. Dũng ơi là Dũng ơi sao tao lại đẻ ra cái loại ngu như mày hả Dũng. Mày vẫn còn bênh con đi này được, mày còn bế nó đi đâu đấy Dũng ơi.

Tôi không cần nhìn kết quả giấy xét nghiệm cũng hiểu ra mọi chuyện... Mẹ chồng tôi lại gào lên:

- Ngay từ đầu tao đã nghi ngờ rồi, nhìn đã biết thằng ôn con kia chẳng có chút gì giống rồi. Hoá ra là tao đã nghĩ đúng, mày còn đeo bằng mấy con cave ngoài đường, mẹ con mày mau thu dọn mà cut đi khỏi đây. Cut đi mau, nhà mày đột từ nóc mà xuống, nhà mày đi có gia phả... cái loại mày... cái loại... điếm. Nếu không nhờ con Ly, không biết tao con nuôi cái giống này đến bao giờ.

Tôi ngồi sụp xuống dưới đất, chuyện này tôi chưa từng muốn giấu, tôi đã từng năm lần bảy lượt muốn thừa nhưng Dũng không cho. Cuối cùng lần này tôi quyết tâm qua Tết sẽ xuống nói với ba mẹ chồng... vậy mà... vậy mà cuối cùng tôi lại đi chệch một bước.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lúc này ba chồng tôi mới ngồi đọc lại giấy xét nghiệm ADN. Vừa xem ông vừa run run nói:

- Thằng Bo không phải con thằng Dũng sao?

Mẹ chồng tôi nhìn ông rít lên:

- Ông có bị sao không đấy mà còn hỏi cái câu này? Từ lúc đẻ ra tôi đã nghi rồi cơ mà. Rồi, cái thằng Dũng nó ngu nó dại tôi biết là giống ai rồi đấy.
- Bà nói cái kiểu gì đấy?

Mẹ chồng tôi không đáp, cầm cốc nước hất thẳng về mặt nói:

- Mày còn ngồi trơ mặt l** của mày ra đấy à? Cút con mẹ mày đi...

Tôi nhìn bà yếu ớt đáp:

- Con xin lỗi mẹ.

Thế nhưng vừa nói bà liền lao về phía tôi tát bốp một phát, tôi chỉ cảm nhận được một dòng máu tanh lôm từ mũi chảy xuống miệng. Trên tầng Dũng cũng đang đi xuống, anh nhìn mẹ nói lớn:

- Chuyện này là do con, là con giấu mẹ, cô ấy không có lỗi gì cả, mẹ muốn trách thì trách con đây này.
- Mày nói gì?
- Con nói chuyện này là do con, là con giấu mẹ. Thuý đã rất nhiều lần muốn nói ra nhưng con không đồng ý. Tất cả đều là ý của con.
- Dũng... mày...

- Mẹ ạ, khi gặp Thuý là lúc Nga đã bỏ đi đứa con của con. Cô ta bỏ con của con để đi nước ngoài, còn Thuý, cô ấy kiên cường giữ lại đứa bé mà không biết cha nó là ai, con giấu mẹ là con sai... nhưng chỉ có con sai thôi. Thuý không có lỗi gì.

Mẹ chồng tôi nghe vậy ném chiếc cốc thủy tinh xuống đất gào lên:

- Thằng ngu này... mày ngu cũng ngu vừa thôi. Còn mày nữa con đĩ này mày xéo ra khỏi cái nhà này đi. Nhà này không phải động chứa đĩ, mày cút về xó xỉnh của mày mà sống.

Tôi nhìn Dũng nhìn mẹ chồng, biết rồi thì cũng tốt, không biết sớm thì biết muộn. Chỉ đáng tiếc lẽ ra nếu tôi là người nói có lẽ sẽ không đến mức tệ hại bằng việc bị mẹ chồng phát hiện. Tôi đứng dậy, loạng choạng lên tiếng:

- Mẹ ạ...

Thế nhưng còn chưa kịp nói Dũng đã cướp lời:

- Thuý em không cần nói gì hết, em không sai, là anh sai, em lên phòng với Bo đi để anh nói chuyện với mẹ
- Mày muốn giữ nó lại à thằng ngu đần này? Ốc mày là ốc lộn hả con? Tao không cho phép hai mẹ con nó ở lại đây, nếu nó không đi, tao sẽ đi, tao sẽ chết cho chúng mày vừa lòng.
- Mẹ! Cô ấy là vợ con, được cưới về đường hoàng...
- Cưới thì sao? Vợ con có thể có nhiều nhưng tao chỉ có một, mẹ mày chỉ có một thôi mày hiểu không? Mà thằng kia không phải con mày, mày còn gì mà nhất thiết giữ nó lại?

Tôi nghe Dũng nói mà nước mắt lại lăn dài, anh nhìn mẹ chồng nói:

- Con không bỏ mẹ cũng không bỏ vợ. Lấy nhau bao nhiêu năm, tình nghĩa vợ chồng đâu phải là thứ gì nói bỏ là bỏ? Huống hồ cô ấy còn đang có con với con.

Nghe đến đây tôi có chút sững sốt, mẹ chồng tôi cũng há hốc mồm kinh ngạc. Dũng thờ dãi:

- Mẹ, chuyện Bo không phải con của con là chuyện quá khứ rồi, giờ mình sống tới tương lai, mẹ biết cũng biết rồi, đừng làm khó vợ chồng con nữa.
- Mày nói sao nghe nhẹ nhàng thế Dũng? Nuôi một đứa bé không phải con mình rồi thiên hạ nó biết nó cười vào mặt mày à?
- Vậy chỉ vì thế mà mẹ bảo con bỏ vợ khi cô ấy còn đang bụng mang dạ chửa rồi đứa bé sau này không có cha thì thế nào? Chuyện kia là con sai, con chấp nhận lấy chứ đâu phải do cô ấy. Được, không thì cô ấy đi, cô ấy đi con cũng đi cùng được chưa? Hai chúng con ra ở riêng cho khuất mắt mẹ.
- Mày... giờ mày còn thế nữa.
- Từ lúc cô ấy về làm dâu mẹ lúc nào cũng day nghiêng chỉ chiết, năm năm nay cô ấy như một người ở hầu hạ nhà mình chưa từng kêu ca, oán than. Cô

ấy có con riêng không phải là lỗi của cô ấy, phụ nữ có con riêng vẫn đáng được trân trọng.

Càng nghe Dũng nói tôi càng không thờ nổi. Ba chồng tôi từ ban nãy ngồi im giờ mới từ từ nói:

- Chuyện cũng đã thế rồi, giờ con Thủy lại có chửa... thôi thì...

- Thôi thì cái gì, ông cũng bị con yêu nghiệt này nó quyến rũ rồi à? Hay ông cũng yêu nó, cũng dính bẫy của nó rồi hay lại làm gì nhau rồi?

Ba chồng tôi trước nay vốn dĩ hiền lành sợ vợ, thế nhưng nghe đến đây có lẽ đã đụng đến lòng tự ái ông ngồi phắt dậy quát quát:

- Cái gì cũng vừa vừa phải phải thôi nhé. Bà đừng có mở miệng ra lại dùng những từ ngữ vô học đấy dành cho người khác. Con dâu nó đi làm dâu năm năm bà đối xử tệ bạc với nó. Nó có con riêng không nói là nó sai, nhưng nó vẫn danh chính ngôn thuận là vợ thẳng Dũng. Mà con riêng thì sao, thẳng Bo sống ở đây từ nhỏ khác gì cháu ruột?

- Ông coi nó là cháu ruột nhưng tôi chưa từng coi nó là cháu ruột. Nó vốn dĩ không có huyết thống gì hết.

- Phải, nó không có huyết thống nhưng đã lấy rồi, đã cưới rồi, giờ vợ chồng nó không muốn bỏ nhau bà định ép chúng nó phải xa nhau sao? Giờ chúng nó còn chuẩn bị có con chung với nhau nữa. Chuyện của vợ chồng nó, tốt hơn hết để tự chúng nó quyết định với nhau.

- Tại sao tôi phải để chúng nó quyết định

- Thế thì bà sống ở đây một mình đi, chúng nó ra ở riêng, tôi cũng đi. Tôi chịu đựng nhịn nhục bà bao nhiêu năm nay đủ rồi.

- Ông! Ông dám!

- Mọi thứ đều cần có giới hạn của nó thôi. Máy chục năm nay tôi sống như một con chó bị bà đè đầu cưỡi cổ, đủ rồi, tôi nhục đủ lắm rồi.

Lần đầu tiên tôi thấy bố chồng mình như vậy, nhưng trong ánh mắt ông đầy bất lực và tuyệt vọng. Tôi bặm chặt môi lấy hết dũng khí để nói:

- Thưa bà, thưa mẹ có lẽ giờ con nói gì cũng vô ích nhưng con vẫn muốn được nói đôi điều.

Mẹ chồng tôi vừa bị ba chồng nói một trận nên tức giận gào lên:

- Mày cảm nôm đi con đi.

Vừa nói bà vừa lao vào đánh tôi, trên nhà chột có tiếng Bo gào lên:

- Bà buông tay mẹ con ra đi, đừng đánh mẹ con nữa.

Tôi nhìn con bật khóc nói:

- Mẹ bảo con lên nhà cơ mà, sao con lại xuống đây, lên mau.

Thế nhưng thằng bé còn chưa kịp quay lưng mẹ chồng tôi đã lao lên chân cầu thang kéo nó xuống rồi ấn mạnh về phía tôi. Thằng bé bị choáng váng không kịp phản xạ ngã vồ xuống đất. Tôi không còn nghĩ được gì lao đến chột phát hiện miệng Bo đã rỉ cả máu. Lúc này tôi không còn giữ được bình tĩnh, nhưng uất ức trong lòng như con sóng thần, tôi nhìn mẹ chồng gào lên:

- Mẹ đừng có mà quá đáng quá.

- Mày nói ai quá đáng?

- Một đứa trẻ nó có tội tình gì mà mẹ phải làm thế? Mẹ muốn thì mẹ đánh con đây này. Mẹ có còn tình người nữa không? Nó biết gì mà mẹ đánh nó?

Mẹ chồng tôi nhìn tôi sững sờ, nhưng tôi lúc này cũng không còn quan tâm nữa rồi. Khi chưa biết Bo không phải con của Dũng bà đã đối xử với mẹ con tôi không bằng người dung nước lã, chắc chắn từ nay về sau nếu còn sống trong ngôi nhà này tôi và con sẽ không thể dễ dàng sống được. Tôi có thể chịu đựng được nhưng Bo thì không! Tôi đã cố gắng, đã dốc hết sức lực nhưng bà cũng chưa một lần nhìn nhận, cuối cùng thì bà cũng chẳng đối xử tốt hơn được một chút nào hết. Bo đã không phải cháu bà, đã không cùng huyết thống thì càng thêm khổ hạnh khi cứ cố gắng ở lại đây.

- Ba, mẹ, con sẽ rời khỏi đây. Con sẽ đưa Bo đi. Mẹ, con sai, con sai khi con bước chân vào ngôi nhà này, con sai khi giấu mẹ chuyện này nhưng Bo suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ vô tội. Năm năm qua sống ở đây luôn bị mẹ ghê lạnh, bị mẹ chỉ chiết day nghiền, con dù có làm thế nào cũng không hài lòng được mẹ. Hôm nay con đứng đây, con xin lỗi ba mẹ, xin lỗi vì đã giấu chuyện tẩy đính này. Giờ con sẽ đi.

Nói rồi tôi bế thốc Bo lên cầu thang, Dũng nhìn mẹ chồng căm phẫn nói:

- Mẹ quá đà rồi đấy. Đứa trẻ nó biết cái gì mà mẹ lại làm thế?

- Nó không biết cái gì nhưng nó được sinh ra bởi một con đi...

- Mẹ thôi ngay đi!
- Mà đám nói cái giọng đấy với mẹ mà à?
- Mẹ à, ba nói đúng đấy, cái gì cũng có giới hạn của nó thôi. Hôm nay con sẽ đưa cô ấy ra ngoài ở riêng, con sẽ ra ở riêng cùng vợ con con
- Mà... mà đám? Mà mà đi nửa bước tao sẽ chết cho mà thấy.
- Mẹ muốn làm gì thì làm, con cũng không còn sức chịu đựng nữa rồi.
- Cái lại bất hiểu này, ông trời ơi...

Tôi cắn chặt môi, đưa Bo vào phòng. Ban nãy Dũng nói tôi có thai, tôi đã từng nghĩ tôi sẽ cố gắng vì anh, cố gắng vì Bo mà ở lại mà chịu đựng. Nhưng đến tận thời điểm này tôi đã rõ, ngôi nhà này không thể có sự tồn tại của mẹ con tôi thêm một giây phút nào nữa. Ngay khi mẹ chồng tôi kéo Bo xuống, tôi biết mình phải đi. Dũng và mẹ chồng tôi vẫn đang cãi nhau. Bất chợt có tiếng cạch cửa rồi tiếng dép của ba chồng bước đi, có tiếng mẹ chồng tôi lại gào lên:

- Ông đứng lại đó, ông không được đi.

Tôi thờ dãi lấy khăn mặt sạch lau mặt cho Bo rồi an ủi con:

- Bo, con ngoan ngồi trên giường cho mẹ lấy quần áo nhé.
- Mẹ ơi... mẹ con không được ở đây nữa hả mẹ. Mẹ ơi... Bo... Bo sao lại bị bà nội ghét hả mẹ? Sao bà lại bảo Bo không phải con ba Dũng?

Bo vừa nói xong có tiếng Dũng mở cửa cất lên:

- Bo, cả nhà mình sẽ đi ra một chỗ khác để ở. Bo là con của ba Dũng, Bo nhớ chưa?
- Thật không ba?
- Thật mà Bo.

Nói rồi Dũng kéo valy trên xuống quay sang tôi:

- Thủy, cả nhà mình sẽ ra ngoài.

Không hiểu sao nghe đến đây tim tôi lại nhói như kim chích. Tôi không muốn anh phải lựa chọn giữa tôi và mẹ, nhưng tôi lại cũng không muốn ôm con đi bỏ lại anh ở đây. Có lẽ anh cũng như tôi đã thực sự coi nhau là gia đình, có lẽ anh cũng như tôi, không biết buông bỏ nhau nữa rồi. Nhưng còn mẹ anh, tôi phải làm thế nào đây.

- Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng đừng lo. Mình ra ngoài đợi mẹ nguôi giận dần rồi sau đó mình sẽ tính tiếp. Đối với anh, em là vợ, Bo là con... mà anh thì làm sao có thể bỏ mặc vợ con mình được.
- Nhưng...
- Thủy, anh thật sự muốn vun vén gia đình này, muốn cùng em cố gắng. Em đừng nghĩ gì nữa, ý anh đã quyết anh sẽ không thay đổi đâu. Chẳng lẽ năm năm qua, em không có tình cảm với anh? Chẳng lẽ em nói đi là đi sao?

Tôi cúi mặt cố ngăn dòng nước mắt đang ầng ậc hỏi lại:

- Dũng, anh đã quyết định kỹ chưa?
- Em đừng hỏi lại anh như vậy.
- Anh sẽ không hối hận chứ?
- Thủy, rốt cuộc em có coi anh là chồng? Có coi anh là gia đình của em không mà em lại hỏi như vậy? Vợ bỏ chồng đi chỉ vì mẹ chồng thôi sao? Hay vốn dĩ năm năm nay em cũng chỉ coi là người để em bầu vú vào chứ không phải là chồng em?

Phải rồi, sao tôi lại có thể như vậy với anh? Dù tôi và anh lấy nhau vì cái gì thì nghĩa vợ chồng vẫn không thể phủ nhận. Và lại... anh đã muốn được bên cạnh tôi và Bo, có sao tôi phải đẩy anh ra xa? Chẳng phải tôi cũng đang nhận ra rằng mình cũng yêu anh hay sao? Dũng lại nói:

- Thủy, chúng ta cố gắng vì con, vì Bo, và vì cả đứa bé trong bụng nữa em nhé.

Tôi nghe Dũng nói mà kinh ngạc, ban nãy tôi cứ ngỡ anh nói thế để làm mẹ chồng tôi dịu lại giờ nghe anh nói thế này không sững sờ mới lạ. Lúc này tôi mới đột nhiên nhớ ra, hôm nay tôi đã trễ kinh ba ngày rồi. Tôi không nghĩ được gì lấy điện thoại ra xem lại, đúng thực là trễ ba ngày. Bình thường ngày kinh của tôi đều đặn trong vòng hai mươi tám ngày chưa bao giờ trễ một lần nào hết. Trước kia tôi và Dũng còn dùng biện pháp phòng tránh nhưng mấy

tháng nay anh không còn dùng bao vì anh luôn nói với tôi muốn cho Bo có em. Thực lòng tôi không dám nghĩ tôi có bầu, tuy trễ kinh nhưng tôi cũng chẳng có biểu hiện gì lạ, chỉ là lâu lâu có đau lưng. Tôi thờ ơ, chẳng lẽ tôi lại có thai thật? Có phải chính vì thế mà Dũng mới chấp nhận cãi lại lời mẹ chồng mà theo tôi ra ở riêng? Tôi bất giác đưa tay lên ngực chợt thấy đau nhói, trễ kinh ba ngày, ngực đau, lại còn đau lưng. Nếu như tôi có bầu... có nghĩa ông trời đã muốn tôi và Dũng còn duyên nợ. Tôi nhìn anh cuối cùng lấp bắp:

- Anh Dũng... sao...

- Em không để ý thôi, nhưng anh mong con nên đã lưu lại ngày kinh của em. Chúng ta đã có thêm một sợi dây ràng buộc rồi, sẽ không thể xa nhau được đâu.

- Nhưng... nhưng nếu không có... giả dụ đây chỉ là...

- Thủy, nếu chưa có thì sau này có, nhưng anh linh cảm rất mãnh liệt rằng em đã có rồi.

Tôi nhìn ánh mắt đầy khao khát của Dũng, chính bản thân tôi cũng đang còn chưa biết phải làm sao cho đúng. Nhưng mà... hình như lâu lắm rồi tôi cũng chưa sống vì bản thân mình, hình như lâu lắm rồi tôi cứ mãi miết với cuộc đời bon chen mà chưa từng tự hỏi giây phút này tôi muốn gì. Tôi nuốt nước bọt cuối cùng đáp lại:

- Vậy, vậy chúng mình sẽ cùng nhau cố gắng, cùng nhau vun vén được không anh?

- Được!

Anh vừa nói vừa nhặt quần áo cho vào valy, đến khi thu dọn xong bước xuống mẹ chồng tôi vẫn đang tru tréo chửi rửa bên dưới. Thế nhưng khi vừa nhìn thấy Dũng một tay bế Bo, một tay xách valy thì bà sững người lại. Có lẽ bà cũng không thể ngờ Dũng lại quyết định ra ở riêng cùng tôi. Dũng nhìn mẹ từ tốn nói:

- Bọn con sẽ ra ở riêng, mẹ không ưa vợ con con thì bọn con sẽ đi cho khuất mắt mẹ.

- Con đi kia, mày giỏi lắm.

- Mẹ như thế này mẹ còn đòi bọn con phải sống sao? Mờ mẫm ra mẹ chửi... Thủy đi thôi.

Nói đến đâu Dũng kéo tay tôi đi đến đấy, mẹ chồng tôi chạy theo đứng ra giữa sân nhà gào lên:

- Làng nước oi đến mà xem, cái thứ con dâu lẳng lơ bỏ lão mất dạy thế này đây làng nước ơi.

Mấy người hàng xóm nghe tiếng kêu khóc của bà chạy ra, có người nhìn vợ chồng tôi nói:

- Hai đứa chúng mày đi đâu đấy?

Còn chưa kịp đáp mẹ chồng tôi đã cướp lời:

- Con dâu tôi ngủ ghê với thằng khác sinh ra thằng Bo rồi giờ tôi phát hiện ra liền bỏ đi.

Tôi nghe xong mặt đỏ lên, vừa giận vừa đau đớn. Dũng quay lại nhìn mẹ chồng, hai mắt long sòng sọc, cuối cùng đẩy valy rồi kéo tôi lên xe. Mẹ chồng tôi vẫn chưa thôi, gào lên:

- Đứng lại, đứng lại mau.

- Đến mức này thì con càng quyết tâm đi. Mẹ ạ, đến con còn không chịu nổi thì sao người khác chịu nổi mẹ đây? Thật thương thay cho con năm năm nay để vợ con phải chịu uất ức này.

Dũng nói xong đánh xe đi luôn, phía sau lưng tôi thấy mẹ chồng ngồi sụp xuống dưới hiên, miệng vẫn đang gào thét chửi rửa. Tôi quay sang Bo, ôm con vào lòng thở dài, thằng bé hình như mệt quá rúc vào lòng tôi rồi ngủ một giấc. Tôi nhìn ra đường, lòng nặng trĩu, rồi đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó bậm môi nói với Dũng:

- Anh tỵ đừng ở hiệu thuốc cho em mua que thử nhé.

- Ừ.

Bo vẫn đang nằm ngủ ngon lành, vừa nhìn Bo vừa suy nghĩ linh tinh. Thật sự từ ban nãy tới giờ tôi không dám nghĩ mình lại có bầu. Dù cho tôi cũng đã có một chút linh cảm nhưng trong lòng vẫn hoang mang, nếu có bầu tôi chỉ thương con sẽ chịu vất vả cùng tôi, sẽ thương Bo thiệt thòi.

- Thủy, em đừng lo nghĩ gì cả. Anh sẽ bên em, bên con, có con là có phúc em ạ. Anh... anh thật sự rất muốn được làm ba... anh rất muốn có con của mình. Nhưng em yên tâm, dù cho có con, anh cũng sẽ vẫn yêu thương Bo.

Tôi nhìn Dũng khẽ gật đầu cả hai cùng im lặng với những dòng suy nghĩ khác nhau. Mua que thử xong, Dũng đưa tôi và Bo đến một nhà nghỉ để nghỉ tạm rồi mới tìm phòng trọ sau. Anh bế con lên phòng đặt nó nằm ngủ, còn tôi thì vào nhà vệ sinh thử que. Khi que thử dần hiện lên vạch tim tôi cũng đáp

mạnh theo, một vạch đậm còn một vạch mờ nhàn nhạt, thế nhưng... ngay lúc này tôi cũng biết... tôi đã mang bầu. Không hiểu sao khi nhìn thấy vạch thử ấy, sống mũi tôi cũng cay xè cả lại. Lâu lắm rồi tôi lại mới có một cảm giác xúc động mãnh liệt thế này. Trước kia tôi đã từng nghĩ đến việc có ngày bị mẹ chồng phát hiện ra Bo không phải con tôi Dững sẽ phản ứng thế nào. Khi ấy tôi còn ngỡ Dững cũng sẽ lạnh nhạt, cũng sẽ bỏ mặc mẹ con tôi, sẽ dứt bỏ duyên nợ này nhưng không ngờ anh lại đứng ra bảo vệ tôi, còn bất chấp ra ở riêng với tôi. Bên ngoài có tiếng Dững cất lên:

- Thủy, thử sao rồi em?

Tôi bước ra đưa que thử cho anh đáp lại:

- Em có bầu rồi. Chắc đợi vài ngày nữa đi siêu âm sẽ rõ hơn vì giờ thử buổi chiều mà mới trễ kinh có vài ngày nên vạch bị mờ

Dững nhìn tôi, rồi đột nhiên ôm chặt lấy tôi nói nhỏ:

- Thủy, chúng mình... chúng mình sẽ cố gắng nhé em. Đoạn đường phía trước còn nhiều vất vả lắm, vậy nên hai chúng mình sẽ cố gắng được không em?

Phải rồi, tôi không được nghĩ nhiều, tôi sẽ phải cố gắng... vì Bo, vì anh và vì cả sinh linh bé nhỏ trong tôi lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Buổi tối hôm ấy cả nhà ba chúng tôi ra ngoài ăn cơm, thằng Bo ban đầu dường như vẫn chưa quen nên cứ hỏi suốt. Cũng may tôi và Dững nói một hồi con cũng hiểu ra là từ nay sẽ ít về nhà ông bà nội. Từ nhỏ bà nội luôn ghét bỏ nên có lẽ Bo cũng không nhớ bà nhiều, chỉ có điều con vẫn buồn buồn. Dững ngồi bên cạnh, ăn xong còn đưa Bo đi chơi loanh quanh, trẻ con là thế, nhanh quên nên chẳng mấy chốc đã vui vẻ trở lại. Tôi nhìn con, chỉ muốn ngày tháng sau này có thể bù đắp lại những tổn thương con phải chịu.

Ngày hôm sau Dững xin nghỉ làm một buổi để đi tìm nhà trọ, nhìn anh vất vả tất tưởi chạy ngược xuôi tôi thực lòng cảm thấy tội lỗi vô cùng. Cuối cùng buổi sáng ấy tôi và Dững cũng tìm được một căn chung cư nhỏ nhỏ có hai phòng ngủ. Chung cư Hạ Long không đắt như trên Hà Nội, căn tôi và Dững thuê còn chưa đến bốn triệu một tháng. Thật ra khi nghe tới gần bốn triệu tôi cũng không muốn thuê cho lắm, căn bán tôi chỉ cần một nhà trọ sạch sẽ, giá hai triệu đổ lại là được, thế nhưng Dững lại muốn có hẳn một ngôi nhà tử tế nên tôi cũng gật đầu theo anh. Và lại trước kia ở nhà tiền Dững đưa cho mẹ chỉ còn một ít đưa tôi chi tiêu nhưng xác định ra ở riêng tiền lương sẽ không đưa cho mẹ nữa chỉ để chi tiêu cho ngôi nhà nhỏ này và hàng tháng gửi cho mẹ vài triệu để biểu thôi. Tôi nghe Dững nói cũng hợp lý, căn chung cư lại rất sạch đẹp, nội thất đầy đủ nên cuối cùng anh ký hợp đồng thuê một năm.

Ngay buổi chiều ấy tôi chuyển đồ sang chung cư, Bo đi học nên tôi và anh chuyển xong đồ liền tranh thủ đi siêu thị mua thêm những gì còn thiếu. Cuối cùng thì sau một ngày vất vả căn hộ của tôi và Dững cũng đã trở nên sạch sẽ, gọn gàng. Khi Dững đi đón Bo, tôi cứ đứng bên tủ quần áo ngắm nghía mãi. Khi Bo về thấy nhà mới, thấy phòng ngủ riêng thì cười tít mắt hơn hờ nói:

- Mẹ, nhà mình từ nay ở đây hả mẹ.

- Đúng rồi, phòng của Bo bên kia, Bo có muốn mẹ dẫn qua xem không?

- Dạ có ạ.

Tôi mở cửa căn phòng nhỏ, trên giường có vài đồ chơi của con mà hôm nay Dững mua, vừa nhìn thấy Bo đã ôm chầm lấy Dững nói:

- Ba mua cho Bo sao ba?

- Đúng rồi, con có thích không?

- Dạ con thích lắm, con cảm ơn ba.

Lâu lắm rồi mới thấy cảnh không khí gia đình hạnh phúc êm ấm thế này nên tôi cũng thấy mình như được tiếp thêm năng lượng. Tôi bước ra ngoài nấu cơm để bên trong Dững chơi với Bo, tất nhiên tôi cũng biết đây mới chỉ là khởi đầu, gian nan còn ở phía sau nhưng chỉ cần Dững thương tôi, thương Bo, chỉ cần Bo ngoan và khỏe mạnh thì bất cứ khó khăn nào tôi cũng vượt qua được. Tôi hôm ấy ăn cơm xong ba người chúng tôi cùng chui vào một phòng ngủ, thế nhưng Bo nó quen ngủ riêng nên chỉ nằm một lúc lại đòi mẹ cho sang bên kia. Tôi ôm con sang, ru con ngủ rồi mới trở về, lúc này tôi thấy Dững cũng đã ngủ say. Có lẽ hai hôm nay anh mệt mỏi nhiều rồi, tôi nằm xuống bên cạnh ngắm nghía gương mặt anh. Hoá ra Dững cũng gần ba mươi rồi, trên khoé mắt cũng có vài nếp nhăn nhè nhẹ. Tôi cứ nằm mãi như thế rồi cuối cùng cũng thiếp đi.

Những ngày tiếp theo cuộc sống của tôi đẹp hơn cả tưởng tượng, có lẽ năm nay đây là khoảng thời gian tươi đẹp, hạnh phúc nhất. Hằng ngày tôi có thời gian để viết truyện kiếm tiền nhiều hơn, sáng tôi dậy nấu ăn sáng cho hai ba con xong là bắt đầu viết, đến gần trưa tôi chỉ nấu cơm cho một mình tôi vì Dững ăn ở cơ quan, Bo ăn ở trường, chỉ có tôi là lại nấu nướng. Bữa cơm gia đình ba người lúc nào cũng đầm ấm, dễ chịu cả, tôi nấu món gì hai ba con cũng khen và ăn bằng sạch. Tuy rằng cuộc sống bên ngoài thoải mái hơn nhưng tôi cũng vẫn hơi day dứt áy náy về mẹ chồng. Nói sao thì nói bà

cũng vẫn là mẹ của chồng tôi, tôi có không thể hoà hợp được cũng không thể coi bà như không tồn tại nên tôi và Dũng định chủ nhật sẽ về thăm bà. Thế nhưng khi còn chưa kịp chuẩn bị gì thì sáng thứ bảy mẹ chồng tôi đã gọi điện cho Dũng khóc lóc nói rằng bà bị ốm, cuối cùng tôi và Dũng đành quyết định về thăm bà rồi chiều mới đi khám thai. Ban đầu tôi định dẫn cu Bo đi nhưng thằng bé sợ hãi không muốn đi, nghỉ lại cảnh hôm trước mẹ chồng tôi đánh Bo nên tôi cũng quyết định gửi thằng bé ở nhà cái Chi còn hai vợ chồng mua chút hoa quả đến.

Khi tôi và Dũng vừa đến nơi thì phát hiện một chiếc xe ô tô lạ đỗ ở ngay trước cổng, quay sang Dũng chợt thấy mặt anh như hơi tái lại. Khi còn chưa kịp hỏi thì đã có tiếng gõ cửa bên ngoài. Tôi đưa mắt nhìn ra mới biết anh Cường chị Ly cũng về. Không hiểu sao nhìn thấy chị Ly tôi có chút run rẩy. Đầu rằng tôi biết việc cu Bo chẳng sớm thì muộn sẽ phải nói, nhưng chỉ không ngờ chị ấy lại là người nhúng tay vào việc này. Tôi thờ dãi vẫn phải mở cửa bước ra, vừa nhìn thấy tôi chị Ly đã cười nói:

- Thủy đây à? Bo đâu em?

- Dạ em chào chị, Bo nó ở chỗ bạn em chơi chị ạ.

- Nghe nói vợ chồng chú thím chuyển ra ở riêng hả? Ra ở riêng sao không đưa Bo về thăm ông bà, sợ ông bà lại nhớ cháu.

Nghe đến đây, tôi bất giác lùi lại, khi này thú thực tôi không nghĩ gì nhưng nghe câu nói nhớ cháu được chị kéo dài tôi bỗng kinh tởm. Chị Ly không để ý thái độ đó của tôi mà xách giỏ hoa quả sang trọng cùng anh Cường bước vào. Tôi với Dũng cũng mang hoa quả đi vào sau. Khi vừa vào tới nơi đột nhiên tôi sững lại khi thấy một người phụ nữ rất xinh đẹp đang đỡ mẹ chồng tôi bước ra. Không cần phải suy đi đoán lại, tôi cũng nhận ra đó là chị Nga. Tôi từng thấy chị trên facebook... bên ngoài so với ảnh chị xinh đẹp hơn rất nhiều, mái tóc nâu hạt dẻ bồng bênh cùng làn da trắng muốt. Chỉ có điều nhìn chị ở đây tôi lại thực sự sững sốt. Chị dìu mẹ chồng tôi ngồi xuống, cảnh tượng trước mắt khiến tôi có chút ghen tị xen lẫn xót xa. Chị thật sự trở về rồi. Tôi đưa mắt nhìn Dũng, anh không nhìn thẳng vào mắt tôi mà cụp xuống rồi nói:

- Mẹ, mẹ ốm thế nào vậy?

Anh vừa hỏi xong mẹ chồng tôi đã rít lên:

- Mà cũng biết hỏi tao câu đấy cơ à? Tao ốm là vì mày đấy.

Tôi nhìn định đặt giỏ hoa quả lên bàn thì chị Ly đã đặt trước, giỏ hoa quả đắt tiền của chị khiến tôi hơi lúng túng. Chị thờ dãi nói:

- Mẹ, con đi vắt cho mẹ chút nước cam nhé.

- Thôi, cái Nga vừa vắt cho mẹ rồi, mẹ uống rồi.

- Thế mẹ ngồi xuống đi, hay mẹ vào nằm nghỉ đi chứ.

- Không nghỉ được, cứ nằm xuống nước mắt lại chảy ra. Con cái bất hiếu nghĩ nó chán.

Chị Ly hơi liếc mắt nhìn tôi dịu giọng nói:

- Mẹ à, vợ chồng chú thím ấy ra ngoài để có không gian riêng, mẹ cứ nghỉ ngơi rồi ốm lại không có ai chăm thế này con lo lắm.

Vừa nói đến đây mẹ chồng tôi đã nhìn tôi rít lên:

- Có người không muốn chăm mẹ, rồi con lỏi kéo thằng Dũng đi, chắc nó muốn hai cái thân già này chết quách đi cho rồi. Đúng là yêu tình ghen ghen, chỉ biết dùng chút nhan sắc đi quyến rũ người khác. Trên đời này lắm kẻ mặt dày không biết nhục, ừ mà sao biết nhục được, ăn chơi ra sản phẩm còn để người khác nuôi thì là cái thứ dạng gì không biết.

Tôi nghe xong mặt đỏ lên vì nhục nhã, trước mặt người khác bà cũng không giữ thể diện một chút cho tôi. Dũng dường như cũng rất tức giận, anh kéo giỏ hoa quả trên tay tôi rồi nói:

- Mẹ đang ốm thì cũng bớt nói linh tinh đi. Mà... Nga... sao cô...

Dũng vừa dứt lời chị Nga liền đứng dậy nói:

- Anh Dũng. Thực ra em không có ý đến đây làm phiền gia đình mình đâu mà tại mấy ngày trước em đang đi ra đường gặp bác bị ngã nên đưa bác đi viện. Mà lúc đó em gọi cho bác trai không được, nên sau đó em đưa bác về tiện chăm sóc bác luôn. Sức khoẻ bác hơi yếu... bác sĩ dặn cần nghỉ ngơi, ở đây không ai chăm sóc, em không nỡ để bác một mình nên...

- Nga, con không cần giải thích nhiều với nó đâu. Nó muốn nghĩ gì thì nghĩ nhưng tao nói cho mày biết cả một tuần nay không có con bé tao chết rồi. Nó chăm bẵm, cơm bưng nước rót lo cho tao, còn mày thì ở đâu. Chắc mày cũng mong tao chết quách đi cho nhẹ nợ chứ gì.

- Mẹ!

- Mày biết không, mình tao ở căn nhà này không ai ngó đến, ốm yếu cũng không ai biết, tao nuôi mày từ bé tới lớn mà mày cũng bỏ mặc tao lúc ốm đau.

Dũng nghe xong liền nhìn mẹ đầy áy náy, anh thờ dãi hỏi lại:

- Mẹ, ba đâu?

- Ba chúng bay giận từ hôm đấy bỏ về nội mấy ngày rồi...

- Sao mẹ không gọi bọn con, gọi con mới biết chứ.

- Gọi mày thì được tích sự gì? Mày chỉ biết con vợ mày chứ mày biết gì đến mẹ mày nữa đâu.

Chị Ly nhìn tôi trách móc:

- Thím Thuý, thế mà thím lại không chăm mẹ khỏi ốm rồi hãy đi. Mẹ đang ốm thế này... may mà có Nga.

Tôi khẽ bậm môi, chỉ cúi đầu xin lỗi, chị Nga có lẽ cũng ngại nên đứng dậy xin phép ra ngoài. Nhìn thấy chị từ ban nãy, đến tận giờ phút này tôi vẫn chưa hết bất an. Mẹ chồng tôi quý chị như vậy, chỉ là việc chị gặp lại bà, chăm sóc cho bà nó nhanh và vội vàng quá khiến tôi hơi khó tiếp nhận. Mẹ chồng tôi dường như không muốn nhìn mặt tôi nên nhìn giỏ hoa quả của tôi khinh khỉnh nói:

- Đi được thì đi luôn đi, về làm chó gí, đi luôn đi cho khuất mắt tao.

- Mẹ đừng như vậy nữa được không? – Dững đáp

- Vậy mày muốn tao phải thế nào, phải quỳ xuống van nài mày đối xử tốt với tao hay sao?

- Mẹ xem mẹ đuổi vợ con đi chứ...

- Mày cảm mẹ mồm lại đi, thứ con ngu si, tao đẻ ra mày là vô phúc vô phận.

Dững thờ dãi kéo tay tôi ra ngoài đáp lại:

- Vợ chồng con muốn về thăm mẹ mà mẹ cứ thái độ thế này là sao? Được, bọn con về cho mẹ hài lòng.

Thế nhưng còn chưa kịp ra sân tôi đã nghe tiếng ỳnh, rồi tiếng chị Ly kêu lên:

- Mẹ, mẹ ơi.

Dững buông tay tôi chạy vội vào trong, lúc này tôi mới biết mẹ chồng tôi ngã. Chị Ly nhìn tôi xua xua tay:

- Anh Cường, mau gọi cấp cứu mau lên, còn thím Thuý, thím về đi. Thấy thím mẹ lại tức giận, thím cứ về trước đi đã.

Dững nhìn tôi gật đầu:

- Em về đi, lát anh có gì anh gọi.

Tôi thờ dãi bước xuống bậc thềm, cái nắng mùa xuân dịu dịu chiếu lên tôi. Bên ngoài chị Nga vẫn chưa về thấy mọi người trong nhà nháo nhác liền chạy vào. Tôi cứ đứng đó nhìn theo, mẹ chồng tôi ngã nhưng miệng vẫn lẩm bầm:

- Đuổi nó đi, đuổi nó cho khuất mắt đi. Dững ơi, Cường ơi... mẹ đau quá các con ơi.

Tôi chẳng còn cách nào khác đành rào bước ra khỏi cổng rồi đứng dưới gốc cây sấu lặng thinh nhìn vào căn nhà to lớn ấy. Một lúc sau xe cấp cứu cũng đến, tôi thấy mọi người chạy theo ra, chị Ly, anh Cường, chị Nga, và chồng tôi. Hoá ra... hoá ra đây mới đúng là một gia đình mà mẹ chồng tôi mong. Tôi chưa xót, cảm giác bị rũ bỏ lại hiện lên, giống như năm ấy ba ruột tôi từng đuổi tôi và chị gái ra khỏi nhà. Có lẽ trên tôi có mặt trên cõi đời này đã là sai, hai mươi sáu năm qua hạnh phúc với tôi còn chẳng đếm được theo số năm chỉ là vài ngày, vài tháng lẻ lói giữa khoảng thời gian u ám dài đằng đẵng. Trời mùa Xuân, cây cối cũng đâm chồi nảy lộc nhưng sao lòng tôi lại quá nhiều u uất. Thế nhưng rồi tôi mới sực nhớ ra mình còn một mầm non đang nhú trong lòng, nghĩ đến đây tôi bỗng lại thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Khi mọi người đi khuất tôi cũng bắt một chiếc taxi đến phòng khám thai. Dững không đưa tôi đi được, tôi tự đi cũng đâu có sao. Khi vừa làm xong các xét nghiệm, siêu âm bác sĩ liền nói:

- Kết quả đây nhé, thai phát triển bình thường nhưng cô nên ăn uống tẩm bổ một chút nữa vì tôi thấy cô hơi gầy đấy. Thai sáu tuần rồi đây là giấy hẹn khám lần tiếp theo cô cất đi này.

Tôi nhìn vào hình siêu âm, tự dưng không kìm được bật cười. Thật ra thì mọi thứ cũng đâu có gì tệ quá, có tệ thì nhìn thấy sinh linh này, thấy Bo là cũng hạnh phúc rồi. Tôi bước ra ngoài hít chút khí trời rồi bắt xe đi về. Khi về đến chung cư tôi cũng thấy cái Chi đang dắt tay cu Bo dưới sảnh, hai dì cháu vừa đi vừa ăn kẹo trông đang yêu vô cùng. Cái Chi thấy tôi lắc đầu nói:

- Đây, nghe mày nói về nhà lão Dững tao đoán ngay rồi mày sẽ phải lướt về sớm đúng không sai mà.

Cái Chi biết hết chuyện của nhà tôi, tôi cũng chẳng giấu giếm nó nên khẽ gật đầu. Khi lên đến căn hộ tôi đưa Bo sang phòng giục con đi ngủ, lúc ra ngoài thấy cái Chi đang ngồi vắt chân lên bàn tốp tép ăn hoa quả. Vừa thấy tôi nó liền nói:

- Thủy này, mày có bao giờ nghi ngờ lão Dũng sẽ ngoại tình không?

- Sao mày hỏi thế?

- Lão ấy làm trưởng phòng... mà nhân viên phòng lão ấy toàn con gái, tao thấy lão ấy hay đi công tác nữa, mày thì lại hiền lành, truyền thống. Thực sự mày tin lão ấy à?

Trước nay cái Chi ít nói vấn đề riêng tư của vợ chồng tôi, nghe nó nói tôi cũng hơi ngạc nhiên.

- Tao...

- Haiz, mày phải điểm lên.

- Vãi, điểm là gì?

- Là lên giường phải như mấy con cave ý, đàn ông thích vợ ngoan nhưng lúc lên giường lại thích vợ dâm hiểm không.

- Nhưng...

- Này, tao nói thật nhé, hôm trước bên ông Dũng sang ngân hàng tao để vay tiền đầu tư ý. Mẹ chứ tao nhìn con Chinh với mấy con phòng ông ấy mà ngứa hết tiết. Đây, mày ở nhà làm con khộm già, mà bên cạnh chồng mày toàn mấy em xinh xắn trẻ măng, đàn ông thì lại dễ sa ngã. Mày đừng có chủ quan quá, không mấy con đây thì bên cạnh ông Dũng cũng đây con khác, bọn phò bây giờ chúng nó kinh lắm, một là chọn người có vợ để la liếm cơ. Mà con ôn Chinh sao tự dưng chui vào công ty ông Dũng làm gì thế? Nhìn nó tao cứ thấy khó chịu ý.

- Nó ra trường xin việc ở đây mà.

- Mày cứ cẩn thận không thừa, tao thấy lão Dũng cũng đẹp trai, phong độ... thời đại này không giữ chồng mất như chơi ý.

- Nhưng mấy năm nay anh Dũng cũng có điều tiếng gì đâu?

- Điều tiếng gì mày biết cái chó gì chứ? Ông ý đi ngủ với gái ông ý lại khoe hay livestream trên facebook cho thiên hạ thấy chắc mà điều với chả tiếng. Tao bảo rồi, mày thay đổi tí đi, mày cũng đẹp gái, dáng thanh mảnh, mặt xinh ăn đứt mấy con kia lại vợ trưởng phòng thì làm sao cho sang lên đi.

- Nhưng giờ đang bầu bí sang thế quái nào được.

Cái Chi nhìn tôi kinh ngạc:

- Cái gì? Mày có chứa á?

- Ủ.

- Lạy chúa trên cao, con theo đạo Phật. Bạn bè toàn mấy lừa hết rồi còn mỗi mình con vẫn đang lông bông.

- Thì lấy chồng đi.

- Khỏi, lấy rồi cả ngày lo giữ chết mệt.

Tôi bật cười ngồi tâm sự với nó đến khi bên ngoài có tiếng lạch cạch bên ngoài. Cái Chi nhìn thấy Dũng chào mấy câu rồi đi về, Dũng bước vào, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi. Tôi nhìn anh hỏi nhỏ:

- Mẹ sao rồi anh?

- Mẹ không sao, bác sĩ bảo bị suy nhược cần tĩnh dưỡng.

- Thế ba đã về chưa anh?

- Ba về rồi nhưng mai vợ chồng anh Cường lên Hà Nội rồi sợ không ai chăm sóc cho mẹ.

- Hay là để em...

- Thủy, mẹ đang ghét em thế này thôi em chăm lại khó ra. Thôi, để anh tranh thủ, giờ có ba ở nhà thì mỗi ngày anh tranh thủ qua là được rồi.

- Nhưng...

- Em đừng nghĩ gì, đợt này anh cố gắng lấy lòng mẹ rồi tính sau. Em nằm nghỉ đi tý anh đưa đi khám thai.

Tôi bật cười đáp:

- Em khám xong rồi, thai khoẻ mạnh anh ạ.

Dững đưa tay xoa bụng tôi vui vẻ nói:

- Sao lại khám một mình, mẹ hư quá con nhỉ, chả cho ba được ngắm xem con bằng cỡ nào rồi.

- Bé xiu xiu à.

- Đâu, đưa giấy siêu âm cho anh xem đi.

Tôi vào phòng lấy giấy siêu âm cho Dững, anh ngồi xuống nhìn cái chấm bé tí hìn tự dưng mắt lại ươn ướt. Anh xem chán chê liền ngồi dậy ôm tôi vào lòng khẽ nói:

- Em có muốn ăn gì không anh mua.

Không nhắc tôi không để ý, nhắc lại khiến tôi cảm thấy miệng lưỡi muốn ăn thứ gì chua chua buột miệng đáp:

- Em đang thèm xoài cóc linh tinh...

Vừa nói xong đã thấy Dững đứng dậy kéo cao cổ áo đi ra ngoài. Tôi khẽ gọi lại:

- Anh đi đâu vậy?

- Mua xoài cho em

Còn chưa kịp ngăn anh đã mở cửa bước ra rồi chạy xuống dưới. Lâu lắm rồi tôi chỉ quen phục vụ người khác, giờ anh lại khiến tôi nhớ lại hồi mới mang thai Bo. Dù cho Bo không là con anh anh cũng đối xử với tôi tốt như vậy... tôi bỗng thấy cay cay sống mũi. Hoá ra bao năm rồi cảm xúc ấy vẫn vẹn nguyên như vậy... chỉ có điều tôi không hề biết rằng khoảng thời gian hạnh phúc này cũng sắp không còn dài nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Buổi tối hôm ấy Dững phụ tôi nấu cơm. Trước kia tôi hay đọc trên mạng rất nhiều bạn nữ kể rằng chồng các bạn ấy nấu cơm, dọn dẹp làm việc nhà thay vợ. Thực ra từ khi tôi lấy Dững tới giờ gần như chưa bao giờ anh xuống bếp, phần vì mẹ chồng tôi chỉ cần nhìn thấy anh giúp tôi cái gì liền mắng xối xả, phần vì anh rất bận nên cũng không có thời gian mà làm cùng. Tôi nhìn anh lúi húi nhặt rau, nếu tôi nói là tôi không vui thì chắc chắn là nói dối, nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác gì đó nặng trĩu. Có lẽ do mẹ chồng còn đang ốm, thật lòng dù bà có đối xử với tôi thế nào thì vẫn không thể phủ nhận bà là mẹ của Dững, là bà nội của đứa con tôi đang mang trong bụng. Hoá ra không phải cứ ra ở riêng là xong. Ăn cơm xong đưa Bo đi ngủ tôi trở về phòng nói với Dững:

- Anh này, mẹ nằm ở viện tính à? Hay mai em cứ qua...

- Anh nói rồi mà, giờ thấy em mẹ lại khó chịu.

- Nhưng mà...

- Em cứ ở nhà tính dưỡng, anh sẽ dần thuyết phục mẹ. Nghe lời anh đi, sáng anh tranh thủ qua viện một chút, giờ ba về rồi nên anh với ba sẽ thay nhau chăm mẹ, khi nào mẹ ra viện tính sau.

Tôi thấy Dững nói vậy cũng chẳng biết phải nói gì. Sáng hôm sau khi trời còn rất sớm tôi đã thấy Dững dậy. Anh lách cách mở cửa ra ngoài một lúc sau lại trở về rồi vào phòng tôi nói:

- Anh mua đồ ăn sáng cho hai mẹ con rồi, chốc nữa em dậy ăn rồi đưa Bo đi học nhé. Anh giờ vào thăm mẹ rồi đi làm, chiều có khi anh ăn cơm trong viện với mẹ đây nên em với Bo đừng chờ anh.

Nhìn dáng anh đứng ngược sáng tôi còn chẳng thấy rõ mặt, chỉ thấy một bóng người lơ mờ. Tự dưng không còn ngủ được ngồi dậy, thế nhưng anh đã đi ra đến ngoài, tiếng lách cách lại vang lên. Tôi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi ăn bát cháo anh đã mua cho nhưng đúng là chẳng thể ngon như đồ ăn sáng mình tự nấu được. Ăn xong tôi mở bếp nấu trứng chiên cho Bo rồi vào gọi con dậy rồi cho con đi học. Từ chỗ ở mới đến trường mầm non hơi xa, tôi đưa con xuống sảnh chung cư định bắt một xe bus thì gặp cái Chi đang phóng xe máy tới. Nhìn thấy tôi nó hất đầu nói:

- Bo lên xe di chờ đi học.

Tôi kinh ngạc hỏi lại:

- Là sao?

- Sáng tao đang ngủ lơ Dững gọi nhờ tao sang đưa thằng Bo đi học, mày đang bầu bí ở nhà đi. Tao đi làm tiện đưa nó qua luôn.

- Anh Dững bảo mày thế à?

- Ừ, mà sao cái lão Dững không chờ Bo dậy rồi đưa đi luôn, công ty lão ấy cũng bảy rưỡi mới làm việc cơ mà.

- Mẹ chồng tao vẫn nằm viện nên anh ấy tranh thủ qua viện một chút.

- Khá! Vắng mày cái lần đùng ra ốm ngay được. Thôi tao đi đây. Bo đội mũ cẩn thận rồi lên xe với đi.

Tôi nhìn cái Chi gật đầu cảm kích rồi trở về phòng. Những ngày tiếp theo ngày nào Dững cũng đi sớm về khuya như vậy, có ngày đến mười giờ đêm anh mới về. Tôi có hỏi anh tình hình sức khỏe của mẹ chồng thì anh nói:

- Mẹ được ra viện rồi nhưng mẹ vẫn kêu mệt nên anh phải qua nhà. Mà mỗi lần qua ba mẹ lại muốn anh ở lại ăn cơm anh không từ chối được.

Tính ra cả một tuần nay ở nhà chỉ có hai mẹ con ăn cơm với nhau. Tuy buồn nhưng Dững nói vậy tôi cũng không biết từ chối thế nào. Thế nhưng không hiểu sao tôi cứ luôn có một cảm giác bất an vô cùng. Từ ngày gặp chị Nga ở nhà mẹ chồng lại thêm việc mẹ chồng ra viện mà Dững cứ bên đó suốt tôi cũng thấy lo lo. Tôi cũng không biết có phải do bầu bí nên nghĩ nhiều không nhưng càng ngày càng tăng lên.

- Dững, hay mai em qua thăm mẹ được không? Nói gì thì nói em vẫn là phận con dâu.

Thế nhưng vừa nói ra đề nghị ấy Dững đã cau có đáp:

- Sao có cái chuyện này mà em cứ hay nhắc đi nhắc lại vậy?

Nghe Dững nói, tôi có chút tủi thân, liền cúi đầu lặng thinh. Dững cũng không nói gì, không giải thích thêm gì mà cởi chiếc áo vest bên ngoài rồi đi về phòng tắm rửa. Tôi lên giường nằm mà cứ nghĩ vẩn vơ, trước kia Dững hay nói chuyện riêng của anh anh không nói thì tôi đừng hỏi, nhưng dù sao tôi và anh cũng đã có con chung, đã có mối ràng buộc. Thực sự tôi không muốn giữ tôi và anh có những khoảng cách vô hình như trước kia nữa. Chẳng phải anh nói rồi sao anh muốn vun vén, muốn cùng tôi cố gắng. Có điều tôi muốn là một chuyện, Dững muốn thế nào lại là chuyện khác. Khi tôi còn đang có nhiều điều định hỏi thì anh bước ra ngoài mặc vội chiếc áo rồi nói:

- Thuy, anh ra ngoài có việc một chút. Em ngủ đi đừng chờ anh.

Tôi liếc nhìn đồng hồ đã gần chín giờ liền hỏi lại:

- Muốn rồi anh còn đi đâu vậy?

- Anh đi làm việc, họp đồng với đối tác có vấn đề giờ cả công ty lại báo họp lại.

Nói xong anh liền mở cửa bước ra ngoài, mái tóc còn ướt chưa kịp chải lên. Tôi nằm xuống cuối cùng cũng tự ru mình vì con mà ngủ đi. Ngày hôm sau là thứ bảy, tôi không biết đêm qua Dững về thế nào, chỉ biết đến khi tôi tỉnh dậy anh cũng dậy rồi nói:

- Hôm nay công ty đi làm tăng ca, trưa anh ở lại ăn cơm với đối tác nhé.

Tôi gật đầu không đáp vào rửa mặt cho tỉnh táo rồi ra ngoài. Khi hai mẹ con vừa ăn sáng xong thì bên ngoài cũng có tiếng chuông cửa, hoá ra là cái Chi. Nó nhìn tôi ngó nghiêng rồi nói:

- Nay, đi Vincom đi.

- Làm gì thế?

- Ồ, nhà quê vãi, Vincom đang sale quần áo đấy. Dạo này tao thấy mày cứ ở nhà suốt không bí bách à? Đưa Bo đi mua chút đồ, tao thấy quần áo của chồng yêu gần cũn cỡn hết rồi.

Cu Bo nhìn đi Chi bĩu môi:

- Con không phải chồng yêu của dì.

- Cái thằng bé này, sao mày cứ phân bác lại đi thế? Thế có muốn mua quần áo không?

Bo nhìn tôi... về mặt thêm thường nhưng không đáp chỉ im lặng. Nhìn con tôi bật cười nói:

- Được rồi, vậy Bo vào thay quần áo đi rồi mẹ với dì Chi dẫn đi Vincom được chưa?

- Dạ, nhưng Bo cũng không cần nhiều quần áo đâu, quần áo cũ của Bo vẫn đẹp mẹ Thủy ạ. Con thấy quần áo của mẹ Thủy cũ hết rồi, tỳ mẹ Thủy ra mua vậy mặc nhé.

Nghe Bo nói, tự dưng sống mũi tôi lại cay cay. Thắng bé càng hiểu chuyện tôi lại càng thấy thương con. Chung cư của tôi gần Vincom nên ba người cùng đi bộ ra.

Tuy là mùa giảm giá nhưng lại cũng không quá đông người. Cái Chi vừa dắt tay Bo vừa nói:

- Này, con mẹ người yêu cũ của lão Dũng về rồi à?

- Ừ, sao mà biết?

- mấy ngày trước đi qua thấy mẹ ta với lão Dũng đi mẹ chồng mày vào nhà. Thực ra tao định nói chuyện này với mày rồi, nhưng bận quá quên bống đi.

Tôi nghe xong tự dưng thấy người cũng lạnh đi. Cái Chi nhìn tôi thở dài:

- Thực ra tao nghĩ hai người đó tạm thời cũng chưa có gì đâu. Nhưng mẹ chồng mày quý mẹ ta như vậy, mày cũng nên cẩn thận một chút. Mẹ chứ tình cũ không rù cũng tới, lại được mẹ chồng mày mà vun vén vào nữa thì chẳng ổn chút nào đâu Thủy ạ.

Không phải tôi không nghĩ đến chuyện này, mấy ngày trước khi Dũng cứ nằng nặc không muốn cho tôi đến nhà mẹ chồng tôi đã cảm thấy bất an rồi. Cái Chi lại nói:

- Tao cũng biết mày với lão Dũng có nhiều cái khó nói, nhưng nói sao thì nói đã cưới nhau, đã là vợ chồng thì phải xác định chung thủy với nhau. Lão ta chấp nhận mày thì buộc phải có trách nhiệm với cuộc hôn nhân này. Còn mày nữa, dù thế nào mày cũng là vợ hợp pháp của lão ấy, mày cũng phải thể hiện mày là vợ đừng để con đi nào bên mắng đến chứ. Mày cứ ậm ả ậm ở rồi chúng nó ngồi lên đầu cho.

- Nhưng...

- Nhưng nhĩ cái gì, tao nói thật đấy, chuyện cũ của mày nó là ở quá khứ rồi. Cuộc hôn nhân này mày và lão đều tự nguyện chẳng ai ép ai nên mày đừng có vì áy náy rồi buông lỏng lão ta. Có thể lão Dũng không thích bọn con gái khác, nhưng chúng nó cứ mời chài, mà đàn ông thẳng nào chẳng dễ bị cám dỗ, mày cứ dễ tính quá rồi mất chồng như chơi đấy.

- Vậy tao phải làm thế nào? Giờ còn đang bầu bí nữa.

- Thì mày góm lên một chút, thể hiện rõ quan điểm với lão Dũng ra.

- Nhưng...

- Thực ra thì cũng khó cho mày thật, nhưng mà mày thấy không? Có con vợ nào hiền như mày, chồng đi đâu cũng kệ. Mày không quản lão ấy nhưng cũng nên nắm rõ lịch trình một chút chứ.

Tôi nhìn cái Chi, nó nói thực ra cũng có phần đúng, nhưng từ trước tới nay tôi luôn như vậy vì Dũng không muốn tôi quản lý chuyện riêng của anh. Ngay từ khi bước chân về nhà tôi và anh đã có những quy ước như vậy, có điều đó là trước kia, là khi tôi và anh chỉ đến với nhau bằng sự ban ơn còn giờ đây cả hai đã khác đều đã từng để nghi vun vén cho gia đình nhỏ này. Có lẽ tôi và Dũng cần có một buổi nói chuyện, có lẽ tôi cũng nên nói ra những điều trong lòng đang nghĩ.

Cái Chi không nói thêm gì kéo tôi vào quầy quần áo trẻ em. Khi còn đang lựa đồ cho Bo thì có tiếng mấy người phụ nữ cất lên:

- O, chị Thủy.

Tôi ngược mắt lên phát hiện ra là cái Hoài nhân viên của chồng tôi. Không hiểu sao nhìn thấy nó lòng tôi lại càng thêm bất an. Dũng chẳng bảo hôm nay công ty tăng ca sao? Tôi nuốt nước bọt cố gượng cười:

- Em đi mua đồ à? Sao chị tưởng hôm nay công ty vẫn làm

- Dạ đâu có, hôm nay có bên anh Dũng tăng ca thôi, vì hình như hợp đồng có vấn đề, còn em thì vẫn được nghỉ. Em chuyển sang bộ phận khác rồi chị.

Tôi lúc này mới thở phào, còn chưa kịp nói gì cái Hoài lại nói tiếp:

- Anh Dũng từ ngày lên phó giám đốc bận rộn hẳn chị nhĩ? Chị ở nhà lại vất vả chờ cơm rồi.

- Phó giám đốc? – Tôi nghe xong kinh ngạc hỏi lại.

- O chị đừng bảo với em chị không biết chồng mình được lên chức đấy nhé. Phó giám đốc cũ nghỉ hưu mà ở công ty các trường phòng anh Dũng có năng lực nhất nên được hội đồng quản trị đích thân chọn lên mà.

- Chị...

- Hay là anh ấy bận quá chưa nói với chị nhỉ? Nhưng mà em gái chị làm thư ký cho anh ấy chẳng lẽ cũng không nói với gì với chị sao?

Cái Chi nghe xong tròn tròn mắt hỏi lại:

- Con Chinh làm thư ký sao?

- Dạ vâng ạ, thư ký riêng. Em thấy mọi người trong công ty nói Chinh là e gái của chị Thủy mà. Ồi thôi chết, bạn em nó chờ ở ngoài em phải đi đây. Hai chị cứ mua sắm đi nhé.

Nói rồi cái Hoài vội chạy ra ngoài. Chồng tôi lên phó giám đốc mà tôi không hay biết gì, con Chinh còn là thư ký của anh. Cả người tôi lúc này nóng bừng cả lên, tại sao Dũng lại giấu tôi chuyện này? Là thực sự anh quên, hay không muốn tôi biết. Cái Chi nhặt cho Bo mấy bộ quần áo đẹp rồi mang đi thanh toán mà tôi vẫn đờ đẫn chưa thể biết đang xảy ra chuyện gì. Mãi đến khi có tiếng cu Bo gọi tôi mới giật mình liền rút trong ví ít tiền trả cho cái Chi. Thế nhưng nó không nhận mà lôi tôi ra ngoài nói:

- Tao bảo rồi, hôm nay mày với lão Dũng nên nói chuyện thẳng thắn với nhau đi. Mày có gì cần hỏi thì hỏi rõ ra, vợ chồng rồi đừng giữ kè quá. Tao thì tao không muốn xen vào chuyện nhà mày, đây là tao chỉ khuyên mày thế thôi. Chứ giờ tao thấy nhà mày rắc rối quá rồi đây, rồi còn cả việc sao tự dưng lão Dũng không cho mày biết mấy việc này. Tao nghe mà cũng âm ức thay.

Tôi gật đầu cùng cái Chi đi về nhà. Cả ngày hôm ấy tâm trạng tôi cứ như trên mây trên gió. Không phải tôi không tin tưởng ở Dũng, chỉ là tôi không biết tại sao những chuyện này anh lại giấu tôi. Thế nhưng tôi muốn anh thông báo anh không ăn com ở nhà, tôi với Bo ăn xong lên giường nằm, đến khi Bo ngủ là mười giờ đêm vẫn chưa thấy anh trở về. Tôi có gọi anh chỉ nói anh chưa xong việc, không còn cách nào tôi đành thờ dài tắt máy. Thế rồi chờ mãi, chờ mãi anh cũng không về cuối cùng tôi cũng ôm con ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay. Đến sáng dậy tôi mới biết Dũng vẫn chưa về, tôi lấy máy gọi cho anh nhưng đầu dây bên kia là tiếng thuê bao. Càng lúc tôi càng cảm thấy dường như tôi và Dũng càng lúc càng có quá nhiều điều rối rắm, càng lúc càng cảm thấy giữa chúng tôi hồ đen khoảng cách mỗi lúc một lớn.

Tôi cho Bo ăn sáng xong lại gọi anh thêm hai cuộc nữa cũng không được. Khi vừa đặt điện thoại lên trên bàn chợt có tiếng chuông, là con Chinh. Tôi kinh ngạc, từ trước đến nay nó rất ít khi gọi cho tôi liền vội vàng nhấc nút nghe. Ban đầu còn nghĩ nó sẽ nói chuyện gì liên quan đến Dũng thế nhưng không, nó run rẩy gọi tên tôi:

- Chị Thủy, chị Thủy ơi...

- Sao vậy?

- Chị Lan bị ngã, giờ đang nguy kịch ở nhà, chị về Vân Đồn ngay đi.

Tôi nghe xong toàn thân khựng lại rồi vội vàng tắt máy ôm lấy Bo rồi nói:

- Bo, đi theo mẹ.

- Mẹ ơi đi đâu vậy.

Nghe con hỏi mà tôi cuống cuống hết lên, cả người còn không giữ được bình tĩnh một lúc sau mới hoàn hồn gọi cho cái Chi nhờ nó trông Bo giúp. Thế nhưng cái Chi nghe giọng tôi liền nói:

- Không được, tao sẽ đi cùng mày, từ đây xuống Vân Đồn thuê taxi cũng được, tao đi trông Bo cho chứ mày đi một mình tao không yên tâm. Hai mẹ con chuẩn bị đi, tao gọi taxi sang luôn.

Tôi chẳng còn nghĩ được gì, vội vàng mặc cái áo lót rồi nhanh chóng dẫn Bo đi xuống dưới. Xuống độ ba bốn phút mới thấy cái Chi đến, nó vẫn để nguyên đầu tóc bù xù hất hàm ra hiệu lên xe. Tôi ẵm Bo vào, vẫn chưa hết run nói với tài xế:

- Cho tôi xuống Vân Đồn đi nhanh được không? Tôi đang có việc gấp.

- Nhanh cũng một tiếng rưỡi chứ cũng không nhanh hơn nữa.

Tôi gần như phát khóc nhưng cũng không thể ép người tài xế đi quá giới hạn được. Cái Chi thấy vậy liền nói:

- Thôi, mày bình tĩnh đã. Dưới đây cũng có bệnh viện mà, bình tĩnh, bình tĩnh chứ cuống lên cũng không giải quyết được gì. Mày gọi về cho ba mày với bà Xuân xem nào.

Tôi gật đầu lấy máy bấm số bà Xuân thế nhưng không ai nghe, gọi cho ba tôi thì thuê bao, đến lúc gọi lại cho con Chinh cũng không thấy nó nghe máy nữa. Cuối cùng không còn cách nào khác tôi đành chờ đợi. Nếu chị Lan mà có mệnh hệ gì tôi thực sự không biết phải làm sao nữa. Mới nghĩ mà sống mũi tôi đã cay xè. Xe men theo con đường quốc lộ mà đi, thế nhưng mới đi được độ hai mươi phút tôi không còn bình tĩnh được nữa lấy máy bấm số mấy người hàng xóm. Hai người đầu tiên gọi không nghe máy, gọi đến người thứ ba mới thấy nhắc máy giọng khó chịu:

- A lô ai đấy.

- Cô Tuyết hả? Cháu Thủy đây...

- Ô, Thủy nhà ông Long hả? Mà gọi cô có chuyện gì thế?
- Cô ơi, cháu gọi cho dì Xuân với ba cháu đều không được, cô giúp cháu sang xem hộ tình hình chị Lan nhà cháu với được không?
- Cái Lan nhà mà đang mua hàng chỗ tao đây đây.
- Đang mua hàng chỗ cô?
- Ừ, mà có gặp nó không?

Tôi kinh ngạc lắp bắp nói:

- Dạ có cô ơi.

Đầu dây bên kia dường như đang chuyển máy, tôi nghe tiếng chị Lan cất lên:

- A lô, Thủy à? Em gọi chị có việc gì sao?

Tiếng chị Lan rõ mồn một, tôi lúc này tự dưng mới thở phào suýt còn khóc lên hỏi lại:

- Chị ơi chị không sao chứ, sao em thấy cái Chinh nó bảo chị bị ngã. Hay chị ngã chị giấu em
- Ngã đâu? Chị có sao đâu, con Chinh nó ăn nói linh tinh gì thế.
- Chị đừng sợ em lo mà giấu em nhé.
- Chị nói thật mà, ngã thì chị đã không ở đây mà nói chuyện với em được.

Tôi nghe chị Lan nói vậy liền hỏi han chị mấy câu, dặn chị cẩn thận rồi dập máy. Lúc này quay sang cái Chi cũng nhìn tôi đầy kinh ngạc. Nó nhú mồm rít lên:

- Tại sao con ôn kia dám lừa mày chuyện này?

Tôi cảm chắc điện thoại, lúc này mới như bừng tỉnh liền nói:

- Chú ơi, cho cháu quay lại chung cư.
- Quay lại.
- Vâng ạ, nhanh giúp cháu.

Người tài xế gật đầu quay xe lại, cái Chi cũng im lặng, dường như nó cũng hiểu được suy nghĩ của tôi. Gần hai mươi phút sau xe cũng dừng ở sảnh chung cư. Tôi nhìn cái Chi khẽ nói:

- Chi, mà đưa Bo về nhà mà giúp tao, tiền đây tí trả tiền taxi.

Nói rồi tôi vút vội năm trăm ngàn cho nó rồi đi vào thang máy. Quảng thời gian chờ đợi giống như ngàn năm trôi qua. Khi thang máy dừng ở tầng chín, tôi liền một mạch đi về căn hộ của mình. Căn hộ được khoá im lìm như lúc tôi đi, tôi lấy chìa khoá mở nhẹ nhàng, vừa bước vào đến trong đã gần như muốn ngã quỵ, trên nền đất là một đôi giày của Dũng, một đôi giày nữ cao gót màu đỏ. Tôi không còn nghĩ được gì bước vào đến phòng, bên trong có tiếng hơi thở gấp gáp, tiếng cười đầy dục vọng. Tôi đưa tay cầm lên nắm cửa, tim cũng như muốn vỡ vụn. Tiếng cười hoan lạc vẫn đang mỗi lúc một rõ, cảm giác đau đớn khiến tôi như không còn thở nổi. Khi nắm cửa được mở ra, tôi cũng như chết điếng, trên giường là hình ảnh của Dũng với con Chinh đang trần truồng ôm lấy nhau, cả hai dường như vẫn đang không biết đến sự tồn tại của tôi lúc này, vẫn đang rên rỉ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Lúc này toàn thân tôi cũng như có ai ném mạnh từ một khoảng không xuống mặt đất. Tôi đưa tay định chạm lên công tắc điện thì cũng nghe một tiếng rầm. Dũng đập con Chinh xuống đất, nhìn tôi run rẩy:

- Thủy!

Tôi nghe xong cũng bưng tỉnh, chợt phát hiện hai tay đã nắm chặt đến độ đau nhức. Dưới ánh sáng mờ mờ, tôi không còn tìm thấy được gào lên:

- Anh đừng nói gì nữa, đừng nói thêm một câu gì nữa.
- Nghe anh giải thích đã Thủy.
- Trai trên gái dưới trần như nhộng còn có cái gì để giải thích nữa hay sao?

Con Chinh vợ vội bộ váy mặc vào rồi nói:

- Chị Thủy... thực ra...

Tôi nhìn nó, nỗi uất ức đau đớn khiến bản thân không giữ nổi bình tĩnh tát mạnh vào nó. Nó bị tôi đánh bàng hoàng thút thít:

- Sao chị đánh em
- Tao đánh mày, tao đánh chết mày luôn nữa. Mày ngủ với anh ta thì thôi đi, mày còn dám lừa tao là chị Lan bị ngã.
- Anh Dừng ơi... cứu em

Dừng thờ dãi giữ lấy tôi rồi quay sang con Chinh khề nói:

- Em về đi.
- Nhưng mà..
- Anh bảo em về đi, mau lên đừng để anh cầu.

Tôi cay đắng, tìm đâu như có ai đâm. Con Chinh vẫn ngoan cố đứng lại, tôi nhìn Dừng, sống mũi lúc này cũng cay xè, mắt cũng ầng ậc nước giọng nghẹn đi:

- Dừng! Nói cho tôi nghe đây là lần thứ mấy?
- Đây... là...
- Là lần thứ mấy?
- Thủy, đợi em bình tĩnh chúng ta nói chuyện được không?

Tôi nhìn Dừng gào lên:

- Bình tĩnh? Thấy chồng mình đi ngủ với em gái trên danh nghĩa có thể bình tĩnh nổi sao? Ngủ trên chính chiếc giường tôi và anh đi mua, sao anh có thể khốn nạn như vậy?
- Thực ra...
- Thực ra anh khốn nạn thế này lâu rồi chứ gì?
- Em nghe anh nói được không? Thật sự anh say quá, anh không làm chủ được...
- Nhưng đây là nhà của tôi và anh, đây là giường của chúng ta, dẫn nó về đây, ngủ trên này anh không thấy bẩn thỉu dơ dáy sao?
- Thủy à.
- Anh đừng có gọi tên tôi, đừng có gọi tên tôi nữa được không?
- Anh biết em đang rất giận, nhưng thật sự chuyện không như em nghĩ đâu.
- Vẫn còn cái gì để tôi nghĩ nữa hay sao? Mắt thấy rõ ràng rồi chứ tôi không có mù.

Tôi nói xong câu đấy, cũng không tìm được nữa mà ngồi xuống bật khóc nức nở. Đã lâu lắm rồi tôi không khóc, trước kia mỗi lần muốn khóc tôi đều tự nói rằng khóc lóc không giải quyết được vấn đề gì. Thế nhưng giờ đây nỗi đau lại khiến tôi không còn có thể mạnh mẽ nổi. Con Chinh khề đứng về phía tôi, rồi lách ra ngoài, Dừng đứng đấy, chạm tay lên khoé mắt nói nhỏ:

- Thủy! Anh xin lỗi.

Dừng nói đến đâu, mùi rượu phả ra đến đấy. Hình ảnh ban nãy làm tôi kinh tởm đến mức thấy lợm giọng. Tôi bị lý trí làm cho mắt bình tĩnh lao vào tát vào mặt Dừng rồi gào lên:

- Anh im đi.

Bên ngoài chợt có tiếng cạch cửa, còn chưa kịp nhìn xem ai tôi đã nghe tiếng mẹ chồng the thé:

- Cái con trời đánh thánh vật này, mày ra ở riêng được mấy ngày mà đã quá chồng xoi xoi như vậy?

Tôi loạng choạng nhìn ra ngoài, mẹ chồng tôi bước vào. Lúc đi qua con Chỉnh bà khẽ liếc nó rồi tiến thẳng về phía tôi nói:

- Mang cả họ hàng hang hốc lên đây ở để bòn rút tiền của con tao à?

- Con không mang họ hàng hang hốc gì lên hết, là chồng con mang lên. Chồng con mang nó lên rồi ngủ với nó ngay trên chính ở cái giường kia.

Mẹ chồng tôi nhìn con Chỉnh tỏ ý sùng sốt, nhưng rồi bà nhanh chóng đáp lại:

- Có thể thôi mày cũng phải rít cái mồm mày lên thế à? Đàn ông ngày xưa còn năm thê bảy thiếp, thằng Dững nó thành đạt có tý gái gú thì chết được ai?

Tôi nghe mẹ chồng nói còn ngỡ mình nghe nhầm. Dẫn cho tôi biết bà không ưa gì tôi nhưng những lời này bà thốt lên khiến tôi như chết sống. Tôi còn không dám nghĩ trên đời này lại có một người mẹ dung túng cho việc con trai mình ngoại tình. Giá mà bà đừng nói gì tôi còn không giận đến run người thế này. Tôi nhìn bà không kìm được mà nhếch mép đáp:

- Con còn nhớ có lần mẹ nghe ai nói ba có bỏ mẹ đã đánh chửi ba, đã tìm đến người đàn bà kia mà đánh ghen cơ mà?

Mẹ chồng tôi thấy tôi cãi lại thì tức giận lao vào tát bốp vào mặt tôi rồi gào lên:

- Cái thứ con dẫu vô phúc, mẹ chồng nói một câu mà cãi chêm chêm, cái loại mày chồng mày chưa bỏ lấy vợ khác là may mắn rồi. Mày có tư cách gì mà đòi con trai tao phải chung thủy? Mày còn có con roi con vãi, cái thằng con hoang của mày mày bắt nó nuôi giờ lại thái độ này à?

- Phải, con trai con là con riêng của con nhưng đó là trước khi con lấy Dững, đó là quá khứ của con. Còn từ khi con lấy Dững tới giờ con chưa từng phải bội anh ấy, con chưa từng làm gì có lỗi.

- Thôi mày câm miệng đi, lỗi làm gì thì con tao cũng bị mày cấm mấy cái sừng.

- Mẹ, con chưa từng làm gì có lỗi với Dững.

- Mày bớt xảo trá lại đi, mày đừng để tao điên. Cái loại đã chứa hoang rồi còn bày đặt làm như mình là gái trinh.

Lúc này con Chỉnh cũng bước ra ngoài, Dững nhìn mẹ chồng tôi nói:

- Mẹ đi về đi, để vợ chồng con giải quyết chuyện.

- Mày đuổi tao về nữa cơ à? Chúng mày ra ở riêng rồi giờ tao đến thăm lại đuổi tao về?

- Mẹ! Vợ chồng con đang xảy ra chuyện mẹ đừng thêm dầu vào lửa nữa được không? Mẹ đi về đi.

- Mày ngu lắm, vợ đéo lấy con này thì lấy con khác, việc đéo gì mày phải hạ mình như vậy?

Dững lúc này không kìm chế được nữa quát lớn:

- Mẹ! Mẹ về đi.

Mẹ chồng tôi thấy Dững nổi giận không còn cách nào đành đứng dậy. Khi tất cả mọi người đi khuất chỉ còn lại hai chúng tôi tôi cũng như muốn ngã quỵ xuống. Dững đứng bên cạnh, một lúc sau mới cất lời:

- Thuý! Cho anh xin lỗi em được không?

- Xin lỗi là hết sao? Anh ngủ với nó rồi nói một câu xin lỗi.

- Vậy em muốn anh phải làm gì để em có thể tha thứ cho anh đây?

Tôi ngược mắt nhìn anh, thà giả như anh ngoại tình với chị Nga, mang nhau ra khách sạn tôi còn thấy đỡ đau đớn tủi nhục hơn thế này. Tôi bấu chặt tay đến mức bật cả máu. Đột nhiên Dững quỳ xuống:

- Anh thật sự... thật sự là do anh say quá.

Mùi rượu từ miệng Dững phả ra nồng nặc. Tôi nhìn anh nhắm nghiền mắt nói:

- Chúng ta ly hôn đi.

Tôi cũng không biết vì sao mình có thể nói được ra câu ấy. Thế nhưng vừa nói xong Dũng liền giữ chặt tay tôi đáp:

- Thủy! Em nói gì vậy

- Tôi nói chúng ta ly hôn đi.

- Không được! Chúng ta không thể ly hôn.

- Tại sao không thể? Tôi và anh đến với nhau không vì tình yêu, năm năm qua tôi đã cố gắng vun vén với hi vọng anh có thể có tình cảm với tôi. Lúc anh cùng tôi ra ở riêng tôi đã muốn vun vén, muốn cùng anh xây dựng gia đình nhỏ bé này. Ừ thì có thể anh chưa yêu tôi, ừ thì anh curu mang mẹ con tôi suốt năm năm nay. Nhưng tôi với anh vẫn là vợ chồng, vẫn cùng nhau sống suốt những ngày tháng qua. Tôi thực sự mệt mỏi rồi, anh đi đâu tôi không biết làm gì tôi không hay. Tôi mệt mỏi lắm rồi...

Dùng nhìn tôi đột nhiên khoé mắt cũng đỏ ngầu, một giọt nước mắt lăn dài xuống khế nói:

- Thủy anh biết anh sai rồi, nhưng con chúng ta cần có cha. Anh... em đánh anh đi, em đánh anh đi.

Tôi nghe Dũng nói mới như sực nhớ ra sinh linh nhỏ bé đang nằm trong bụng. Nghe đến đây tôi cũng khóc, vừa thương con lại cay đắng cho thân phận mình. Một mình Bo không có ba ruột đã khổ rồi, giờ lại thêm đứa bé trong bụng. Dùng lại nắm tay tôi tự tát lên mặt mình.

- Đánh anh đi, em đánh anh nhưng đừng bỏ anh. Anh sai, anh sai thật rồi nhưng anh không muốn con mình phải chịu thiệt thòi. Thực sự đây là lần đầu tiên của anh. Anh... anh say quá không làm chủ được. Anh hứa sẽ không có chuyện đó tái diễn nữa...

- Tôi phải làm sao để tin anh cơ chứ?

- Em có thể hỏi mọi người, đêm qua bọn anh làm hợp đồng đến tận khuya. Xong thì anh em có rủ nhau đi uống... anh... anh còn không biết mình về thế nào, rồi thì... rồi thì xảy ra chuyện như vậy.

Tôi đưa tay quệt nước mắt gào lên:

- Tôi đau lắm anh có biết không?

- Anh xin lỗi mà, anh xin lỗi em mà. Thực sự anh xin lỗi em. Anh sai rồi. Nhưng em có nhớ không, năm ấy em cũng bị chuốc rượu đến say mà có Bo. Thực sự... thực sự anh cũng là bị gài.

Nghe đến đây, bỗng dung tim tôi như thất lại. Dùng lại đưa tay lên tát mạnh vào mặt, hai khoé mắt anh bị rượu làm cho đỏ ngầu, mùi rượu quả thực vẫn nồng nặc. Anh nhắc lại đến việc tôi có Bo khiến tôi như không thở nổi. Tôi giữ tay anh, muốn bỏ cũng không xong. Ân tình kia tôi có thể coi như không tồn tại nữa nhưng còn đứa bé trong bụng... tôi phải làm sao đây? Dùng vẫn quỳ bên dưới nói:

- Anh biết lỗi của anh khó mà tha thứ, nhưng em có thể nể tình anh có thể nghĩ đến những chuyện trước kia mà bỏ qua cho anh lần này không? Dù sao mới chỉ là lần đầu...

- Lần đầu?

- Là lần đầu thật sự...

Khi này tôi còn có thể nghĩ tôi mạnh mẽ mà buông tay nhưng rồi lúc này lại mới biết tôi và Dũng còn có quá nhiều thứ níu kéo. Nhìn mặt anh đã hằn lên những tia đỏ, tôi vừa hận vừa thương.

- Anh sẽ... anh sẽ để cái Chính sang bộ phận khác. Thủy, anh sai, nhưng thực sự là anh bị chuốc say quá. Thực sự đấy. Anh... lúc này anh cũng không biết phải nói gì, phải làm sao nữa. Sai cũng đã sai rồi, chỉ mong em cho anh cơ hội để anh được sửa đổi. Chúng ta đã cưới nhau suốt năm năm nay, dù ngay khi cưới anh và em không xuất phát từ tình yêu nhưng anh luôn cố gắng đối xử với em và Bo như một gia đình. Có thể có những lúc anh chưa hoàn thành tốt nhưng anh có thể đảm bảo từ trước tới nay anh chưa phản bội em. Lần này là anh không dám ngụy biện, nhưng cũng là lần duy nhất là lần đầu tiên và cuối cùng. Em có thể không tin anh, nhưng em có thể cho anh xin một cơ hội duy nhất không, một cơ hội để anh chứng minh, để anh được sửa sai. Cũng như năm ấy... anh sẵn sàng để em giữ Bo lại, để em và con được có ba. Cho anh một cơ hội thôi, nếu anh còn sai, lúc đấy em bỏ cũng chưa muộn.

Tôi đã không biết Dũng nói những gì sau đó, chỉ biết cuối cùng tôi cũng gật đầu. Có lẽ nhiều người sẽ thấy tôi ngu dại, nhiều người sẽ cho rằng tôi là con đàn bà kém cỏi nhu nhược, nhưng tôi biết chỉ có bản thân mình ở trong cuộc mới hiểu rằng... tôi chưa thể nào buông bỏ được. Dù cho tận mắt chứng kiến Dũng lên giường với con Chính nhưng tôi và anh vẫn còn một giọt máu chung, và lại... anh nói đúng, năm ấy nếu không có anh sẽ không có Bo, và có thể tôi đã chui rúc ở một xó xỉnh nào đó thậm chí có thể chết rồi. Trên đời này, không có nỗi đau nào bằng nỗi đau phản bội, cũng không có món nợ nào bằng món nợ tình. Tôi có tha thứ cho anh... cũng coi như hết ân tình. Tôi có đau không? Sao không đau? Tôi yêu anh rồi, yêu gia đình nhỏ này rồi chỉ cần một chút cũng đủ tổn thương huống hồ là ngủ với con Chính. Tôi không biết mình đã vượt qua thời gian ấy thế nào, chỉ biết những ngày sau tôi sống như kẻ mất hồn. Tuy rằng tôi nói tha thứ, nhưng nỗi đau bị phản bội vẫn giống như ngọn lửa âm ỉ trong lòng.

Khoảng thời gian đó cũng may có cái Chi bên cạnh an ủi tôi, ban đầu nó cũng rất tức giận nhưng rồi cuối cùng nó lại khuyên tôi cho Dũng một cơ hội. Nó thường hay nói rằng:

- Thôi thì ngày xưa mây cũng mang ơn lão ấy, với lại đúng là lần đầu tiên, mà tao nghĩ đến chín mươi chín phần trăm con ôn vật kia gài lão ấy. Thế nên thôi mây à, giờ mây buông tay nó lao vào đớp ngay, tha thứ cho lão ấy một lần xem thế nào. Mà lỗi của mây cũng có chứ không phải không đâu, mây giờ phải thay đổi đi, quan tâm một chút tới công việc của lão ấy, đàn ông mà cảm dỗ thì đây, nếu mây không sát sao theo dõi thì việc sa ngã là dễ hiểu. Giờ hai vợ chồng mây nên ngồi lại nói chuyện thẳng thắn với nhau. Cái gì không hài lòng về nhau thì nói rõ ra với nhau, cái gì còn ầm ứ, còn chưa thông cũng nói ra. Giờ mây bỏ lão ấy có thể mây sẽ bớt uất ức một chút nhưng tao suy đi nghĩ lại vẫn không muốn Bo không có ba, rồi còn đứa bé trong bụng nữa. Lão đã cầu xin mây như vậy mở lòng một lần xem. Thực ra nghĩ lại, trước kia lão ấy cũng thương Bo như con ruột, mấy người đàn ông được thế đâu. Dù sao tao vẫn mong mây có một gia đình đầy đủ, ấm êm. Mây không biết chứ thằng Bo sang nhà tao lúc nào cũng muốn tao dạy về gia đình nhỏ của mây. Con trẻ nó khao khát một mái ấm mà mây. Nếu như lão ấy mà còn tái phạm, lúc đó tao sẽ là người đầu tiên ủng hộ mây ly hôn.

Sau lần ấy tôi và Dũng đã nói chuyện thẳng thắn với nhau, tôi cũng đã rất cố gắng gạt bỏ đi hình ảnh của Dũng và con Chinh nhưng nói sao thì nói vết thương ấy cũng không thể lành nhanh như vậy. Có điều tôi biết mình đã gạt đầu thì phải chấp nhận. Đúng là Dũng sau đó thay đổi. Tôi cũng nghe nhân viên của Dũng nói con Chinh bị điều sang bộ phận khác, tôi cũng không biết phải vui hay buồn nhưng nghe tin ấy chỉ cảm thấy dửng dưng. Thực ra điều đi đâu thậm chí có bị chuyển công tác sang công ty khác cũng chẳng quan trọng. Nếu Dũng đã không muốn, chắc chắn anh sẽ từ chối, còn nếu muốn dù có ngăn cản thế nào cũng vẫn tìm đến nhau. Ở nhà, chiếc giường đã được Dũng thay nhưng mỗi lần nhìn vào tôi vẫn cảm thấy buồn, mà buồn tôi lại sợ ảnh hưởng đến con nên lúc đó tôi đã dành toàn bộ thời gian rảnh để viết những mẩu truyện trên mạng kiếm tiền. Chuyện này vẫn là bí mật với Dũng.

Từ cái ngày bị phát hiện ra chuyện với con Chinh, Dũng luôn chủ động giúp tôi việc nhà, giúp tôi đưa Bo đi học, chẳng những vậy còn đăng ký cho Bo khóa học Tiếng Anh và khóa học vẽ. Hằng ngày đúng giờ thì anh đi làm, hết giờ thì về. Tuy rằng anh thực sự thay đổi, tuy rằng anh đã quan tâm tôi hơn, tốt hơn nhưng ở một khoảng trống trong lòng tôi vẫn thấy chưa thể lấp đầy. Có lẽ bất cứ một người phụ nữ bị phản bội nào cũng như tôi, dù tha thứ cũng vĩnh viễn không thể quên. Còn con Chinh từ đợt đó tôi không gặp, cũng không thấy nó tìm đến tôi. Tôi cũng không muốn nhìn bản mặt của nó, mỗi lần nhìn lại cảm thấy nỗi đau trời dấy.

Một tháng sau đó, cũng là ngày tôi đi khám thai, lẽ ra hôm nay Dũng sẽ đưa tôi đi nhưng sáng qua công ty anh có lịch công tác đột xuất nên anh đã đi. Thực ra thì tôi cũng chẳng cần Dũng đưa đi lắm, từ khi bị phản bội tôi luôn xác định tôi chỉ có thể sống hết mình vì con, vậy nên Dũng thế nào tôi cũng không còn muốn bận tâm quá nhiều. Sáng đưa Bo đi học xong tôi liền bắt xe đến phòng khám. Tính ra giờ cái thai của tôi cũng được mười hai tuần. Đây cũng là tuần quan trọng nên tôi đến theo đúng lịch hẹn. Sau khi khám xong tất cả mọi thứ đều bình thường tôi mới bắt xe ra về. Thế nhưng khi còn chưa về đến chung cư mà mới đến đoạn đầu đường tôi đã thấy mẹ chồng tôi chạy về phía tôi rít lên:

- Mày sáng sớm mà đã đi đủ đôn rồi à? Bầu bí mà mặc cái váy ngắn cùn cùn thế kia cơ đấy.

Tôi nhìn xuống chiếc váy đang mặc, rõ ràng là chạm đầu gối cơ mà. Thế nhưng tôi không thèm chấp bởi ánh mắt đang chạm đến chị Nga phía sau? Từ cái ngày mẹ chồng tôi bị chồng tôi đuổi đến nay tôi mới gặp lại, trước còn áy náy day dứt chứ giờ thấy bà tôi lại chỉ muốn tránh thật xa. Mẹ chồng tôi thấy tôi không đáp liền lao vào kéo tay tôi rồi nói:

- Tao đưa mày đi khám thai.

Tôi nhìn bà, sừng sốt không thốt lên lời, tự dưng bà đến đây nói đưa tôi đi khám thai không sừng sốt mới lạ. Thế nhưng tôi cũng nghĩ bà chả có ý gì tốt đẹp liền trả lời:

- Con vừa đi khám rồi.

- Không phải khám cái đấy, tao đưa mày đi chọc ối để xét nghiệm ADN. Tao xem có đúng đây là con thằng Dũng không.

Tôi nghe xong tức đến run người xoay lưng bước đi. Càng ngày độ vô lý của mẹ chồng càng khiến tôi thấy không thể nhịn nổi. Thế nhưng mới được hai bước bà đã giữ tay tôi gào lên:

- Tao nói cho mày biết mày đừng có thái độ đó với tao. Mẹ mày chứ cái loại đã đi rồi còn làm ra vẻ thanh cao. Tao đưa mày đi xét nghiệm, nếu đúng cháu tao tao nuôi, còn đéo phải thì mày ly hôn con tao ngay lập tức.

- Mẹ! Mẹ không có quyền gì bắt con phải đi khám, đây là con của con... .

- Mày thích cãi lời tao không? Mày lừa được thằng con ngu đại của tao chứ đéo bao giờ lừa được tao.

- Con không thèm lừa.

Chị Nga cũng lao đến giữ lấy tôi rồi cùng mẹ chồng lôi xềnh xệch vào con hẻm nhỏ rồi cười nói:

- Em gái à, nếu như em đứa bé thực sự là con anh Dũng sao em lại không dám đi khám. Hay thực sự đó không phải con anh Dũng.

- Tại sao tôi phải đi, buông tay tôi ra đừng để tôi phải hét lên.

Mẹ chồng tôi liền trợn trừng mắt thẳng tay tát bốp vào mặt tôi còn lôi trong túi một bức ảnh được cắt mặt tôi ghép rất thật đang trần truồng nằm ôm một gã đàn ông xa lạ. Mẹ chồng tôi rít lên:

- Mày gào lên tao đánh chết mày luôn. Mày tưởng tao đéo biết đứa bé này không phải con thằng Dũng sao, mày trơ trên đến độ ngủ với cả trai. Lần đầu thằng con hoang kia tao còn chấp nhận, lần này tao đánh chết mày thì thôi.

- Mẹ quá đáng vừa thôi. Mẹ buông tay con ra đi, đó không phải là con.

Thế nhưng mẹ chồng tôi chẳng những không buông còn cùng chị Nga đẩy mạnh tôi một phát. Tôi bị bất ngờ, rồi đột nhiên ngã uỳnh xuống chiếc cống cạn, mẹ chồng tôi với chị Nga thấy vậy cũng vội lùi mất. Cú ngã mạnh đến mức toàn thân tôi tưởng như chết đi sống lại, đột nhiên tôi thấy có thứ nước gì đó ấm ấm đang chảy ra. Tôi nhìn xuống dưới, chỉ thấy một dòng máu đỏ tươi đang chảy từ từ toàn thân cũng kinh hãi bật khóc gào lên:

- Cứu, cứu con tôi... cứu con tôi.

Đoạn đường không một bóng người, tôi cố đứng dậy nhưng con đau bụng quằn quại khiến bản thân không gượng dậy nổi. Nỗi đau đớn, bất an sợ hãi khiến tôi như muốn tê liệt, cố gắng với điện thoại nhưng bất thành. Dòng máu mỗi lúc một chảy dài, tôi bật khóc tu tu gào lên đau đớn, con của tôi... con của tôi nhất định không được có mệnh hệ gì. Đột nhiên có hai bóng người cao to đi qua, tôi bấu chặt lên nền đất van xin:

- Anh ơi, cứu tôi... gọi cấp cứu giúp tôi.

Hai bóng người cũng khựng lại, tôi ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn lên. Bỗng dưng một người cúi xuống bế thốc tôi lên, còn nhặt điện thoại đưa vào tay tôi, tôi bị dòng nước mắt làm nhoè đi, chỉ thấy được hình như anh ta rất cao lớn, mặc bộ đồ ngành an ninh. Tôi bấu vào tay anh ta, nấc lên:

- Cứu... cứu con tôi...

Đột nhiên tôi thấy người đàn ông đó hơi dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng xuống mắt tôi, đôi mắt màu hổ phách khẽ nhú lại, hai hàng lông mày rậm cũng có vẻ như đầy tức giận. Tôi không còn nghĩ được gì, chỉ biết bấu chặt rồi nói:

- Đưa tôi... đưa tôi đến bệnh viện... nhanh lên, phường Bạch Đằng... nhanh lên tôi van...

Người đàn ông đó nhét tôi vào ghế xe ô tô đỗ trên đầu đường, bên trên người đàn ông còn lại khẽ hỏi:

- Anh Vinh, giờ... đi đâu...

- Đưa cô ta đến bệnh viện đa khoa.

- Nhưng... nhưng lát nữa còn phải gặp mặt các đồng chí Công An dưới này...

- Không sao đâu, nguyên tắc của ngành Công An là phải đặt nhân dân lên hàng đầu. Anh cứ đưa cô ta đi, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Tôi vẫn chưa hết run gào lên:

- Đưa tôi đi đi, đưa tôi đi mau lên đi.

Chiếc xe cũng cứ thế tiến thẳng về bệnh viện đa khoa tỉnh, máu trên chiếc váy của tôi càng lúc càng ướt đẫm... Màn hình điện thoại bỗng dưng hiện dòng tin nhắn của cái Chi “*** con mẹ thằng cha Dũng đi công tác vẫn ngủ với con ôn kia...”

Tôi chỉ nhìn loáng thoáng được như vậy... rồi cũng lịm đi vì đau đớn...

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tôi không biết mình đã ngất bao lâu chỉ biết khi tỉnh dậy đang nằm ở phòng tự chọn. Toàn thân tôi nhẹ bẫng như không, con đau bụng cũng đã không còn. Lúc này tôi không còn giữ được bình tĩnh nắm lấy tay người y tá bên cạnh run rẩy hỏi:

- Chị ơi... đứa bé trong bụng tôi không sao chứ?

Người y tá nhìn tôi, vẻ mặt lộ rõ sự cảm thương đáp:

- Cô bị sảy thai nên bác sĩ vừa thủ thuật lấy thai ra rồi. Cô mất nhiều máu nên nằm nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ gì nhiều.

Tôi nghe xong, toàn thân như sét đánh ngang tai gào lên:

- Chị nói dối, tôi chỉ bị ngã thôi... làm sao...

- Cô ơi, cô bình tĩnh, cái thai thực sự đã không còn nữa rồi. Người nhà cô vừa đi làm thủ tục nhập viện cho cô, cô phải nằm viện hai ba ngày đấy.

Người nhà? Không tôi không có người nhà nào cả, tia hy vọng cuối cùng như loé lên. Tôi nắm chặt tay người y tá hỏi lại:

- Chị ơi chị, chị nhầm tôi với ai không... tôi không có người nhà nào cả. Con tôi... hay chị nhầm gì chăng?

- Sao không có người nhà? Chồng cô làm Công An còn gì? Anh ta đưa cô đến nhập viện còn đang đi làm thủ tục cho cô nữa đây này. Tôi biết cô đang rất sốc, nhưng cô phải chấp nhận sự thật này. Thôi thì con cái nó là cái duyên rồi cô ạ, giờ cô bình tĩnh, tĩnh dưỡng sau còn kiếm đứa khác.

Tôi nghe xong bật khóc nức nở, không phải người y tá nhầm, mà là do tôi vẫn đang tự ru mình trong sự ảo tưởng, người mặc bộ đồ An Ninh kia chẳng phải người đưa tôi vào viện sao. Hoá ra là thật, hoá ra đứa bé đã không còn nữa rồi, con tôi đã không còn nữa rồi. Người y tá thấy tôi khóc thì an ủi vài câu sau đó ra ngoài. Khi chỉ còn mình tôi ở lại trong căn phòng lạnh lẽo tôi mới thấy nỗi đau đớn tuyệt vọng nhiều đến chừng nào. Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má rồi chảy xuống miệng mặn chát. Con của tôi, tôi còn chưa biết trai hay gái, còn chưa được mua cho con một bộ quần áo, còn chưa kịp sắm cho con một ít đồ chơi. Con của tôi thì nó có tội tình gì cơ chứ, nó chỉ là một bào thai thôi mà, sao lại nỡ ác độc khiến nó chết oan ức như vậy. Tôi ngồi dậy lững thững bước ra, cuối cùng không còn đủ sức mà ngồi sụp xuống nền đất lạnh lẽo. Nước mắt mỗi lúc một nhiều, chảy xuống cả nền đá hoa trắng sứ. Mẹ chồng? Mới nghĩ thôi giờ tôi đã cảm thấy căm hận đến tận cùng, tất cả mọi thứ bà ta làm với tôi tôi đều có thể chịu đựng được, nhưng bà ta lại khốn nạn đến mức chính tay giết chết cháu mình. Tôi không còn kim chế được, gào lên như kẻ điên dại, còn nỗi đau nào hơn nỗi đau mất con? Mái tóc rũ xuống miệng ướt đẫm, chiếc áo bệnh viện mỏng tanh, tôi không khác gì kẻ điên. Đột nhiên cánh cửa phòng bệnh mở ra, bóng dáng cao to mặc đồ An ninh lại tiến vào. Tôi nhìn trên áo, vết máu đỏ đã khô, anh ta cúi xuống, về mặt lạnh lùng nói:

- Giấy tờ nhập viện đây, đây là sổ tài khoản của tôi, bao giờ ra viện gửi tiền vào đây trả cho tôi.

Tôi còn chưa kịp nhận lấy đã bị anh ta bế lên giường rồi rít lên:

- Mà cô muốn chết à? Muốn chết hay sao mà ngồi dưới đây khi vừa cấp cứu xong.

Thế giới này đối với tôi giờ đây cũng là vô nghĩa, dường như tôi không còn biết trút nỗi đau này lên ai liền gào lên:

- Phải! Tôi muốn chết anh giết tôi luôn đi, giết chết tôi đi, sống làm chó gì trên cuộc đời này nữa, chết đi cho nhẹ đời.

- Đồ điên!

- Điên? Ha ha, phải rồi tôi đang điên. Cút hết, cút hết, một lũ khốn nạn, một lũ ác độc.

Đột nhiên tôi thấy anh ta cong khoe môi, đôi mắt màu hổ phách kia đỏ ngầu nói nhỏ:

- Độc ác cũng không bằng loại mẹ tự giết con mình.

- Anh nói cái gì?

- Đừng có chết, sống mà trả những nghiệp cô gây ra đi.

- Anh nói gì, nói rõ ra xem.

Thế nhưng anh ta không đáp, xoay người bước đi, thẳng cha điên khủng muốn tôi phát điên phát ngộ lên hay sao. Khi bóng dáng ấy khuất dần tôi cũng nằm vật ra chiếc giường sắt lạnh lẽo. Giá mà tôi có thể mở cánh cửa sổ kia, nhảy từ tầng ba này xuống đất mà chết quách đi thì có lẽ sẽ tốt hơn. Cuộc đời tôi đến tận bây giờ chỉ là những màu đen tăm tối. Nước mắt lại chảy dọc hai bên thái dương nấc lên từng đợt. Một con người đến cái chết cũng không thể chết được nó mới khốn nạn cỡ nào. Tôi đưa tay sờ xuống bụng, không còn cảm nhận được sự sống ở nơi ấy. Nỗi đau này giống như vết dao, chém nham nhở lên những vết thương cũ, vĩnh viễn không bao giờ lành được lại. Lăn mang bầu này, tôi đã hi vọng nhiều thế nào, đã mừng tượng ra một em bé xinh đẹp, giống cả tôi lẫn Dũng, đã muốn mua mấy bộ đồ sơ sinh nhỏ nhỏ...

Tôi đưa tay chạm lên điện thoại, dòng tin nhắn của cái Chi rõ mồn một. Ở dưới còn là những bức hình của Dũng và con Chinh hôn hít nhau ở bể bơi khách sạn. Hoá ra nỗi đau của việc bị phản bội nó cũng tầm thường thế thôi. Tôi nhìn vào bật cười, cười đến mức nước mắt nước mũi cũng chảy thành dòng. Sợi dây ràng buộc cuối cùng cũng đứt...

Tôi nằm đưa đôi mắt ráo hoảnh nhìn ra bên ngoài. Cũng không biết đã nhìn mấy cây bằng lăng ngoài trời bao lâu, chỉ đến khi có tiếng bước chân của người y tá vào tôi mới xoay người lại. Người y tá đặt lên bàn một cặp lồng cháo rồi nói:

- Chồng cô ban nãy có bảo trưa tôi mua cháo cho cô. Cô ăn chút đi cho đỡ đói.

Chồng tôi? Chồng tôi giờ còn đang ở một nơi rất xa, ở một nơi mà anh ta có thể thoải thích, ôm hôn, lên giường với đứa em gái trên danh nghĩa của tôi. Tôi bật cười, cay đắng đáp lại:

- Đó không phải chồng tôi. Người đứng qua đường giúp đỡ thôi.

Người y tá nghe tôi nói về mặt kinh ngạc hỏi lại:

- Không phải chồng cô sao anh ta lại lo lắng cho cô như vậy? Ban nãy bế cô đến đây anh ta xanh tái hết mặt lại. Lúc đưa cô vào phòng cấp cứu còn đi đi lại lại bên ngoài trông có vẻ lo lắng lắm.

- Tôi cũng không biết, chắc công an lo cho dân thôi.

- À... tại... thấy kiểu lo lắng giống người thân hơn người dưng.

Tôi thờ dãi không đáp, toàn thân mệt mỏi rã rời. Người y ta thấy tôi im lặng liền bước đi. Trời lúc này cũng đã trưa, tôi lại nghĩ đến gã đàn ông ban nãy. Sao anh ta lại nói với tôi mấy lời dở hơi như vậy nhỉ, hay do tôi vì quá đau thương mà nghe nhầm, có lẽ là tôi nghe nhầm thật, đầu óc tôi lúc đó chỉ có hoảng loạn, đầu đón thôi mà. Mà giờ khi đã dần bình tĩnh trở lại tôi mới sực nhớ còn chẳng cảm ơn người ta lấy một câu. Thế nhưng rồi tôi cũng không còn muốn nghĩ nhiều nữa... mọi thứ chẳng còn quan trọng nữa rồi. Tôi nhìn cặp lồng cháo mà không muốn ăn, miệng đắng ngắt, lạnh tanh. Bỗng dưng điện thoại của tôi reo lên, tôi đưa tay ra chạm lấy, là số của cái Chi. Tôi nhấn nút nghe, vừa chạm vào đã thấy tiếng nó cất lên:

- Sao tao nhắn tin không trả lời thế? Mẹ nó chứ, thằng cha Dũng lại vừa đưa con đi Chinh đi Bà Nà rồi, tao đi công tác với đoàn đứng khách sạn của chúng nó luôn, lần này tao ủng hộ mày ly hôn.

Tôi nghe được giọng nó, ban nãy còn ngỡ mình đã đủ bình tĩnh rồi cuối cùng lại như đứa trẻ oà lên khóc nức nở. Cái Chi ở đầu dây bên kia nghe tiếng khóc liền hỏi lại:

- Thủy, sao mày khóc? Mẹ chứ, con điên này, nó cặp bồ kệ mẹ nó, bỏ nó là xong khóc cái gì?

- Tao...

- Mày mạnh mẽ lên tao xem nào, khóc lóc đéo gì vì một thằng không ra gì.

Càng nghe tôi không không kìm được, khóc nghẹn cả giọng.

- Đừng khóc nữa Thủy.

- Chi ơi.

- Tao đây, tao đây mày.

- Tao sảy thai rồi, con tao cũng bỏ tao đi rồi.

Đầu dây bên kia bất chợt lặng đi rồi gào lên:

- Sao lại thế? Mày đang ở đâu.

- Tao ở bệnh viện. Mà chắc chiều tao trốn viện ra còn đón Bo nữa.

- Mày nói cho tao biết đã có chuyện gì xảy ra

Tôi vừa khóc, vừa kể lại mọi chuyện. Cái Chi không nói gì tắt phụt máy. Tôi đặt xuống gò bó gối gục mặt mặc kệ nước mắt cứ rơi. Không biết tôi đã khóc bao lâu, chỉ biết rồi tôi cũng thiếp đi lúc nào chẳng hay. Trong cơn mơ toàn những cơn ác mộng, đến khi tỉnh dậy phát hiện trời đã về chiều. Đột nhiên tôi ngồi bật dậy, chết rồi, năm giờ rồi tôi còn chưa đón Bo. Tôi không còn nghĩ gì, chạm đôi chân trần xuống đất thì đột nhiên cánh cửa cũng mở ra, Bo bước vào ôm chặt lấy tôi rồi nói:

- Mẹ ơi... mẹ ôm hả mẹ?

Tôi đưa tay chạm lên má thằng bé kinh ngạc hỏi:

- Sao con lại ở đây? Ai đưa con về?

- Dạ bác Tuấn (anh trai của Chi) ạ.

- Vậy bác ấy đâu?

- Bác ấy đưa con đến đây hỏi phòng bệnh rồi dắt con lên cửa mà về luôn rồi. Mẹ ơi, mẹ mệt lắm hả mẹ?

Tôi nghe con hỏi mà nước mắt cũng chảy ra, suýt nữa ban nãy tôi đã nghĩ không thông mà bỏ lại con trên cõi đời này. Tôi ôm con vào lòng lắc đầu đáp:

- Mẹ không mệt

- Mẹ không mệt sao mẹ lại khóc? Em bé làm mẹ ôm hả mẹ?

Bo đưa tay, chạm lên má, lau mấy giọt nước mắt rồi cup mắt nói:

- Mẹ đừng khóc nữa...

- Ủ, mẹ không khóc nữa, mẹ không khóc đâu.

- Con lấy khăn mặt cho mẹ lau nhé.

Nói rồi thằng bé chạy vào nhà vệ sinh, chiếc khăn mặt mới tinh được sắp nước vắt còn chưa kỹ. Tôi nhìn con, đưa tay quệt nước mắt rồi bế thốc con lên giường ôm con vào lòng. Đột nhiên lại có điện thoại của cái Chi. Tôi vói tay nhân nút nghe, đầu dây bên kia nói một tràng giang đại hải:

- Thủy, tao về đến Hải Phòng rồi, anh Tuấn đưa thằng Bo đến rồi đúng không? Mày không được trốn viện nằm im ở đấy cho tao.

Tôi còn không kịp đáp nó đã tắt máy. Khoảng hơn bảy giờ tối cái Chi mới đến bệnh viện, cu Bo ban nãy tôi đã nhờ y tá mua chút cháo cho con ăn trước đỡ đói bụng. Cái Chi lao thẳng vào phòng bệnh hỏi tôi:

- Mày sao rồi?

- Sao mày lại về sớm thế?

- Đặt vé máy bay gấp, tao chắc phát điên mất thôi, sao lại có loại người khổ nạn như vậy? Tao nói cho mày biết lần này mày dứt luôn cái nhà đó cho tao. Tao điên lắm rồi, tao muốn giết con mẹ già đó luôn quá.

Tôi nhìn Bo, khẽ lắc đầu ra hiệu cho cái Chi đừng nói gì nữa. Nó bặm chặt môi, gân trên trán cũng giật liên hồi, khoé mắt đỏ, rồi đột nhiên nước mắt cũng chảy ra. Tôi nhìn nó áy náy:

- Tao xin lỗi... tự dưng làm mày lo lắng.

- Khỏi cần phải áy náy, tao xong việc rồi, định là định ở đó bất ghen mà nghe tin mày bị thế này phải ra luôn. Mày định thế nào?

- Tao tự có quyết định rồi.

- Sao số mày khổ thế hả Thủy? Mà mày thấy trong người thế nào rồi?

- Tao cũng đỡ rồi. Mày về mà đi làm giúp tao mai đưa Bo đi học, hôm nay cho Bo ngủ ở nhà mày được không?

- Con hấp, hôm nay tao với Bo ngủ ở đây với mày. Phòng tự chọn rộng thế này mà, mày ở đây một mình không ai yên tâm. Nằm im đấy tao với Bo đi xuống mua chút gì lên mà ăn. Biết là không còn tâm trạng ăn uống như giờ mọi chuyện cũng đã vậy rồi... thôi thì xem như duyên số, đừng có đau buồn quá, lấy sức còn chăm sóc Bo.

Tôi nghe cái Chi nói, cổ dẫn lòng sẽ không khóc, từ chiều nhìn Bo tôi đã tự an ủi mình phải mạnh mẽ lên. Nhưng rồi sống mũi vẫn cay xè, cái Chi có lẽ cũng hiểu liền đứng dậy dắt Bo xuống dưới. Bên ngoài đường phố đã lên đèn... dưới màn đêm u ám lại là những tia sáng của đèn đường.

Tối hôm ấy cái Chi ngủ cùng tôi ở bệnh viện, phòng hai giường tương đối rộng, Bo nằm với tôi còn nó nằm một mình. Đến sáng hôm sau nó mua cho tôi chút cháo rồi mới đưa Bo đi học rồi đi làm luôn. Tâm trạng tôi lúc này khá hơn, suốt đêm qua tôi đã nghĩ thông rồi, có lẽ từ nay cuộc đời tôi sẽ phải sang một trang mới.

Buổi trưa tôi xuống cangtin ăn chút cơm rồi đi lên, thế nhưng vừa lên đến nơi chợt thấy cửa phòng mở toang. Tôi bước vào chợt khựng lại khi thấy Dũng đang ngồi bên giường. Anh ta nhìn tôi, đôi mắt đỏ long sòng sọc rít lên:

- Cô được lắm!

Nhìn mặt Dũng, lại nghĩ đến những bức ảnh hôm trước lòng tôi cũng nguội lạnh. Tôi hơi nhếch mép im lặng không nói. Đột nhiên anh ta ném cho tôi mấy bức ảnh, bức ảnh ngày hôm qua, rất rõ nét, hình ảnh người đàn ông mặc áo an ninh đang bế tôi. Bức ảnh chụp thật có tâm khi chỉ nhìn thấy tôi bám lên người anh ta, phần thân dưới chấy máu đã bị cắt sạch. Tôi bật cười, chẳng cần suy đoán cho một cũng biết bà mẹ chồng thân yêu và cô người yêu cũ xinh đẹp của Dũng làm, tôi cũng đã đoán được phần nào sự việc này. Nhưng lúc này thì còn gì mà quan trọng nữa đây? Có là tình ngay lý gian có là oan ức tôi cũng không còn thiết tha giải thích. Tôi cúi xuống nhặt bức ảnh lên bình thần nói:

- Muốn nói gì cứ nói rõ ra?

Dũng nhìn tôi, một thoáng sững sờ rồi hỏi lại:

- Tại sao cô lại phá thai?

- Phá thai hay bị sảy thai hồ sơ bệnh viện có ghi đấy. Anh không kém cỏi đến mức không thể hỏi được đúng không? Mà tôi nghĩ chúng ta cũng không cần ngồi mà giải thích với nhau những chuyện thế này nữa rồi. Ly hôn đi! Đây không phải là lời đề nghị, mà là mệnh lệnh!

- Thủy, cô nói cái gì?

- Tôi nói chúng ta ly hôn, đứa bé đã không còn, tôi và anh cũng không có gì ràng buộc nhau nữa.

- Cô! Hoá ra cô cũng chỉ là loại đàn bà tầm thường như vậy.

Tôi nhìn Dũng, trong lòng lúc này chỉ có hận thù chồng chất. Không hiểu sao tôi cười rất lớn, cười đến mức Dũng cũng kinh ngạc nhìn lại. Phải rồi, tôi đang rất vui, tôi rất vui vì đến lúc này tôi đã kịp hiểu ra rằng, giữa tôi và anh ta sẽ không còn bất cứ một cơ hội nào cho nhau nữa rồi. Tôi cảm bức ảnh lên, đáp lại:

- Phải! Tôi tầm thường! Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, đơn ly hôn tôi sẽ gửi cho anh ký. Chúng ta gặp nhau ở toà.

- Cô không được phép ly hôn!

Đột nhiên cánh cửa bên ngoài mở ra, cái Chi chạy xồng xộc vào tát bốp một phát lên mặt Dũng sau đó gào lên:

- Thằng chó chết này, bà nói cho mày biết nhé, mày ngu cũng ngu vừa thôi. Con mẹ độc ác của mày với con đĩ người yêu cũ đẩy bạn bà sẩy thai. Chúng nó giết con của mày đấy, hôm qua đéo phải là nhờ người này cứu thì cả hai mẹ con nó đều ở dưới suối vàng chứ không đứng đây cho mày si và đau. Mày lựa chọn tin chúng nó, mày nghĩ cái Thuý nó ngủ nghề với trai rồi phá thai thì bà mày cũng quỳ xuống vái mày ba vái. Về mà hỏi mẹ mày cho rõ lại đi, nghe cái gì cũng phải nghe hai tai, hỏi cả bác sĩ bệnh viện đi. Con Thuý nó phá thai mà nó lại khóc lóc vật vã như vậy sao? Thích thì xin trích lại camera khi nó được đưa đến đây ấy, mà không xin trích được thì mở mồm ra mà hỏi người khác. Hiểu chưa? Đến không hỏi xem nó còn đau không? Nó đỡ một chút mà chỉ biết chửi, khổ nạn vừa thôi chứ.

Dũng nghe xong, kinh hãi nhìn cái Chi. Tôi chưa bao giờ thấy cái Chi tức giận như vậy, như thể nó chỉ muốn lao vào ăn tươi nuốt sống Dũng. Dũng nhìn tôi, chưa kịp nói cái Chi lại chửi:

- Mang tiếng là phó giám đốc mà ngu hơn con lợn. Chi biết ăn rồi đi chịch gái, mà còn chịch em gái của vợ. Lúc vợ mày bị cấp cứu nguy kịch mày còn đang đưa gái đi Bà Nà cơ mà. Tao trước kia nghĩ mày là chồng bạn tao nên tao tôn trọng nhưng giờ phút này thì đéo nhé. Mày với nó đã không còn gì, thằng Bo cũng không phải con mày. Nếu mày còn chút sĩ diện, còn chút tự trọng cuối cùng thì buông tay nó đi.

Dũng nhìn tôi, hai hàng lông mày chau cả lại quay sang tôi lắp bắp hỏi:

- Chuyện là sao?

- Muốn nghĩ sao thì nghĩ

- Thuý! Em nói rõ cho anh nghe đi...

Tôi ngược mắt nhìn Dũng, gào lên:

- Tôi nói rồi, anh muốn nghĩ sao thì nghĩ tôi không còn đủ sức mà chịu đựng nữa rồi. Tôi và anh không còn gì ràng buộc, cũng không còn bất cứ thứ gì liên quan đến nhau nữa rồi nên kết thúc đi. Anh ngoại tình, anh phản bội tôi cộng thêm việc năm năm nay tôi hầu hạ anh, hầu hạ gia đình anh có lẽ cũng đủ trả ân tình rồi. Còn nếu anh thấy tôi vẫn nợ, tính tiền lên, tôi sẽ trả dần. Được chưa? Hải lòng chưa?

- Thuý!

- Đừng gọi tên tôi! Giữa chúng ta đã kết thúc rồi!

Cái Chi đứng bên cạnh nhếch mép nói:

- Tiền cái con khỉ, đây nói cho mà biết con Thuý nó chả nợ xu nào của anh. Mấy năm trước anh lên trường phòng nó vay mượn cả trăm triệu chạy chọt cho anh rồi phải viết truyện kiếm trả dần. Anh cru mại mẹ con nó nó cũng trả bằng việc làm việc quần quật như trâu như chó, thế là đủ rồi. Ly hôn con mẹ nó luôn đi, năm năm tuổi xuân nó bị chôn vùi ở địa ngục giờ còn cái đéo gì mà phải níu với giữ? Còn sót một chút tình người thì buông cho mẹ con nó đi. Nó cũng có đầy đủ bằng chứng anh ngoại tình, anh đéo thuận tình nó sẽ đơn phương! Nhưng nghĩ đến năm năm qua nó sống như con chó vì cái gia đình anh thì nên tự nguyện đi.

Dũng nhìn cái Chi, khẽ nói:

- Chi, em ra ngoài cho vợ chồng anh nói chuyện riêng một chút được không?

- Tôi không ra.

Tôi thờ dãi ra hiệu cho nó cứ đi đi, tôi tự lo được, cuối cùng nó đành lững thững bước đi. Khi nó bước ra Dũng liền nắm chặt tay tôi lắc đầu nói:

- Thuý... nói rõ cho anh biết những lời cái Chi nói là sao, mẹ anh... mẹ anh và Nga...

- Tôi đã nói rồi, tôi không muốn ngồi đây giải thích với anh. Tôi và anh ở hai thế giới khác nhau, vĩnh viễn không thể sống cùng nhau được. Nó nói đúng đấy, anh cru mại tôi nhưng năm năm nay tuổi xuân của tôi cũng bị chôn vùi. Anh muốn nghĩ tôi sao cũng được... tôi mệt rồi, tôi muốn nghỉ ngơi. Anh đi đi.

- Thuý!

- Tôi nói anh đi đi. Còn nếu anh không đi tôi sẽ đi. Anh đã từng nói rồi, anh chỉ xin tôi tha thứ cho việc ngoại tình đúng một lần nếu có lần thứ hai anh sẽ chấp nhận ly hôn. Tôi tin anh không đến mức quên lời nói đó nhanh như vậy đúng không? Chúng ta không con cái, không tài sản chung, cũng không tình

yêu... tôi gì phải dày đoạ nhau thêm nữa? Nếu còn chút tình nghĩa thì buông tha cho nhau đi chứ đừng để tôi không nề nang gì nữa.

Dừng nhìn tôi, suốt năm năm nay tôi chưa từng có thể đứng trước mặt anh ta mà đồng dục, kiên định như vậy. Ánh mắt anh ta nhìn tôi kinh ngạc vô cùng. Tôi mặc kệ bước ra ngoài đột nhiên Dừng kéo tay tôi lại rồi nói:

- Thủy! Anh đi! Anh sẽ đi.

Nói rồi không đợi tôi đáp Dừng liền bước vội những bước chân trên nền đất. Tôi nhìn theo bóng lưng của Dừng cũng chợt hiểu rằng, duyên số của tôi và anh ta đến đây là hết, vĩnh viễn không thể quay trở lại, vĩnh viễn không thể cùng nhau nắm tay đi qua bất cứ con đường nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hôm sau tôi ra viện liền trở về chung cư, tối qua tôi và cái Chi đã có một đêm không ngủ. Cái Chi sắp chuyển công tác lên Hà Nội, nó cũng muốn tôi cùng lên đó, đi một nơi xa hơn, không phải ở Quảng Ninh để quên đi những kỷ ức đau thương đã qua. Thực ra ban đầu tôi muốn vào Nam, muốn đi xa hẳn nhưng rồi nghĩ lại có lẽ Hà Nội là sự lựa chọn tốt hơn. Tôi từng có ba năm sống ở Hà Nội, thân thuộc từng con đường ngõ ngách hơn, để thuận lợi nhất cho cả tôi, chị Lan, và Bo thì nên chọn Hà Nội.

Khi tôi vừa mở cửa bước vào chợt thấy Dừng đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc. Mùi khói thuốc bay bay khiến tôi ho sặc sụa. Dừng thấy vậy liền gạt điếu thuốc xuống rồi nói:

- Em về rồi sao?

- Ừ.

Bên trong phòng ngủ của tôi đột nhiên có tiếng cạch cửa rồi tiếng mẹ chồng tôi... à... giờ đâu còn có thể gọi là mẹ chồng, chỉ có thể gọi là bà Tâm. Bà ta lao ra vừa nhìn thấy tôi liền tru tréo lên:

- Dừng mày xem con vợ mày nó bòn rút tiền rồi có tài khoản tiết kiệm riêng đây này.

Tôi nhìn cuốn sổ tiết kiệm trên tay bà ta, vài ngày trước tôi có rút một khoản nhỏ từ thẻ ngân hàng để gửi vào đó định bụng vài ngày sau sẽ nói với Dừng. Có điều còn chưa kịp nói thì mẹ anh ta đã đẩy tôi xuống địa ngục, tôi cũng không hiểu tại sao năm năm qua mình có thể chịu đựng được con người độc ác khốn nạn này. Bà ta ra tay giết chết đứa cháu nội của mình mà không một chút ân hận, vẫn có thể bình thân mà lục lọi ở căn nhà riêng này của chúng tôi. Tôi không còn nề nang gì nổi uất ức cay đắng ủa về liền lao vào giật lấy cuốn sổ tiết kiệm rồi gào lên:

- Tôi cho bà ba giấy để ra khỏi đây. Nếu không đừng trách tôi.

Nghe tôi nói cả Dừng và bà Tâm đều quay lại kinh ngạc không tin nổi. Phải rồi, từ trước tôi luôn cố gắng nhịn nhục, nhưng giờ đây còn gì để mà phải tôn trọng nữa đây? Bà Tâm nghe xong định lao vào đánh tôi nhưng tôi đã đoán trước liền né sang bên khiến bà ta loạng choạng suýt ngã. Dừng thấy vậy liền đứng dậy giữ tay bà ta rồi lên tiếng:

- Mẹ, mẹ đi ra khỏi nhà con đi. Con còn nhiều chuyện chưa hỏi đến mẹ đâu đấy.

- Tao đeo ra, cái con ôn nghiệt này càng lúc càng lão toét, hôm nay tao phải dạy cho mày một bài học. Cái thứ con dâu lăng loàn, mất nết.

Tôi bật cười đáp:

- Từ hôm nay tôi không còn là con dâu của bà nữa rồi, và hơn nữa bà không có tư cách gì để dạy tôi hết. Trước khi dạy dỗ người khác bà nên mua một cuốn giáo dục công dân học trước đi.

- Mày nói cái gì?

- Nói gì chắc bà đã nghe rõ, tôi không cần phải nhắc lại. Một người mà nhẫn tâm ra tay giết chết chính cháu nội của mình không đáng để tôi phải tôn trọng.

- À... hoá ra mày bịa chuyện bảo sao sáng nay tao đến thẳng con ngu ngốc của tao mặt sưng lên, hỏi không nói, gọi không thưa. Mày đừng có vu oan giá hoạ cho tao, tao có bằng chứng mày lăng loàn với thằng khác đây con đi ẹ.

Tôi nhìn Dừng, chợt nghĩ thấy cả mùi rượu nồng nặc, có lẽ hôm qua từ lúc ở bệnh viện trở về anh ta vẫn chưa gặp bà Tâm mà vui mình trong men say. Thực ra tôi cũng hiểu tính Dừng, bình thường mỗi lần có chuyện gì anh ta đều uống say không biết trời trăng là gì rồi mới giải quyết chuyện sau nên việc anh ta chưa vội tìm đến bà Tâm hỏi cho ra nhẽ nó cũng thường tình thôi. Hình như anh ta đã uống rất nhiều, nhiều đến mức giờ tôi vẫn thấy hai mắt đỏ au.

Thế nhưng tôi không quan tâm mà quay lại phía bà Tâm đáp:

- Tôi mà cần phải đi vu oan giá họa cho bà sao? Bà và con Nga kéo tôi vào hẻm nhỏ đẩy tôi ngã xuống cống cạn, bà cứ nghĩ hẻm đó không ai qua lại nên không ai làm chứng việc đó nhưng bà nhầm rồi. Hẻm đó vắng vì toàn nhà biệt thự đóng cửa im lìm, mà nhà biệt thự người ta giàu lắm, nhà ai cũng có lắp camera hết đấy. Bọn tôi đã đến xin người ta cho trích đoạn camera thời điểm tôi bị hai người kéo đi. Thế nên đi khuất mắt tôi không thì đừng để tôi phải đi lên sẽ không xong đâu.

Bà Tâm nghe đến đây mặt bỗng dựng tái lại, hai khoé môi run run giật giật gào lên:

- Con này... sao mày... sao mày dám ăn nói kiểu này với tao. Mày đưa ngay cuốn sổ tiết kiệm đấy, tiền của con tao...

- Tôi đếm một đến ba, nếu còn không chịu rút thì đừng trách! Một...

Mới đếm đến một bà ta đã vội bước ra, ánh mắt lộ rõ sự thẳng thốt, kinh hãi. Phải rồi, con Thủy của ngày xưa chết rồi, chết cùng lúc với với đứa cháu nội ruột thịt của bà ta, còn con Thủy của bây giờ không việc gì phải hạ mình xuống vì loại người này hết. Bà ta bước ra ngoài còn chửi đồng lại vài câu, tôi liền đóng sập cửa thật mạnh. Lúc này trong phòng khách chỉ còn tôi và Dũng, tôi rút trong túi đơn ly hôn ra nói:

- Chúng ta không có tài sản gì chung, việc ly hôn chắc sẽ đơn giản. Tôi để đây, anh ký xong thì đặt lên bàn cho tôi, chứng minh thư của tôi và giấy đăng ký kết hôn ở đây rồi, nếu được anh giúp tôi mang sổ hộ khẩu với chứng minh thư công chứng của anh đưa cho tôi, chiều tôi đi nộp, giờ tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.

Dũng nhìn tôi, giọng khàn đục đáp lại:

- Thủy, anh sẽ ký đơn. Nhưng...

- Nhưng gì?

- Anh biết giờ đây không còn cứu vãn được gì nữa, hôm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh làm khổ em thế cũng đủ rồi. Anh biết em sẽ đi... em sẽ đưa cu Bo đi một nơi nào đó mà anh không tìm được. Nhưng... trước khi em đưa con đi, em có thể cho anh vài ngày ít ỏi bên cạnh em và con, chăm sóc em và con như một người chồng, người cha thực sự không. Anh xin em, anh không dám níu kéo, chỉ xin em cho anh vài ngày được bên em nữa thôi.

Tôi bật cười chua xót nói:

- Lúc chúng ta có thời gian bên nhau anh không trân trọng, giờ đây cả hai đều đã đồng ý ly hôn anh lại muốn được làm người chồng, người cha thực sự. Dù cho có là ít ngày thì tôi cũng không thể chấp nhận, bởi tôi không thể giả tạo, cố gắng vui vẻ, hạnh phúc khi sau đó là cuộc chia ly.

- Ừ, anh hiểu rồi.

Tôi không đáp bước vào phòng nằm vật ra. Trên sổ tiết kiệm chỉ vài vài chục triệu ít ỏi, tiền tôi tích góp còm cõi bao lâu nay mà cũng suýt bị bà Tâm lấy mất. Trần đời này tôi gặp loại người như vậy, giàu có mà làm gì khi nhân cách của bà ta không đáng một xu. Bên ngoài Dũng vẫn đang ngồi lặng lẽ, tôi chỉ thấy phía sau bóng lưng anh to lớn mà đơn độc. Nếu hỏi tôi có yêu Dũng không nhất định tôi sẽ đáp là có. Đáng tiếc tình yêu đó của tôi đến giờ đã nguội lạnh. Sáng mai tôi sẽ đến trường mầm non làm thủ tục nghỉ học cho Bo rồi đón chị Lan lên. Phía trước con đường còn dài, còn gian nan, nhưng tôi tin mình có thể sống được. Địa ngục mang tên gia đình chồng tôi còn có thể chịu được năm năm, chút khổ cực phía trước có là gì? Dũng ngồi một lúc thì bước vào phòng khẽ nói:

- Mấy ngày này em và con cứ ở đây, anh sẽ đi chỗ khác.

- Không cần đâu, tôi nói với cái Chi rồi, tôi và Bo ở tạm nhà nó vài ngày, thuận tình ly hôn thì sẽ nhanh thôi, đợi giải quyết xong xuôi thì tôi và Bo sẽ không làm phiền anh nữa. Anh cứ ở đây đi, tôi nhặt quần áo rồi đi, đơn anh ký xong chưa?

- Thủy, vội thế sao em?

- Ừ.

Dũng nghe tôi đáp, khoé mắt bất chợt rỉ ra một giọt nước rồi lăn dài trên gò má phong trần. Tôi không dám nhìn cúi đầu lặng lẽ mở valy ra nhặt đồ. Có lẽ anh sẽ nghĩ tôi phũ, nhưng bản thân tôi hiểu mọi thứ đã vỡ vụn rồi, nếu không nhanh chân bước ra khỏi những mảnh thủy tinh ấy thì tôi sẽ càng thêm tổn thương chồng chất. Quần áo của tôi và Bo không nhiều, năm năm qua toàn những bộ cũ kỹ mặc đi mặc lại, Bo thì mỗi năm được hai ba bộ. Nhìn đồng quần áo tôi tự tội nghiệp, thương xót cho cả hai mẹ con. Ăn uống tận tiện, sống kham khổ đôi lại cũng vẫn là sự tàn nhẫn của những người không cùng huyết thống. Dũng thở dài xoay lưng bước ra ngoài, tôi nghe được tiếng cạch cửa, rồi tiếng giày khua dần. Nhặt quần áo, đồ đạc xong xuôi tôi bước ra ngoài thấy đơn ly hôn được đặt ngay ngắn trên đó. Khoảng hai mươi phút sau Dũng cũng về, anh ta đưa cho tôi sổ hộ khẩu và chứng minh thư chứng thực rồi nói:

- Anh đưa em đi ăn rồi đưa sang Tòa nộp.

- Không cần tôi tự đi.

- Một bữa ăn cuối cùng cũng không được sao?

- Tôi không muốn cái gọi là bữa ăn cuối cùng... quá nhiều bữa ăn tôi ngồi chờ anh về cùng tôi anh đã bỏ qua. Tôi thực sự vẫn không hiểu tại sao khi bên cạnh tôi anh hết lần này đến lần khác lừa dối, anh yêu, anh thích người khác mà giờ đây lại tỏ vẻ mình đáng thương khiến tôi áy náy trong lòng như vậy? Nhưng anh Dũng à, đã là chia tay thì một giờ, một giây hay một phút bên nhau cũng chẳng giải quyết được gì. Anh cứ phũ phàng với tôi như trước đi cho tôi đỡ phải suy nghĩ.

- Thủy!

- Những gì anh làm cho tôi trước kia tôi rất biết ơn... nhưng duyên của chúng ta chỉ đến đây thôi. Tôi không muốn chúc anh hạnh phúc, nhưng cũng muốn anh có lựa chọn riêng tốt nhất cho bản thân mình.

Nói rồi tôi cầm đồng giấy tờ nhét vào túi rồi bước ra ngoài. Trời hôm nay nắng hanh hao, tôi ăn tạm bát bún rồi đến Tòa. Khi nộp xong giấy tờ, bước ra tôi bỗng thấy mình như trẻ lại những năm tháng tuổi hai mươi. Bao năm qua cứ tự giam cầm mình trong tù ngục, hoá ra tự do lại hạnh phúc đến thế. Lúc tôi trở về nhà Dũng cũng không còn ở đó, thế càng tốt, nếu gặp lại phải nói một lời tạm biệt, tôi nhìn lại căn hộ một lần rồi lặng lẽ kéo valy đi.

Những ngày tiếp theo hai mẹ con tôi và chị Lan ăn nhờ ở đậu nhà cái Chi. Ngay ngày hôm sau khi nộp đơn ly hôn tôi đã xuống đón chị Lan lên. Bà Xuân biết tôi và Dũng ly hôn nên về mặt đây coi thường. Thế nhưng tôi chẳng quan tâm, giờ phút này thì những con người khốn nạn ấy không đáng để tôi phải suy nghĩ nữa, ba tôi tôi cũng chỉ chào qua loa rồi đi luôn. Dù sao thì trong lòng ông, tôi và chị Lan cũng chẳng có giá trị gì, đi hay ở ông chẳng có chút bận lòng. Ở nhà cái Chi lâu lâu Bo cũng hỏi đến Dũng, quả thực tôi cũng không biết trả lời con thế nào chỉ đành nói Dũng đi công tác nước ngoài vài năm mới về. Bo không bảm ba, từ nhỏ đã bị xa cách, dạo gần đây tuy Dũng có gần gũi hơn chút thì thằng bé vẫn chưa đến mức bảm Dũng nên tôi cũng đỡ áy náy với con hơn, nhưng tôi biết con cũng buồn, thì thoáng lại kể lể với cái Chi được Dũng mua đồ chơi nọ đồ chơi kia cho. Tôi biết Bo cũng như những đứa trẻ khác, khao khát có cha, nhưng sau bao nhiêu chuyện thì tôi nhận ra thà khiêm khuyết gia đình còn hơn sống trong một gia đình đầy đủ nhưng con lại phải chịu tổn thương. Từ ngày tôi nộp đơn lên tòa tôi và Dũng không còn gặp lại nhau, chỉ duy nhất ngày Tòa gọi lên để giải quyết ly hôn thì có chạm mặt. Mới có trên dưới chục ngày không gặp mà Dũng đã thay đổi rất nhiều. Trước kia anh chín chu quần áo, vậy mà lần này gặp anh lại mặc bộ quần áo nhàu nát, tóc tai cũng bù xù, râu ria không cạo. Sau khi Tòa phán quyết ly hôn xong Dũng cũng không nhìn tôi lấy một lần, cũng không níu kéo thêm bất cứ chuyện gì bước ra khỏi tòa án, tôi không vội về mà ngồi trên ghế đá một lúc rồi gọi cho ba chồng. Dù sao không còn tình cảm còn nghĩa, tôi cảm hận mẹ chồng nhưng ba chồng cũng không đến mức tệ bạc nên tôi vẫn gọi trước là xin lỗi, sau là cảm ơn và cũng chào ông một câu. Ba chồng tôi nghe điện thoại có vẻ buồn buồn nhưng vẫn nói tôn trọng mọi quyết định của tôi và Dũng. Ngoài kia cây cối vẫn xanh tươi, nắng vẫn vàng, nhưng trong lòng tôi lại mầu thuẫn nửa vui, nửa buồn, vui vì cuối cùng cũng dứt được nhà anh ta, buồn vì đầu sao cũng trải qua khoảng thời gian dài bên nhau... cuối cùng cũng phải dừng lại.

Một tuần sau đó cái Chi có quyết định chính thức lên Hà Nội. Tôi và Chi hùn tiền thuê taxi chở lên đó, cũng may nó tìm được xe rẻ trong hội xe một chiều nên số tiền bỏ ra không lớn. Ban đầu cái Chi muốn tôi, chị Lan và Bo ở cùng nó trong căn chung cư của nó trên ấy. Nó bán căn dưới này đi, thêm tiền mua một căn nhỏ nhỏ ở quận Thanh Xuân. Thế nhưng tôi không đồng ý, thực lòng mà nói tôi nhờ vả nó quá nhiều giờ lại ở chung tôi cảm thấy không nên. Nhà tôi tận ba người, bạn thân thì thân thật nhưng ở chung cũng vẫn bất tiện nên cuối cùng tôi nhờ nó tìm người thuê giúp một phòng trọ. Khi lên đến nơi nó không vội về chung cư của mình mà sang phòng trọ xem xét. Thực ra gọi là phòng trọ nhưng khá sạch sẽ, được chia ra phòng bếp, phòng vệ sinh, phòng ngủ riêng biệt mà giá chỉ có hai triệu rưỡi. Tôi ngồi tính toán, hàng tháng nếu chăm viết truyện tôi kiếm được khoảng chục triệu, trừ tiền điện nước nhà đi cũng phải hơn ba triệu, còn lại hơn sáu triệu. Bo không có hộ khẩu trên này nên tôi phải cho con đi học trường tư, tiền học tiền ăn uống còn chưa kể rất nhiều chi phí sinh hoạt, thuốc men cho chị Lan e rằng sẽ không đủ, mà đây là nhiều chứ đôi khi có tháng tôi cũng chỉ kiếm được ba bốn triệu thôi ý chứ. Tôi tuy có một khoản tiền tiết kiệm nhưng nếu số chi nhiều hơn số thu thì vẫn sẽ không ổn chút nào. Có điều giờ phải ổn định, nhập học cho Bo xong tôi mới tính đến chuyện kiếm việc làm thêm được.

Những ngày tiếp theo tôi bận rộn quay cuồng, vừa sửa chữa cho nơi ở mới, lại vừa phải làm thủ tục để Bo đi học, rồi đăng ký giấy tờ linh tinh trên phường. Cũng may cuối cùng mọi thứ cũng đâu vào đấy, Bo đi học, chị Lan ở nhà lo cơm cháo, tôi đi bụng bê cho một nhà hàng cách mấy chặng xe bus. Hàng ngày tôi dậy sớm, nấu ăn sáng cho Bo và chị Lan sau đó đưa Bo đi học rồi lại tất tưởi bắt xe bus đến nhà hàng. Tối đến tôi đều phải nhờ cái Chi đi làm qua thì đón Bo về giúp tôi hoặc gọi cho chị Lan đi đón vì cứ phải bảy tám giờ tối thậm chí đến chín giờ tôi mới được về, lúc về người tôi cũng mệt mỏi nhưng lại phải tranh thủ viết truyện kiếm thêm thu nhập. Tuy rằng cuộc sống vất vả, nhưng mỗi lần về thấy Bo, thấy chị Lan tôi lại nhắc mình phải cố gắng, nói thật, vất vả này cũng chẳng đáng là gì so với trước kia, trước kia ngoài việc làm quần quật còn bị mẹ chồng chỉ chiết, giờ đây ít nhất về tinh thần cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Một buổi trưa khi vừa ngớt khách đột nhiên tôi nhận được điện thoại của anh Cường. Thực ra ở nhà chồng cũ, tôi tôn trọng nhất chính là anh, tuy rằng muốn cắt đứt với bên nhà Dũng nhưng tôi đúng là không còn tình thì còn nghĩa nên tôi vẫn nghe, dù sao cũng nên chào anh một câu. Thế nhưng khi vừa bắt máy anh Cường đã nói

- Thím Thủy, gặp anh một lát được không? Anh biết thím đang ở Hà Nội, thím ở chỗ nào anh qua nói mấy câu thôi.

Tôi còn chưa kịp từ chối, anh Cường lại nói:

- Anh biết thím đang nghĩ gì, cũng biết thím lo lắng gì, nhưng yên tâm, việc gấp này là bí mật. Anh vì có chuyện quan trọng nên mới gấp.

Tôi nghe anh Cường nói không còn cách nào đành hẹn gặp anh ở một quán cà phê gần đó. Lúc anh đến, nhìn thấy tôi liền nói:

- Thực ra giờ mà anh đứng trước mặt thím nói thay mặt mẹ hay thằng em đại khờ của anh xin lỗi thì có lẽ thím lại nghĩ anh làm màu. Nên thôi, anh cũng đi thẳng vào vấn đề chính, anh biết thím đưa cu Bo lên đây sống không dễ dàng gì, anh biết một công ty người ta đang tuyển chân văn thư. Yêu cầu chỉ là có bằng cao đẳng trở lên.

- Dạ... thôi...

- Anh biết thím đang nghĩ gì, thím sợ mang ơn nhưng thật sự anh tình cờ thấy công việc này phù hợp nên mới gặp thím để bảo thím. Đầu phải anh nói là

thím được người ta chọn đầu, vì người ta phải trải qua mấy vòng phỏng vấn nữa. Và lại nếu thím sợ mang ơn thì cũng coi như anh trả ơn thím trước cho anh vay tiền...

Tôi nhìn anh Cường, có chút kinh ngạc, Tết năm ngoái anh Cường và chị Ly giận nhau, mà anh Cường cần một khoản tiền biếu sếp không biết vay ai nên đã vay tôi. Nhưng anh cũng vay có hơn một tháng đã trả, thực lòng tôi còn không nhớ tự động nghe anh nhắc mới à một tiếng. Anh Cường đưa tập hồ sơ cho tôi rồi nói:

- Giờ thím xem, thím đi làm nhà hàng vất vả lương cũng không cao. Ở đây lương thử việc của người ta đã là sáu triệu, lương chính thức chắc chắn sẽ cao hơn. Mà công việc này nhẹ nhàng, thím có thời gian chăm sóc cho Bo, tối về rảnh rang muốn làm gì thì làm. Anh cứ đưa cho thím, thím đăng ký hay không thì cứ suy nghĩ, hết tuần này hết hạn nộp, thím có năm ngày nghĩ. Anh gặp thím không ai biết, cũng không muốn ai biết, anh từng nợ thím, nhưng anh nghĩ đã từng là anh em trong nhà đừng nói đến ơn huệ gì. Thím giúp anh, anh giúp thím, tuy anh là anh thẳng Dũng thật nhưng không phải vì thế mà anh hùa theo mẹ, theo nó. Đối với người khác anh không biết nhưng anh coi thím như em gái trong nhà. Thím cứ thử đăng ký xem, đậu được thì tốt, không cũng chẳng sao. Thím cứ suy nghĩ đi.

Anh Cường nói xong không đợi tôi trả lời đã đứng dậy bước đi, tôi ngồi bần thần nhìn sập hồ sơ một lúc rồi mới đứng dậy. Cả buổi chiều hôm ấy tôi làm mà đầu óc cứ nghĩ đến những lời anh Cường nói. Công việc nhà hàng đứng lên chạy xuống lại phải bưng bê nặng nhọc đúng là so với văn thư thì không nhàn bằng. Lương ở đây tôi làm cũng chỉ có năm triệu mà đi sớm về khuya, ít có thời gian viết truyện hơn, nguồn thu nhập từ truyện cũng giảm hẳn đi. Tối ấy tôi gọi cho cái Chi kể chuyện, nó nghe xong liền nói:

- Giời ạ, giờ còn sĩ diện cái cóc khô gì, không có tiền thì chết chứ không có sĩ diện chết thể qué nào được? Mà ông ý trước nợ mày, giờ muốn trả thì mày cứ nhận đi, mày đậu hay không thì cũng do năng lực của mày mà. Tao nói thật ngay từ đầu mày đi làm nhà hàng tao đã không thích lắm rồi. Mẹ, làm như bóc lột sức lao động không được ngơi nghỉ mấy mà lương thì thấp. Nếu có cơ hội thể này thử sức đi, văn thư tao nghĩ không khó lắm.

- Nhưng từ lúc ra trường tao cũng không đi làm... nên...

- Thì giờ nghỉ mẹ nhà hàng kia đi, ở nhà ôn đến cuối tuần, chỗ nào không biết thì hỏi tao. Nếu trượt thì xin đi làm chỗ khác, thiếu gì việc đâu mà lo.

Nghe cái Chi nói tôi cũng thấy có lý, người ta chết vì không có tiền chứ đâu ai chết vì sĩ diện, cuối cùng sau một đêm nghĩ ngợi tôi quyết định nộp hồ sơ đề ứng tuyển. Mấy ngày ấy tôi nhận lương xong thì nghỉ hẳn ở nhà hàng, tối đến cái Chi sang ôn cùng tôi. Nó làm ngân hàng nhưng hiểu biết rộng lại xin được nhiều tài liệu cho tôi. Nói thực là tôi cũng chẳng biết ôn từ đâu, cứ học theo những gì tôi cho là đúng.

Sáng thứ hai, tôi mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chân váy dài qua đầu gối cái Chi cho mượn đến phỏng vấn. Công ty "QUANG VINH" hạng trung, không quá to nhưng không nhỏ. Lúc tôi đến mới biết có cả chục người ứng tuyển vị trí này chứ không riêng gì tôi. Mới nhìn thôi đã thấy toàn những người sáng sủa, xinh đẹp, tự dung tôi thấy hơi buồn cười, giống như mình là cóc ghè lạc giữa bầy thiên nga. Chẳng cần đoán, tôi cũng biết kết quả trước rồi, thế nhưng khi vào phòng vẫn tôi vẫn cố gắng hết sức hết lực trả lời những câu hỏi bên tuyển dụng đưa ra. Lúc trả lời xong, tôi ra ngoài ngồi chờ nhìn lên đồng hồ cũng đã điểm mười giờ ba mươi. Do đông người, lại có nhiều vị trí khác nhau, chỉ riêng văn thư cũng mười lăm người rồi nên việc mất thời gian là không tránh khỏi. Bên ứng tuyển hẹn mười một giờ sẽ trả kết quả, tôi thấy vậy liền đi vào nhà vệ sinh rửa qua mặt mũi rồi đi xuống dưới sảnh chờ đỡ bí bách. Thế nhưng khi vừa bước chân xuống đột nhiên tôi hơi khựng lại. Một đoàn bốn người mặc cả đồ cảnh sát, cả đồ an ninh tiến ra, quan trọng hơn trong đó có gã đàn ông đưa tôi vào bệnh viện lúc tôi sẩy thai. Tôi hơi lùi lại, nhưng còn chưa kịp xoay đi ánh mắt của anh ta đã chạm vào và nhìn chăm chăm về phía tôi. Bên cạnh có tiếng nhân viên nói chuyện với nhau:

- Hôm nay anh Vinh lại đích thân đi kiểm tra công ty cơ đấy, tôi cứ tưởng Tổng giám đốc với anh ấy như lửa với nước chứ.

- Lửa nước gì cũng là cha con, anh Vinh không theo nghiệp kinh doanh của Tổng giám đốc thôi chứ vẫn là con ruột mà. Nghe nói tình hình cha con Tổng giám đốc dạo này khá hơn rồi, mấy lần kiểm tra định kỳ trước anh Vinh không đi nhưng lần này đi tôi nghĩ chắc có khi cha con lại thân thiết rồi ý.

- Tôi chả tin đâu, giám đốc lần nào gặp anh Vinh cũng chửi té tát, ỏn hơn thì ỏn chứ thân thiết còn lâu.

Tôi không dám nghe thêm nữa, mặc dù chẳng làm gì sai nhưng vẫn lùi lại phía sau rồi leo lên tầng. Thế nhưng khi còn chưa kịp bước lên đến bậc thang cuối cùng một bàn tay to lớn đã nắm chặt tôi lại nói:

- Cô đến đây làm gì?

Tôi hơi giật mình nhìn lại, đúng là công an có khác, đi theo sau mà tôi không hay biết. Tôi lí nhí đáp lại:

- Tôi... tôi đến... xin việc.

- Xin việc?

- Dạ... vâng. À, tiện gặp anh ở đây tôi xin cảm ơn anh vì trước đã giúp tôi.

Thế nhưng còn chưa dứt lời anh ta đã rút lên:

- Cút!

- Anh nói cái gì cơ?

- Tôi bảo cô cút khỏi đây, nếu không đừng trách tôi.

- Ô, mắc mớ gì đuổi tôi chứ? Anh dờ người à? Cậy mình làm công an nên định bắt nạt dân hả?

- Tôi cho cô ba phút để đi...

Nghe xong tôi liền hất tay anh ta rồi đáp lại:

- Anh bị điên hả?

Vinh vẫn nắm chặt tay tôi, đôi mắt hổ phách ánh lên những tia đỏ cười nhếch mép:

- Cô đừng có nói cô quên tôi rồi.

- Thì chẳng phải anh tên Vinh, là người cứu tôi hôm tôi bị... bị sảy thai sao? Tôi cảm ơn rồi còn gì? À... thôi chết tôi quên mất, còn tiền viện phí tôi chưa kịp chuyển cho anh.

Vinh nghe tôi nói càng lộ rõ tức giận gào lên:

- Cô đừng có giả ngây giả ngô, đừng nghĩ là giả vờ quên là xong.

Tự dưng nghe Vinh nói vậy, tôi mới nhìn kỹ lại gương mặt này thật sự rất quen. Từ từ... tôi nhắm mắt nhớ lại, ngoại trừ việc anh ta cứu tôi... hình như tôi còn từng gặp anh ta ở đâu đó. Anh ta lại nói:

- Cô nhớ ra hay không không quan trọng, giờ thì trả năm triệu viện phí và rút khỏi đây mau lên.

Tôi nhìn Vinh, càng lúc càng không hiểu tại sao anh lại có thái độ này. Trên tầng bỗng có tiếng dép loẹt xoẹt của nhân viên. Vinh lúc này mới buông tay tôi ra. Tôi như bất được vàng bạc vội chạy lên đáp lại:

- Tiền viện phí tôi sẽ trả sau, giờ tôi không mang theo nhiều tiền như vậy, tài khoản của anh tôi vẫn giữ, có gì tôi chuyển khoản sau nhé. Yên tâm tôi không xù nợ đâu.

Vinh đứng bên dưới, hai mắt căm phẫn nhìn tôi. Quái lạ thật, gã đàn ông này với tôi có thù oán gì mà anh ta lại có thái độ này nhỉ. Thôi kệ, tôi không quan tâm nữa ngồi vào ghế chờ. Bên trong hình như có kết quả rồi. Tôi ngồi chờ trưởng phòng nhân sự thông báo, tuy là chẳng hi vọng gì nhưng cứ biết kết quả đã rồi về sau. Thế nhưng khi trưởng phòng nhân sự đọc tên những người trúng tuyển tôi tưởng mình nghe nhầm. Cái tên Nguyễn Thu Thủy chính là ngay vị trí thứ ba. Rõ ràng... là đúng tên, đúng ngày tháng năm sinh, đúng vị trí ứng tuyển. Tôi không tin nổi, mãi đến khi trưởng phòng nhân sự gọi hai lần tôi mới vội chạy vào. Trưởng phòng nhân sự nhìn tôi, ánh mắt hơi khinh khỉnh nói:

- Mai bây giờ ba mươi có mặt để phân công công việc. Nhận lấy cái này, mai nhớ cầm theo, thử việc một tháng!

Tôi gật đầu, đến giờ phút này vẫn không tin nổi quên tiết luôn tên Vinh liền bước xuống. Lúc đi qua phòng Tổng giám đốc đột nhiên tôi nghe tiếng Vinh cất lên:

- Ba, Nguyễn Thu Thủy sao lại trúng tuyển văn thư? Cô ta học cao đẳng thôi mà.

- Mà có quyền gì mà chất vấn? Công ty muốn tuyển ai là việc của công ty, mà làm công an chứ liên quan gì mà phải hỏi.

- Ba! Nhưng cô ta không phải là người tốt đẹp gì đâu.

- Mà quen nó à mà biết nó không tốt đẹp? Mà không tốt đẹp thì kệ mẹ nó, nó làm được việc cho tao là được. Tao nói rồi, mày bỏ nghề về đây làm thì mày muốn thay đổi nhân sự thế nào cũng được. Còn không thì rút. Mày càng ghét ai, tao càng giữ người đó lại.

- Tại sao ba cứ phải...

- Mày nên tự hỏi tại sao tao có đứa con ngang ngược như mày thì tốt hơn. Đầu tuần đừng để tao điên.

Bên trong khẽ có tiếng cạch cửa, Vinh bước ra vừa hay nhìn thấy tôi, đôi mắt long sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống. Ban đầu tôi còn tưởng anh ta sẽ chửi, sẽ đòi tiền, thế nhưng không, anh ta chỉ nhìn tôi một cái rồi bỏ đi. Tôi hơi run run lùi lại, tự dưng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Sau khi Vinh đi khuất tôi cũng lững thững bắt xe bus về nhà. Việc đầu tiên tôi mở túi xem lại số tài khoản của Vinh là gì. Thế nhưng hình như ông trời trêu người tôi, lục mấy cái túi đều không thấy. Chết thật, từ đó tôi cũng quên bém mắt mình còn nợ tiền anh ta. Tôi tìm mấy tiếng, nhờ cả chị Lan tìm trong từng túi áo túi quần vẫn không thấy. Cuối cùng tôi cũng mất hết kiên nhẫn mà không tìm nữa.

Tối hôm ấy để chúc mừng việc tôi phỏng vấn đạt tôi đã mạnh tay mua ít thức ăn về rồi mời cái Chi sang ăn. Dạo này cái Chi cũng bận nên ít qua, cu Bo có vẻ nhớ nhưng nên gấp là leo tót vào trong lòng ngồi cười tíu tít. Sau khi ăn uống dọn dẹp xong xuôi, chị Lan đưa cu Bo đi ngủ trước, tôi với cái Chi ngồi mở nắp lon bia uống một chút. Lâu lắm rồi tôi cũng mới có chút thời gian thanh thoi như vậy, tôi vừa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng vừa bắt đầu kể với cái Chi về Vinh. Thú thực trong lòng tôi từ sáng tới giờ vẫn luôn tò mò về anh ta. Không biết rốt cuộc tại sao anh ta hai lần gặp đều cư xử với tôi một cách khó chịu như vậy. Theo như những gì tôi quan sát anh ta là con trai của Tổng giám đốc công ty tôi nhưng lại làm Công an chứ không theo nghiệp kinh doanh của ba. Nhưng vì sao anh ta lại có vẻ oán giận tôi như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì năm triệu tôi chưa trả mà anh ta nghĩ tôi là đứa không ra gì sao? Cái Chi nghe tôi kể xong cười khăng khặc đáp:

- Này hay thằng cha đó nó bị điên?

- Điên mà làm công an?

- Ai biết được? Chứ tự dưng như vậy với mày... nhưng mà từ từ đã, sao thằng cha đó biết mày tên Nguyễn Thu Thủy?

- Thì chẳng phải hôm nhập viện đó sao? Chắc anh ta mở túi tao ra thấy chứng minh thư nên biết thôi.

- Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì tao cũng thấy lạ nha, làm gì có chuyện không quen không biết mà lại thể được? Chỉ có hai nguyên nhân, một là thằng cha đó nhắm người, hai là mày không nhớ ra là ai. Nếu do mày không nhớ, thì mày phải nhớ lại xem có gây thù chuốc oán gì với ai không? Tao là thấy lo lo, sợ thằng cha đó gây khó dễ cho mày ở công ty.

Tôi nghe cái Chi nói tự dưng cũng hơi sờ sợ. Đêm hôm ấy tôi vào phòng nằm ôm Bo ngủ, thằng bé vòng tay qua người tôi ôm chặt. Dạo này lên đây thằng bé vẫn nhắc đến Dũng nhưng tần suất cũng dần ít đi. Nhìn con thờ ơ đều đều, hai bầu má tròn trĩnh tôi không kìm được cảm nhẹ một cái. Biết là con thiệt thòi nhiều lắm, nhưng dẫu sao thì ít nhất giờ con có thể sống không bị ai day-night chỉ chiết tôi cũng mừng rồi. Tôi kéo đầu con nằm lên tay cố nhắm mắt mà mãi không ngủ được. Hình ảnh buổi sáng nay gặp Vinh cứ ám ảnh tôi. Thực sự nhìn anh ta rất quen... Vinh... Quang Vinh... Trần... Quang... Vinh. Đột nhiên tôi không kìm được bật dậy. Bo bị giật mình cũng tỉnh dậy khê ho:

- Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ gặp ác mộng hả?

Tôi lắc đầu, ôm con vào lòng đáp:

- Mẹ xin lỗi, Bo ngủ đi, nào nằm xuống mẹ ôm.

Bo gật đầu ngoan ngoãn nằm xuống, đợi khi thấy hơi thở đều đặn của con cất lên tôi mới vào nhà vệ sinh xối nước. Trần Quang Vinh... hoá ra không phải anh ta nhắm mà tôi không nhớ ra, hoá ra là thù khoa đại học Công nghệ thông tin. Sáu bảy năm trôi qua, những vụn vặt cuộc sống khiến tôi quên mất, nếu như không gặp lại có lẽ cái tên này cũng trôi vào dĩ vãng. Và lại... giờ Vinh cũng không còn là chàng sinh viên trẻ trung, anh ta cũng gần ba mươi tuổi rồi, trên khoé mắt cũng có những nếp nhăn, trước anh ta cao nhưng rất gầy lại trắng, giờ thì cao to phong độ làn da cũng rám nắng phong trần, lại chuyển từ Công nghệ thông tin sang bên Công an, nếu như không nhắc tên có lẽ không riêng tôi mà ai nhìn cũng khó mà biết đó là một người. Tôi nhìn vào gương bật cười, hoá ra... năm ấy... tôi và anh ta đã có một khoảng thời gian như vậy. Nhưng có điều tại sao anh ta lại có vẻ oán giận tôi như vậy? Rốt cuộc giữa tôi và Vinh đã từng có chuyện gì mà tôi không nhớ ra khiến anh ta hận tôi khi mà người đáng trách phải là anh ta mới đúng?

Tôi rửa qua mặt rồi bước vào, thôi thì kệ, có gì lúc nào gặp tôi trả tiền cho xong rồi thì thôi. Trước kia là chuyện của trước kia, quá khứ qua rồi, còn chẳng nhớ nổi cái mặt nhau thì dây dưa làm gì cho mệt thân mệt xác. Tôi nghĩ vậy liền vào ôm Bo ngủ một giấc đến sáng. Hôm sau tôi dậy sớm lắm, bản thân tôi từ trước đến nay cũng quen giấc rồi lại ngày đầu đi làm nên tôi cũng muốn đến sớm một chút. Tôi nấu phở dọn chị Lan lát cho Bo ăn rồi đưa đi học giúp tôi sau đó mau chóng ra bắt xe bus đến công ty. Tuy công ty không xa, nhưng đi xe bus cũng mất ba mươi phút. Khi đến nơi tôi liền chỉnh lại quần áo rồi mới vào trong, trưởng phòng nhân sự dẫn tôi cùng sáu người nữa vừa đi vừa nói:

- Mọi người cảm hồ sơ hết chưa? Tôi tuyển nhưng hôm nay Tổng giám đốc nói muốn đích thân xem lại hồ sơ của mọi người.

Tôi nhìn trưởng phòng nhân sự, chị ta có vẻ mặt rất nghiêm nghị, mới nhìn cũng cho tôi cảm giác lạnh lùng xa cách. Chị ta đưa chúng tôi đến phòng họp sau đó đứng chờ. Độ mười phút sau cánh cửa cũng mở ra, một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo vest đen, vẻ mặt cương nghị bước vào. Trưởng phòng nhân sự cúi xuống chào:

- Dạ! Chào Tổng giám đốc ạ.

Hoá ra đây là Tổng giám đốc, tôi nhìn ông, phải công nhận Vinh nhìn rất giống ông chỉ có điều đôi mắt của Tổng giám đốc màu đen láy, còn của Vinh là màu hồ phách. Nói đến hồ phách tôi lại mới nhớ ra cu Bo nhà tôi cũng có đôi mắt như vậy.

- Giới thiệu với mọi người đây là Tổng giám đốc Quang.

Tiếng trưởng phòng nhân sự kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ, tôi cúi đầu xuống khẽ chào. Tổng giám đốc Quang đưa mắt nhìn một lượt, đột nhiên đôi mắt ông dừng lại phía tôi. Không hiểu sao nhìn thấy ánh mắt này tôi lại hơi lùi lại. Ông Quang hơi chau mày, nghiêng đầu hỏi:

- Cô... là Nguyễn Thu Thủy?

Trưởng phòng nhân sự nhìn ông Quang rồi lại quay sang nhìn tôi lộ rõ sự kinh ngạc. Theo tôi được biết, hồ sơ hôm nay mới duyệt, ông Quang còn chưa nhìn thấy hồ sơ của tôi, mà hôm nay cũng là lần đầu gặp nên tôi cũng chẳng khác gì trưởng phòng nhân sự, ngạc nhiên vô cùng. Nhưng rồi tôi vẫn cúi đầu đáp lại:

- Dạ vâng!

Ông Quang nghe vậy lại không hỏi nữa mà ngồi xem qua loa đồng hồ sơ rồi nói với trưởng phòng nhân sự:

- Cô Quyên, cô đã tuyên thi tôi tin tưởng nên toàn bộ hồ sơ này tôi sẽ duyệt hết. Mọi người đến đây hi vọng sẽ dốc hết sức lực đóng góp cho công ty. Giờ mọi người có thể đi theo cô Quyên để cô ấy sắp xếp vị trí làm việc, rất mong tất cả chúng ta sẽ gắn kết lâu dài còn cô Nguyễn Thu Thủy, vào phòng tôi giúp tôi sắp xếp ít văn thư.

Ngày đầu tiên đến làm việc đã bị chú ý, mà cái sự chú ý lại xuất phát từ Tổng giám đốc nên tôi có phần ngại ngùng. Thế nhưng tôi thấy mọi người đều không ai để ý quá nhiều nên cầm sắp hồ sơ đi theo sau ông Quang. Khi đến phòng làm việc, ông Quang đưa cho tôi một tập tài liệu rồi nói:

- Cô mới đến có lẽ cũng chưa rõ việc, lẽ ra người giao việc cho cô phải là trưởng phòng nhân sự nhưng thư ký của tôi hôm nay nghỉ nên phiền cô mang tài liệu này sang bên công an giúp tôi, tài liệu bổ sung hồ sơ còn thiếu, địa chỉ ghi chú ở đây, người ta cần hồ sơ gốc lại đang gấp nữa, cô cứ vào hỏi phòng An ninh kinh tế rồi gửi là được. Nhớ hỏi xem chỗ nào chưa được thì sửa lại rồi mang về để tôi còn thay đổi bổ sung.

Tôi nhìn ông Quang tự dưng lại đứng đực ra. Sang bên công an lại phòng An ninh kinh tế đồng nghĩa với việc có thể gặp lại Vinh rất cao. Có điều đây là công việc, tôi không thể từ chối, và lại tôi còn đang nợ tiền anh ta nên càng không thể trốn tránh mãi đành cúi xuống cầm túi tài liệu ông Quang đưa rồi đáp:

- Dạ vâng thưa Tổng giám đốc.

Nói rồi tôi xoay người, thế nhưng mới ra đến cửa lại có tiếng ông Quang cất lên:

- Cô Thủy!

- Dạ Tổng giám đốc còn gì sai bảo?

Ông Quang nhìn tôi, ánh mắt không lộ rõ cảm xúc bình thản nói:

- Tại sao cô lại biết công ty này đề ứng tuyển?

- Dạ thưa Tổng giám đốc có người giới thiệu cho tôi ạ.

- Ai?

Tự dưng tôi cũng không biết trả lời thế nào đành ấp úng nói:

- Một người anh thưa Tổng giám đốc.

- Ủ! Cô đi đi.

Tôi gật đầu bước ra ngoài vẫn chưa hết tò mò với thái độ lạ lùng ông Quang. Khi tôi cầm tập hồ sơ đi xuống sảnh vừa hay gặp trưởng phòng nhân sự, chị ta nhìn tôi nói:

- Cô không cần đem tài liệu đi nữa đâu Tổng giám đốc vừa gọi cho tôi nói bên công an hôm nay đi kiểm tra chuyên ngành mấy nơi sợ cô đem đến lại không có người có chuyên môn ở đó nên người ta hẹn sang thứ sáu. Cô cầm hồ sơ theo tôi, tôi chỉ cho cô vị trí và công việc cô cần làm.

- Dạ vâng.

Phòng làm việc của tôi là ngồi chung với rất nhiều người. Lần đầu tiên sau gần sáu năm ra trường tôi đi làm nên còn hơi bỡ ngỡ, thế nhưng cũng may do trước tôi thi thoảng làm hộ Dũng những văn bản đánh máy nên cũng biết qua qua lại thêm vài ngày trước cái Chi dạy về phần mềm Excel nên tôi cũng biết đôi chút. Nhưng nói thực cái biết của tôi cũng như giọt nước ở đại dương vậy nên suốt buổi chị Quyên phải đứng chỉ cho tôi nhiều thứ. Có một điều hơi lạ là thái độ của chị ta tôi cảm giác không còn khinh khỉnh như hôm qua.

Buổi chiều hôm ấy tôi được giao sắp xếp hồ sơ, hồ sơ không quá nhiều nhưng tôi chưa quen việc nên mất khá thời gian, đến tận năm rưỡi chiều tôi mới làm xong. Lúc tôi đứng lên mới phát hiện mọi người đều đã ra về hết chỉ còn tôi và chị Quyên ở lại. Tôi đưa tập hồ sơ đã xếp xong cho chị Quyên rồi nói:

- Dạ thưa trưởng phòng tôi xếp xong rồi...

Chị Quyên không ngẩng đầu, vẫn vừa đánh máy vừa nói:

- Ừ ế đấy.

- Vậy tôi đã về được chưa?

- Pho to giúp tôi ba tập tài liệu kia đã.

Tôi nhìn tài liệu ở trên bàn lại mang đi pho to. Trời càng sang hè nên chiều gần sáu giờ vẫn sáng, pho to xong chị Quyên hất hàm ra hiệu cho tôi về trước lúc này tôi mới vội vàng đi xuống dưới. Khi vừa bước đến sảnh đột nhiên tôi thấy cu Bo đang đứng đó... nhưng... điều đáng quan tâm hơn là Tổng giám đốc đang khuy gối vuốt mấy sợi tóc trên gương mặt Bo. Tôi kinh hãi tiến lại khẽ nói:

- Dạ. Chào Tổng giám đốc ạ.

Bo nhìn thấy tôi liền lao đến ôm chặt cười khúc khích:

- Mẹ, con chờ mẹ ở đây này giờ.

- Con đi với ai đến đây?

- Di Chi đưa con đến, mà đi ấy vừa chạy đi mua bánh cho con rồi.

Ông Quang nhìn tôi, nhìn Bo cũng tỏ ra ngạc nhiên hỏi lại:

- Đứa bé này... là con trai cô sao?

- Dạ... dạ vâng thưa Tổng giám đốc.

Bo nhìn ông Quang, cười hớn hở:

- Dạ, con vừa bảo ông là con chờ mẹ con. Đây là mẹ con ông ạ.

- Con mấy tuổi rồi?

- Con bốn tuổi ạ.

Ông Quang đứng hẳn dậy, ánh mắt vẫn nhìn cu Bo chăm chăm, một lúc sau mới đứng dậy nói:

- Ủ, tôi rồi hai mẹ con cô về sớm đi.

Nói xong ông Quang cũng bước ra ngoài lên con xe ô tô sang trọng bóng loáng ở đó rồi đi khuất. Hôm qua đến tôi nghe thiên hạ đồn ông Quang tính cách lạnh lùng nhưng lúc này tôi bỗng thấy hình như không phải. Nhìn cách ông nói chuyện với Bo tôi cảm giác ông có vẻ thích trẻ nhỏ. Tôi kéo Bo ra ngoài khẽ hỏi:

- Con đến đây lâu chưa?

- Dạ lâu rồi mẹ. Mà di Chi đi lâu quá, con đứng mỏi chân ời là mỏi chân ông mới bảo con ngồi lên ghế.

- Con tự đòi đến đây hay di Chi đưa con đến?

- Dạ, di Chi bảo con có muốn đến thăm mẹ không? Mẹ ơi, từ sau con đi học về mẹ cho con đến đây nhé, ở đây mát ghê, nhà mình nóng quá.

Tôi nghe Bo nói, sống mũi hơi cay cay. Ở nhà không có điều hoà, mùa hè lại đến rồi, tôi bế thóc con lên đáp lại:

- Đợi hết tháng này mẹ lấy lương mẹ mua điều hoà cho Bo nhé.

- Nhưng điều hoà đắt lắm...

- Không sao, mẹ mua loại nào rẻ rẻ thôi.

Bo gật đầu, đưa đôi môi đỏ mọng thom lên má tôi. Khi tôi và Bo vừa ra đến ngoài cũng gặp cái Chi chạy hồng hộc tới khẽ nói:

- Đi mua bánh cho thằng Bo mà bực lổp giữa đường, xui chả đâu cho hết, xe máy giờ vút ở kia sửa rồi mà mai mới lấy được.

Tôi bật cười nhìn cái vẻ ngáo ngơ không kìm được đáp:

- Con dờ. Thôi giờ đi xe bus về vậy.

Cái Chi không nói gì chỉ hơi xị mặt kéo cặp cửa Bo đeo lên vai. Tầm này xe bus rất đông người. Tôi ôm chặt Bo leo lên trước, Chi leo sau. Cũng may có người thấy hai mẹ con tôi bế nhau thì nhường lại ghế. Cái Chi bám cây cột cong môi trêu Bo. Tôi cũng cười theo, đột nhiên chợt nhìn trên gương chiếu hậu chiếc xe ô tô ban nãy Tổng giám đốc đi vẫn chưa lần bánh mà đứng sau một lùm cây bị che khuất. Khi xe bus đi được một đoạn tôi mới thấy chiếc xe quay lại phóng ngược chiều với chiếc xe bus này.

***

Lời tác giả: tớ biết đang có mấy kẻ bản tính ăn trộm truyện tớ mang ra ngoài rao bán giá rẻ nhưng mong mọi người tôn trọng chất xám của tớ đừng để những kẻ vô lương tâm đó mua chuộc. Nếu có điều kiện vào nhóm ủng hộ tớ, không thì bên ngoài chờ, cứ đủ tương tác tớ sẽ đăng, tuy đăng chậm hơn nhưng mong mọi người sẽ ủng hộ và tôn trọng tớ. Chúng ta là những con người văn minh, đọc truyện văn minh đúng không nào?

Còn về phần truyện, có khó hiểu quá cứ từ từ chờ, mọi chuyện đăng nào cũng lộ dần ra mà.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Khi về đến nhà trời cũng tối hẳn, cái Chi lại bắt taxi về chung cư dù cho tôi mời mồm mòi ở lại ăn cơm. Ở nhà chị Lan đã nấu xong cơm, ăn xong tôi dọn dẹp rồi ba người lại leo luôn lên giường ngủ. Trời bên ngoài tôi còn man mát nhưng Bo vẫn chảy mồ hôi. Tôi cho quạt con về phía con nhưng chẳng ăn thua, có lẽ phải sớm mua điều hoà thôi chứ cái thời tiết sắp tới sợ người lớn còn khó sống chứ đừng nói trẻ con.

Ngày hôm sau lại bắt đầu một ngày làm việc mới. Cả ngày hôm ấy tôi cứ luôn tay, luôn chân chạy đi chạy lại vừa sắp xếp tài liệu hồ sơ, vừa pho to. Văn thư nghe thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng việc cũng khá là nhiều. Hôm nay cũng vẫn như hôm qua, gần tối tôi mới được về, lúc bước xuống sảnh đột nhiên lại thấy Bo ngồi trên ghế chờ, bên cạnh lại là Tổng giám đốc, lần này tôi thấy hai người nói chuyện rôm rả lắm như thể thân quen. Có điều đây dù sao vẫn là công ty, tôi lại mới đi làm không muốn người ta nói ra nói vào liền tiến đến chào ông Quang rồi quay sang Bo khẽ chau mày hỏi:

- Bo... con lại đòi đi Chi đưa đến à?

- Dạ không, tại đi Chi hôm nay lấy xe ở gần đây... nên đi cho con đi theo. Con bảo con vào đội mẹ. Mà mẹ ơi, ở đây mát thật, mẹ xem, ông bảo kia là điều hoà cây, ở lớp con điều hoà cũng không mát thế này.

Tôi nhìn Tổng giám đốc áy náy nói:

- Dạ xin lỗi Tổng giám đốc, thằng bé... nó nhỏ nên chưa hiểu chuyện, phiền quá ạ. Từ mai tôi sẽ bảo bạn tôi không đưa nó ra nữa.

Ông Quang ngược lên đáp:

- Thằng bé nó thích ra cứ để nó ra, giờ tan tầm thì đâu có đối tác hay khách gì đến đâu. Nó bảo ở nhà nóng thì cô cứ cho nó ra đây, tôi rất thích trẻ con, chiều lâu lâu lại ngồi đây chơi với con của cô Quyên, cô Linh, giờ có thêm thằng bé này cũng vui.

- Dạ nhưng...

- Thằng bé nóng quá nên ban nãy có đồ máu cam, tôi cũng không biết gia cảnh cô thế nào nhưng mùa này nóng bức cô cũng nên mua cái điều hoà cho nó. Tôi thấy thằng bé này có vẻ ngoan, không đòi hỏi nhưng dù sao mình là người lớn cũng nên nghĩ cho con trẻ một chút. Còn việc chiều đi học về thằng bé muốn ra đây cô cứ để nó ra.

Ông Quang nói xong thì đứng lên đi ra ngoài không quên vẫy tay chào cu Bo. Tôi cúi xuống hỏi con:

- Con bị chảy máu cam sao?

- Dạ vâng, con chảy máu cam mà ban nãy ông cho con nằm lên đùi ông rồi còn nhét giấy vào mũi cho con.

- Mẹ xem nào, còn chảy không?

- Dạ hết rồi

Tự dưng nghe con nói tôi lại áy náy vô cùng, xem xét một hồi thấy không còn chảy máu nữa tôi liền công con lên vai nói:

- Bo, cuối tuần mẹ con mình mua điều hoà nhé.

- Dạ.

Ở góc ghế còn hai đứa trẻ con cấp cấp đeo khăn quàng ngồi, có lẽ cũng đang chờ mẹ như Bo. Bo hôn hôn lên cổ tôi cười khúc khích nói:

- Mẹ ơi. Lúc nãy ông còn cho con với hai chị kia mỗi người một quả cam mà bọn con ăn hết rồi.

Tôi quay đầu sang phía Bo, hai đứa bé kia có vẻ quen thuộc với ông Quang hơn Bo thì phải. Thực lòng tôi vẫn không nghĩ ông Quang là Tổng giám đốc nhưng đối với trẻ con lại gần gũi, yêu thương như vậy. Nhưng dù cho ông nói hằng ngày cứ để Bo ra đây thì tôi vẫn có chút e dè. Hai đứa kia là con của trưởng phòng của hai bộ phận khác nhau, lại đều lớn rồi, Bo nhà tôi thì vẫn còn nhỏ. Trẻ con mà, đi đứng rồi chẳng may làm đổ vỡ cái gì lúc đấy cũng lại khó ra. Tôi quay sang Bo khẽ nói:

- Từ mai chiều mẹ bảo bác Lan đón Bo về nhà nhé.
- Dạ... vậy... vậy Bo không được ra đây, không được gặp ông nữa sao mẹ?
- Bo ngoan, con ở nhà mẹ mới yên tâm kiếm tiền mua điều hoà cho con được chứ?
- Nhưng... nhưng ông bảo con cứ ra đây mà.
- Ông nói thế thôi nhưng đây là công ty, còn rất nhiều người khác con có hiểu không?
- Dạ, con hiểu rồi mẹ.

Tuy nói là hiểu, nhưng nhìn qua tấm kính tôi thấy mặt thẳng bé xíu ra hẳn. Nhưng chỉ một lúc thẳng bé lại cười nói:

- Mà mẹ ơi... ông bảo con giống con trai ông. Ông còn bảo muốn có một đứa cháu giống con mà con trai ông không chịu cưới vợ cho ông bế cháu.

Tôi nghe Bo nói đột nhiên chột dạ, ban nãy nhìn ánh mắt ông Quang nhìn Bo cũng ánh lên sự vui vẻ, thật lòng chứ không hề có sự giả tạo trong đó. Tôi nghe nói nhà ông chỉ có một người con trai là Vinh, có lẽ ông thực sự khao khát có một đứa. Người ta giàu có nhưng neo người và thèm khát trẻ con, tôi khẽ hơi chưa xót, như nhà chồng tôi, cũng là neo con neo cháu nhưng thả khiến tôi mất đi đứa bé trong bụng cũng không chịu chấp nhận. Hoá ra không phải giàu thì ai cũng như ai, và không phải nghèo thì ai cũng như ai. Giàu cũng có giàu thế nọ, giàu thế kia, mà nghèo cũng có nghèo thế nọ thế kia.

Khi cái Chi đến đón đưa mẹ con tôi về tôi có kể việc Tổng giám đốc công ty rất yêu quý trẻ con. Cái Chi chẳng lấy gì làm ngạc nhiên chỉ đáp:

- Ôi dào, người ta có làm Tổng giám đốc hay gì thì cũng là người mà. Như Giám đốc ngân hàng chỗ tao này, mãi mới có một mụn con, mà giờ thẳng con đó lớn rồi cũng không chịu cưới vợ sinh con, cả ngày sốt vó lên rồi xin vía mấy đứa con của nhân viên. Buồn cười lắm, người ta có tuổi rồi mà không có cháu người ta cô đơn mà.

Tôi gật đầu, cảm thấy cũng hợp lý nên không đáp. Những ngày tiếp theo theo lời dặn của tôi chiều chị Lan đón Bo về nhà chứ không đưa ra công ty chờ tôi nữa. Có một buổi chiều khi tôi đi làm về muộn gặp ông Quang đang chơi với con chị Quyên, nhìn thấy tôi ông có hỏi Bo đâu, sao mấy ngày nay đều không thấy. Tôi chẳng biết đáp thế nào bịa ra rằng thẳng bé được ba nó đưa đón nên không đến đây nữa. Ông Quang nghe tôi nói chỉ gật đầu không đáp.

Thứ sáu tuần ấy, cũng là kết thúc một tuần làm việc đầu tiên, buổi sáng chị Quyên dặn dò tôi mang tài liệu sang bên công an. Tất nhiên từ sáng sớm tôi đã chuẩn bị sẵn năm triệu để đi sang, đăng nào cũng gặp, gặp sớm trả sớm cho Vinh khỏi nghĩ tôi là kẻ lầy nọ.

Tôi ôm sấp tài liệu đã chuẩn bị sẵn định chờ xe bus thì có tiếng chị Quyên cất lên:

- Bắt taxi mà đi, đi sớm về sớm còn nhiều việc phải làm. Đầu giờ chiều phải về đấy vì có cuộc họp.
- Dạ vâng.

Tùng đồng tôi phải tích cóp, còn nhiều thứ chi tiêu nhưng nghe chị Quyên nói tôi cũng không thể đứng chờ xe bus được đành ra ngoài bắt một chiếc taxi. Taxi đi một đoạn khá dài mới đến địa chỉ, tôi ôm tài liệu vừa đi vào vừa hỏi phòng. Chị công an tận tình chỉ dẫn cho tôi lên trên, lúc gõ cửa phòng tìm tôi tự dưng cũng thót lại như thể lần đầu hẹn hò. Bên trong có tiếng ồm ồm cất lên:

- Vào đi.

Tôi mở cửa bước vào, nhẹ như thể sợ tiếng động của tôi gây ra sẽ khiến con thịnh nộ của ai kia trỗi dậy. Bên trong có rất nhiều người, vừa bước vào đã có tiếng cười nho nhỏ:

- Ủa, hôm nay có nữ nhân đến phòng mình. Mời vào mời vào.

Tôi hơi xấu hổ phát hiện người vừa nói còn trẻ măng, đeo hàm thiếu ụ, còn chưa kịp chào mọi người lại thấy tiếng cậu ta kêu lên:

- Anh Vinh! Sao anh đạp chân em?

Vinh ngồi bên cạnh về mặt bình thản đáp:

- Đạp nhầm.
- Xi!

Vinh nhìn tôi, lạnh nhạt nói:

- Cô đến đây có việc gì?
- Dạ tôi đến nộp một số hồ sơ bổ sung... anh xem...
- Mang vào đây!

Tôi gật đầu đi về phía Vinh đặt cặp tài liệu xuống ghế nói:

- Dạ... anh xem giúp tôi.

Mấy người công an bên cạnh lâu lâu lại liếc nhìn tôi, tự dưng tôi lại thấy đỏ mặt xấu hổ. Trước tôi nghe nói bên đội này đa số chưa vợ nên có phần ngượng ngùng. Vinh đột nhiên nhìn tôi gất gỏng:

- Cô làm kiểu gì vậy? Máy cái giấy tờ này tôi yêu cầu hồ sơ gốc tại sao lại là bản chứng thực? Có biết làm không đấy?
- Dạ... cái này làm Tổng giám đốc.
- Tổng giám đốc nào tôi không biết cô là văn thư chẳng lẽ không biết xem hồ sơ? Máy cái đơn giản này cũng không biết làm.

Tự dưng nghe đến đây tôi hơi tung tức liền đáp:

- Có cái gì mà anh phải cáu om lên thế? Tổng giám đốc cũng nói với tôi nếu có gì sai sót thì nhờ bên anh chỉ cho. Người ta nói quân với dân như cá với nước, công an gần bó với nhân dân như máu thịt còn anh thì như kiểu sinh ra bắt nạt dân ý nhỉ?

Gã thiếu úy ban nãy khề nói:

- Chị bình tĩnh, bình thường anh ấy nhẹ nhàng lắm, mọi người đến đều tận tình chỉ bảo, chắc anh ấy giả vờ cáu thôi.

Tôi nhìn Vinh, ừ đúng rồi, anh ta lúc nào cũng nhẹ nhàng với người khác chỉ có cáu với tôi, nhưng hình như anh ta cũng quên tôi là dân. Tôi bậm môi nói tiếp:

- Cái gì thiếu thì anh bảo tôi tôi ghi ra, tôi cũng là người dân đi làm việc thôi chứ có gì mà cứ phải làm khó nhau thế.

Hình như Vinh rất ngạc nhiên, anh ta tròn tròn mắt sau đó không đáp đưa tài liệu sang bên kia cho một người khác rồi nói:

- Anh Thuận, anh nhận hồ sơ này giúp em
- Ở đây không phải công ty của ba chú à? Chú nhận đi chứ.
- Anh nhận đi cho công tâm.

Anh Thuận nhìn Vinh không đáp, gọi tên sang bên cạnh. Vinh đứng dậy, cầm mấy tờ giấy bước ra ngoài. Bên trong phòng có tiếng rì rầm

- Anh Vinh này hôm nay sao thế nhỉ? Bình thường điềm đạm mà tự dưng hôm nay cáu với dân thế?
- Ừ, chưa bao giờ thấy anh ấy thái độ thế luôn, hay gia đình có chuyện gì? Hay lại cãi nhau với bạn gái?
- Tôi nghĩ không đâu, bạn gái anh Vinh là người hiền lành lắm, tôi nghe bảo chưa từng thấy cô ấy to tiếng cái vớ với anh Vinh luôn, mà người ta sắp cưới nhau, đừng có ném đá hội nghị.

Tôi bỏ ngoài tai mấy lời nói đó, kéo ghế ngồi xuống ghi chép đến khi xong xuôi cũng đến gần mười một giờ mới loạng choạng đứng lên. Khi ra đến ngoài mặt trời đã lên đến đỉnh, tôi ngó nghiêng xung quanh xem có thấy Vinh đâu không mà không thấy. Đây, tôi có muốn xù tiền xù nông gì đâu, lúc mang theo tiền thì anh ta không ở đây, lúc không mang theo lại đòi. Khi tôi bước ra khỏi sảnh thì có tiếng Vinh gọi phía sau:

- Đi theo tôi.

Tôi nhìn anh ta đáp:

- Tôi cũng đang có việc cần tìm anh đây. Tôi trả tiền...

Vừa dứt lời Vinh đã rút lên:

- Cô bị điên à? Đang ở trước cơ quan hành chính cô rút tiền đưa cho tôi.

Vinh nói xong hất mặt ra hiệu cho tôi, tôi đành lẻo đẻo theo anh ta ra con xe ô tô gần đó. Vừa lên anh ta phóng rất nhanh, nhanh đến nỗi mở mắt đã thấy đang ở một con đường vắng vẻ. Tôi lúc này mới rút tập tiền trong túi nói:

- Đây là năm triệu tiền viện phí, tôi trả cho anh.

Vinh quay sang, không đáp, nhìn những tờ tiền đầy khinh rẻ, như thể chúng bản thủ đến mức nhìn thôi cũng khiến mắt anh ta dính bụi. Tôi không còn cách nào đành đặt sấp tiền lên trên rồi nói:

- Anh muốn nói gì thì nói đi lát tôi còn phải về công ty làm việc. Tiền tôi cũng trả đây cho anh rồi, tôi cũng biết công ty là của ba anh nhưng hi vọng chuyện của tôi và anh sẽ kết thúc ở đây, mong anh không gây khó dễ cho tôi nữa.

- Cô đến công ty với mục đích gì? Cô xuất hiện trước mặt tôi với mục đích gì?

- Tôi chẳng có mục đích gì hết, thật sự tôi đang chỉ muốn được yên ổn thôi chứ cỡ tép riu liu tiu như tôi có cái gì mà mục với đích.

Vinh quay sang tôi, lúc này tôi mới để ý thật kỹ gương mặt anh ta. Sau bao nhiêu năm từng đường nét đã thay đổi nhiều, nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy dường như chỉ có da thịt khác đi mà cũng làm con người thay đổi theo. Nếu so gờ với những năm trước đó có lẽ còn đẹp hơn rất nhiều, phong trần hơn nhiều. Một người đàn ông có công việc tốt, gia thế tốt, lại có một vẻ đẹp trai hã có gì lại cứ đi gây khó dễ cho một con đàn bà tầm thường như tôi. Anh ta cười nhạt rít lên:

- Cô già vờ thật giỏi! Đôi khi tôi cứ tự hỏi mình sao trên đời lại có một con đàn bà đề tiện như cô.

- Anh! Anh có quyền gì mà xúc phạm tôi?

- Cô đừng tưởng giả vờ quên là xong, cô có thể tôi quên hoặc giả vờ quên tôi nhưng tôi thì không.

Nỗi uất ức khiến tôi không kìm được gào lên:

- Phải! Năm ấy là tôi chủ động chặn mọi liên lạc của anh, nhưng thế thì đã sao? Anh có tư cách gì mà hận tôi hay trách móc tôi vậy? Tôi nói cho anh biết, anh có bạn gái rồi còn đi thả thính, đá đưa tôi, tôi còn không trách anh mà anh trách ngược lại tôi? Anh dở hơi à? Mà tôi và anh có gì với nhau chứ? Đã hẹn ước gì chưa? Đã thề non hẹn biển gì chưa? Còn chưa từng có một lời yêu chính thức, quen nhau được có gần ba tháng, cũng chỉ là tìm hiểu. Anh sao không tự hỏi bản thân sao tôi lại chặn liên lạc của anh? Không phải vì bạn gái anh đến tìm tôi sao? Nói thật, giờ anh cũng khác xưa, nếu không nói chắc tôi còn chả nhớ nổi ra anh mà anh cứ hậm hực với tôi là sao?

Tôi nói xong quay sang nhìn Vinh đột nhiên thấy hai hàng lông mày rậm của anh ta chau lại, gân trên trán giật giật, vẻ mặt sừng sốt hỏi lại:

- Cô nói cái gì?

- Tôi nói gì chắc anh hiểu rõ hơn tôi. Anh là thủ khoa cơ mà chắc không ngu đến mức tôi nói thế còn không hiểu? Bạn gái anh còn ném cho tôi đồng ảnh hai người chụp chung. Anh Vinh à, tôi cứ nghĩ cái tình cảm thời tuổi trẻ ấy qua rồi thì thôi, sao anh hận dai hận đẳng? Thực lòng hôm nay tôi cũng muốn nói thẳng thắn với anh, chuyện cũ của chúng ta ai cũng có lỗi sai, tôi sai vì cứ thế mà đi, nhưng đi cũng do anh lừa dối tôi thôi. Vậy nên từ hôm nay tôi mong anh và tôi cứ coi nhau như người dưng, đừng làm khó nhau thêm nữa.

Vinh nhìn tôi rồi đột nhiên nắm mạnh tay lên vô lăng, trong đôi mắt hằn lên những tia đỏ, ở đáy mắt còn có chút nước long lanh, giọng khàn đi:

- Cô còn chưa một lần hỏi tôi chuyện thế nào? Mà dù có thế nào thì cô cũng được phép lừa dối tôi, lợi dụng để đòi lấy tiền sao, cô có khác gì một con diêm không?

Lần này thì đến tôi kinh ngạc, tim tôi bỗng đập liên hồi, Vinh nhắm nghiền mắt.

- Ừ thế thì cũng thôi đi, cô còn nhẫn tâm phá bỏ đứa con trong bụng mình. Cô là loại người gì vậy?

Tôi run run nhìn Vinh, tai bắt chợt ù đi, từng mẫu ký ức vụn vặt mơ hồ hiện lên không chút rõ nét. Dường như có gì đó bất an lắm mà tôi không thể miêu tả nổi chỉ khẽ lắp bắp:

- Anh... anh đang nói... nói gì?

- Cô đừng nói cô quên luôn cả việc này.

Vừa nói Vinh vừa bóp chặt hai vai tôi, gằn giọng nói:

- Đêm ngày 28/4/201x khách sạn Huy Hoàng... hai tháng sau tại phòng khám thai...

Lúc này tôi cảm tưởng toàn thân tôi là một chiếc cốc thủy tinh bị Vinh bóp vỡ vụn. Toàn thân tôi dùng đang ngồi mà như muốn khụy xuống. Tôi không còn giữ được lí trí, phải bấu chặt xuống ghế mới không ngã. Bên ngoài trời bỗng dưng đổ mưa lớn, đêm 28/4... Tôi quay sang Vinh, anh ta lại nói:

- Sao? Hay lại bảo quên? Hay lại không nhớ, đoạn video tổng tiền tôi còn rõ mồn một thế cơ mà? Cô từng làm ra những chuyện như vậy, từng tàn nhẫn giết cả một bào thai, lúc ấy cô có nghĩ bản thân mình sẽ phải trả giá không? Cô sẩy thai với gã đàn ông kia cô đau đớn lắm mà? Có bao giờ cô nghĩ đến đứa bé cô bỏ đi kia mà áy náy, hối hận không?

Tôi không trả lời được, chỉ cảm thấy như có ai đập búa vào đầu. Vinh vẫn gần lên, hình như trên vô lăng có nước, hình như trên gương mặt anh có một giọt lệ đang lăn. Tôi vô thức nhìn theo, Vinh thấy tôi không đáp cuối cùng cười chưa xót nói:

- Cút!

Lúc này đột nhiên tôi mới như bừng tỉnh, mở cửa xe loạng choạng bước xuống. Trên trời mưa mỗi lúc một nặng hạt, từng giọt mưa theo gió tạt vào mặt tôi lạnh buốt. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra... vì sao anh lại hận tôi đến vậy? Tôi không dám nhìn lại, chỉ mường tượng ra hai đôi mắt màu hổ phách giống hệt nhau, hàng lông mày rậm, cong vút. Không hiểu sao có thứ gì đó mặn chát chảy xuống miệng... là mưa, hay nước mắt đang rơi?

***

Lời tác giả: thực ra hôm nay gặp cái loại đi ăn cắp chất xám rồi bán rẻ lại tờ cũng hơi bức nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn còn rất nhiều độc giả chân chính thả chờ bên ngoài còn hơn mua của nó tờ cũng rất vui. Cảm ơn mọi người luôn ủng hộ tờ, chỉ cần tương tác đủ, mà nhiều khi không đủ tờ vẫn sẵn sàng đăng. Mọi người cứ nhớ khung giờ 20h đến 20h30 vào trang cá nhân tờ nhé. Ai có điều kiện có thể vào nhóm ủng hộ tờ, không thì chờ bên ngoài mỗi ngày trong tuần tờ đều sẽ up. Truyện là giải trí cũng là niềm vui, chúng ta cùng tôn trọng nhau thì mới lâu bền đúng không mọi người?

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Trên trời mưa càng lúc càng lớn, đôi chân tôi bước đi loạng choạng rồi cuối cùng ngồi sụp xuống góc hiên gần đó. Cái lạnh lẽo của nước khiến tôi run rẩy tự ôm lấy thân mình. Mái hiên nhỏ không đủ che, nước mưa ướt hết mái tóc, ướt cả bộ quần áo mỏng manh tôi mặc. Đột nhiên tôi bỗng thấy trời lặng im, mưa không còn rơi rớt xuống người tôi. Thế nhưng rõ ràng bên ngoài mưa vẫn rất lớn, tôi ngước mắt lên mới phát hiện có người đang che ô cho tôi. Bóng dáng cao lớn, bộ đồ công an ôm sát lấy thân. Mắt tôi nhoè đi bên đưa tay quệt ngang, lúc này mới thấy rõ đôi mắt hổ phách đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi cúi mặt lấp bắp:

- Vinh... tôi...

Vinh nhìn tôi khinh miệt nói:

- Đừng có lúc nào cũng tỏ vẻ đáng thương trước mặt tôi. Tôi chỉ có thể bị cô bán đứng một lần thôi, sẽ không có lần thứ hai nữa đâu.

- Tôi...

Vinh không nói thêm câu gì, khẽ buông chiếc ô xuống rồi xoay lưng bước đi. Từng hạt mưa bắt đầu trút lên anh, màu áo bắt đầu sẫm lại vì nước, bước chân anh sải từng đoạn rất dài. Nhìn từ phía sau, tôi chỉ thấy bóng lưng anh cô đơn vô cùng. Đến khi anh đi khuất mất tôi, cũng là khi cả người anh ướt sũng. Đột nhiên có tiếng điện thoại trong chiếc túi da chống nước, tôi cầm lấy chiếc ô, mở túi ra nghe. Tiếng chị Quyên lạnh lùng trong đó:

- Cô xong việc chưa? Chiều phải chuẩn bị tài liệu cho tôi họp đấy nhé.

Lúc này tôi mới như bừng tỉnh bắt vội một chiếc xe ôm đi về nhà. Về đến nhà tôi tắm táp qua loa rồi lại vội bắt taxi đến công ty. Thế nhưng câu chuyện vừa nghe từ Vinh khiến tôi vẫn chưa thể nào bình tĩnh, nghe chị Quyên giục cũng chỉ làm theo như cái máy. Đường như chị Quyên cũng nhận ra liền nói:

- Nếu cô không khoẻ thì vào phòng đánh máy giúp tôi văn bản, tôi gọi cô Linh sang làm giúp. Tài liệu lúc trưa chờ cô lâu quá nên cô Linh làm xong rồi.

Tôi gật đầu cảm ơn chị Quyên sau đó đi về phòng làm việc. Tuy bản thân đã cố gạt đi nhưng từng câu từng chữ của Vinh vẫn vang vọng ám ảnh tôi. Cả buổi chiều ấy cố gắng lắm tôi mới đánh được ba văn bản ngắn. Đến lúc họp xong chị Quyên trở về phòng khẽ hỏi:

- Nhà cô có chuyện gì xảy ra à?

- Tôi...

- Cô cứ nói đi, nếu giúp được gì tôi sẽ giúp.

Trước kia đến công ty, ban đầu chị Quyên mang vẻ lạnh lùng, nhưng càng tiếp xúc tôi càng thấy chị rất dễ gần, lại hay giúp đỡ mọi người. Thế nhưng chuyện riêng này bản thân tôi chẳng thể nói được với ai đành đáp:

- Dạ... nhà tôi có chút chuyện riêng.

- Hay con trai cô ốm? Chứ tôi thấy cô cứ thất thần ý. Cô nói đi, chứ tôi thấy cô không ổn đâu.

- Dạ không phải.

- Có gì cần giúp cứ nói tôi, à Tổng giám đốc cho gọi cô đây.

- Tổng giám đốc?

- Ủ, cô đi nhanh lên, sắp hết giờ làm việc, hôm nay công ty ít việc nên về sớm. Nói chung dù sao vẫn mong cô sắp xếp việc riêng để toàn tâm toàn ý với công ty.

Tôi gật đầu đứng dậy đi về phòng của ông Quang. Ông Quang nhìn tôi hỏi:

- Hôm nay sang bên công an hồ sơ giấy tờ ổn thoả chứ?

- Dạ, có một số giấy tờ chưa đúng yêu cầu tôi đã ghi lại rồi thưa Tổng giám đốc.

- Cái nào chưa đúng yêu cầu cô báo cáo tổng hợp lại mai đưa cho cô Quyên giúp tôi.

- Dạ vâng thưa Tổng giám đốc.

Ông Quang liếc nhìn tôi, hơi im lặng, một lúc sau khẽ nói:

- Đạo này không thấy con trai cô chờ cô nữa nhỉ?

Tôi nghe xong, chột dạ lùi lại một bước. Nếu như hôm nay không gặp Vinh, tôi sẽ thấy câu hỏi này rất bình thường, nhưng giây phút này tôi không còn nhận ra sự bình thường đó. Hôm trước Bo từng nói với tôi, ông Quang nhận xét Bo giống với con trai ông hồi nhỏ. Có lẽ nào...? Tôi bặm chặt môi cố tỏ ra bình thản đáp lại:

- Dạ, ba thằng bé đạo này đón thằng bé nên là...

Còn chưa kịp nói hết câu, ông Quang đã ngắt lời:

- Theo tôi được biết cô Thuý đã ly hôn chồng rồi, chồng cũ lại sống ở Quảng Ninh mà nhỉ, thằng bé con trai cô cũng nói giờ nó sống với cô và bác gái ruột...

Từng lời của ông Quang nói ra khiến tôi như chết điếng. Tại sao ông ta lại biết chuyện này? Ông Quang nhìn tôi cười nói:

- Cô không cần quá ngạc nhiên đâu, hồ sơ công ty có xác nhận tình trạng hôn nhân của cô mà, mà thằng bé nhà cô nó nói nhà cũ ở Hạ Long nên tôi đoán thế. Muộn rồi, cô về đi.

Tôi nhìn ông Quang, cúi đầu chào rồi bước ra ngoài sau đó nhanh chóng cầm túi xách bắt một chiếc xe ôm về nhà. Vừa về đến nơi cũng thấy chị Lan tắm cho cu Bo xong. Tôi nuốt nước bọt chạy như bay ôm lấy con rồi nói:

- Bo... con có nhớ mẹ không?

- Dạ, con nhớ mẹ Thuý lắm.

Lúc này tôi mới để ý kỹ, đôi mắt của Bo thực sự rất giống Vinh. Máu đồng tử nâu mật ong xen chút ánh vàng và chút xanh xám. Tôi ôm con vào lòng hỏi lại:

- Hôm trước đến công ty mẹ, con gặp ông, ông hỏi con những gì?

- Dạ ông hỏi ba con tên gì? Con đang sống cùng ai? Con sinh nhật ngày bao nhiêu.

- Thế con trả lời thế nào?

- Con bảo ba con tên Dũng mà mẹ bảo ba đi nước ngoài kiếm tiền mua sữa cho con rồi, con đang sống cùng bác Lan và mẹ, con sinh ngày hai mươi hai tháng một mẹ ạ.

Tôi nhìn Bo, nếu như nhìn lần đầu cũng không thể nhận ra nó giống Vinh được, trừ đôi mắt sắc nét giống nhất, nhưng cũng không đến mức ông Quang có thể kết luận được ngay. Tôi bế con về phía bàn ăn hỏi tiếp:

- Mấy câu hỏi này ông hỏi con lúc nào? Hỏi lần đầu gặp lần thứ hai mới hỏi con còn nhớ không?

- Dạ lần thứ hai ạ, lần đầu ông gặp con chỉ hỏi con là ai sao lại đứng đây. Đang hỏi thì mẹ chạy ra luôn đó mẹ.

Tôi bỗng rùng mình nhớ lại, đột nhiên như bừng tỉnh. Việc Vinh biết tôi ngủ với anh ta đêm ấy, liệu ông Quang có biết hay không? Rốt cuộc ông Quang đã nghi ngờ gì ở Bo hay chẳng? Tôi nhìn con, một linh cảm bất an dấy lên trong lòng, có điều tôi không thể tin ông Quang cao siêu đến mức nhìn đã phát hiện được ra. Tôi để thằng bé ngủ nó bao nhiêu năm mà nhìn còn không nhận được huống hồ là ông. Thằng bé vừa xúc cơm ăn vừa lú lo:

- Mẹ ơi, hôm trước nhá, con với chị Chíp, với chị Su ngồi chơi, các chị ấy kể ông bà nội mua đồ chơi nhiều ơi là nhiều. Chị Chíp thấy con không nói gì hỏi con ông bà nội con thế nào, con mới bảo, bà nội em ghét em với mẹ em lắm, còn bảo em không phải là cháu bà, đánh em nữa. Lúc đó ông nghe được, ông mới ôm con hỏi con là bà nội còn nói gì, thế là con kể hết, bảo bà nội chửi con là thằng con hoang, chửi mẹ là đĩ, còn bảo con không phải con bà Dũng. Ông bảo con thế thì từ sau nhận ông là ông nội mẹ ạ.

- Trời ơi! Bo ơi sao con lại nói như thế?

Bo ngược đôi mắt ngây thơ nhìn tôi hỏi lại:

- Mẹ ơi con nói sai gì hả mẹ?

Tôi không ngờ thằng bé lại nhớ hết nhưng lời bà Tâm nói, trước mặt ông Quang nó còn kể hết ra. Lúc này tôi như chết lặng, cố nuốt vội bát cơm rồi chạy vào nhà vệ sinh. Nước lạnh xối xuống người mà vẫn không thể làm tôi tỉnh táo hơn chút nào. Tôi ngồi xuống nền đất, đêm 28/4 năm ấy, người tôi ngủ là Vinh. Đến tận giây phút này tôi vẫn gần như chưa thể tin nổi vào sự thật này. Tôi không biết mình đã ngồi dưới vũng nước lạnh bao lâu, cũng không biết đã nghĩ gì, chỉ biết khi đứng lên mới thấy cả gương mặt đầm nước. Dù cho tôi đã cố gắng gạt bỏ đi, dù cho tôi đã tự nghĩ, dù cho Bo là con của ai cũng không quan trọng, nhưng cuối cùng vẫn chẳng gạt đi nổi. Hoá ra tôi đã đâm Vinh một vết thương quá lớn mà chính bản thân tôi cũng không hề hay biết. Bên ngoài có tiếng chị Lan cất lên:

- Di tám lâu thế?

Tôi đứng dậy, xối nước lần nữa rồi mặc quần áo đi vào. Suốt đêm ấy tôi lại lần nữa không ngủ. Dưới ánh đèn vàng lờ mờ tôi thấy chị Lan ngủ rất say. Nước mắt tôi cứ chảy dọc hai bên má, con người ta khi đi vào bước đường cùng sẽ không còn lựa chọn. Nếu như ngày ấy tôi không lên giường với Vinh, thì có lẽ giờ chị Lan đã không còn ở cạnh tôi nữa. Chỉ là... tại sao người đó lại là Vinh? Những ký ức như cuốn phim cuộn về, nhưng lại không rõ khiến tôi cũng như kẻ chết đuối chơi vơi giữa dòng nước. Hình như tôi đã khóc rất nhiều, khóc vì tủi nhục, khóc vì xấu hổ, và vì cả biết Bo được sinh ra bởi ai. Tôi và Vinh từng có một khoảng thời gian gần gũi nhau, đã ngỡ chỉ là một mối tình con con, hoá ra kết cục người đêm ấy ngủ cùng tôi lại là anh đây là nhân duyên, hay nghiệt duyên? Cả một đêm không ngủ được, toàn thân tôi cũng rã rời, thế nhưng sáng thứ bảy tôi đã hứa đưa Bo đi mua điều hoà, dù cho tin sét đánh kia vẫn vang vọng, nhưng tôi vẫn phải tiếp tục sống kia mà. Tôi dậy đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài bếp nấu chút đồ ăn sáng rồi gọi Bo và chị Lan dậy ăn. Thằng bé nghe tôi nhắc đến việc mua điều hoà thích lắm. Thế nhưng tôi lại chẳng vui nổi, lòng nặng trĩu không nguôi. Có điều trước mặt con và chị Lan tôi không muốn mọi người lo lắng nên vẫn cố vui vẻ.

Ăn sáng xong tôi với chị Lan và Bo bắt xe bus đến siêu thị điện máy. Tiền lương chưa có nên tôi phải dùng tiền viết truyện từ trước chứ dạo này lên trên đây tôi ít có thời gian viết được. Nghĩ đến tiền tôi khẽ cười, tự dung cứ nghĩ ngợi linh tinh mà không có tâm trí viết truyện. Bo là con của ai thì có gì quan trọng chứ, mấy năm nay nó sống cũng có biết ba ruột đâu. Sao tự dung tôi lại cứ để cảm xúc chi phối bản thân như vậy, không có tiền mới chết chứ giờ làm gì có thứ gì đánh gục được bản thân tôi nữa. Tôi cố an ủi mình như vậy, nhưng hình như không ăn thua lắm, xem mấy cái điều hoà mà người bán hàng cứ phải gọi tôi liên tục. Không hiểu sao, mỗi lần gặp Vinh thân trí, tâm trạng tôi đều bị ảnh hưởng nặng nề như vậy. Dù sao mọi thứ cũng đã qua, Vinh có hận tôi thì anh cũng đã có một cuộc sống khác, tôi cũng có một cuộc sống khác rồi. Giữa tôi và anh... có lẽ duyên nợ hãy coi như chưa từng tồn tại. Biết được sự thật Vinh là ba của Bo cũng chẳng thể khiến cuộc sống của tôi thay đổi gì nữa. Người bán hàng nhìn tôi khẽ nói:

- Dạ thưa chị, bên em còn có dòng điều hoà này rẻ hơn... chị xem có hợp lý không?

Tôi gật đầu đi theo nhân viên bán hàng, chị Lan đi một hồi chân cũng mỏi nên đành ngồi xuống chỉ có tôi với Bo đi theo. Thằng bé chạy nhảy liên hồi, tôi nhìn con chau mày nói:

- Bo, đừng chạy nữa tí không có sức về mẹ không cõng được đâu.

Thằng bé nghe tôi nói liền xì mặt ra. Nhân viên bán hàng khẽ mỉm cười chỉ vào chiếc điều hoà cười nói:

- Chiếc điều hoà tôi giới thiệu đây chị có thể xem và tham khảo... đây là thông số kỹ thuật...

Tôi cúi xuống nhìn, giá cả chiếc điều hoà này hợp lý nhất, người nhân viên bán hàng nhìn sắc mặt tôi, bắt đầu quảng cáo chi tiết. Tôi cũng không biết anh ta nói bao lâu, chỉ đến khi ngẩng lên chợt phát hiện Bo đã không còn đứng bên cạnh. Tôi quay người bán hàng vội vàng nói:

- Được được tôi lấy chiếc này, có thể lắp đặt luôn càng tốt, tôi đi tìm thằng bé nhà tôi đã.

Nói rồi tôi vội lẻ đôi dép nhìn xung quanh, siêu thị điện máy lớn và rộng. Thằng bé này mỗi lần đến mấy siêu thị thì rất hay chạy lung tung. Tôi ngó ra chỗ chị Lan ngồi vẫn không thấy thằng bé đâu liền đi một vòng. Khi đến khu điện gia dụng đột nhiên tôi nghe tiếng cu Bo cất lên lanh lảnh:

- Mẹ Thủy ơi, con ở đây.

Tôi nhìn thằng bé, đột nhiên sững lại. Bo đang đứng sát bên cạnh Vinh, tay cầm cái tai nghe con tỏ vẻ vui vẻ nói:

- Con mua tặng mẹ tai nghe này nhé.

Thế nhưng lời Bo nói tôi không còn nghe lọt tai, bởi lúc này ánh mắt tôi cũng chạm vào người phụ nữ bên cạnh Vinh. Là chị ta? Tim tôi gần như không thờ nổi, như một phản xạ lao về phía Bo bế thằng bé lên. Thằng bé dường như vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra ngo ngoáy nói:

- Mẹ, sao mẹ không trả lời con? Nãy cái này ở trên cao quá, con phải nhờ chú lấy giúp con đấy mẹ.

Tôi cố nuốt nước bọt, nhìn Vinh, nhìn chị Liên lí nhí nói:

- Cảm ơn.

Nói xong tôi không đợi hai người họ trả lời bé thằng bé đi thẳng vừa đi vừa mắng:

- Sao con lại tự ý chạy lung tung như vậy? Biết mẹ đi tìm vất vả thế nào không?

- Con... con xin lỗi mẹ... tại con muốn mua tặng mẹ cái này.

Tôi nhìn thằng bé, nỗi bất an càng lúc càng lớn. Trái đất này sao có thể nhỏ bé như vậy? Hà Nội sao đi một vòng đã gặp lại nhau? Thằng bé vẫn thút thít nói:

- Mẹ ơi, tại hôm nay sinh nhật mẹ, con muốn mua quà tặng mẹ thôi mà. Tiền trong lợn đất trước ba với bác Cường mừng tuổi, lát con về đưa hết cho mẹ. Mẹ đừng giận con nhé.

Tôi nghe Bo nói, bỗng dưng ứa nước mắt, chợt nhìn qua cửa kính, phía sau Vinh và chị Liên vẫn đứng trân trân nhìn theo bóng dáng mẹ con tôi. Hôm nay sinh nhật tôi tôi còn chẳng nhớ, thằng bé mới bốn tuổi đầu sao lại nhớ ra chứ. Tôi cúi xuống thom lên má con vừa vui, vừa buồn. Khi ra đến chỗ chị Lan, tôi mau chóng gọi nhân viên thanh toán tiền, tiện cho địa chỉ tới lắp điều hoà rồi mau chóng gọi chị Lan đi về. Trên đường đi tôi nhìn kỹ lại mặt Bo... thực ra... cũng đâu đến mức là quá giống có thể nhìn một cái nhận ngay được ra đâu cơ chứ? Hình như tôi đang lo lắng quá đã mất rồi. Và đúng như tôi nghĩ, tôi thực sự lo lắng quá đã rồi bởi những ngày tiếp theo cuộc sống của mẹ con tôi vẫn diễn ra như bình thường. Hằng ngày sáng tôi vẫn đi làm, chiều về tôi lại viết truyện. Hoá ra mọi thứ toàn do tôi tự nghĩ ra, hoặc do tôi chưa tiếp nhận được mọi việc nên mới tự biên tự diễn như vậy. Thế nhưng chỉ mấy ngày tôi lại bắt đầu quen lại với mọi việc, cuối cùng tôi cũng đã chấp nhận được toàn bộ, có đau, có buồn đấy, nhưng đã là sự thật, không chấp nhận cũng không còn cách nào khác.

Ở công ty, tôi bắt đầu quen việc hơn, bản thân tôi không nhận mình thông minh, nhưng tôi cũng rất chăm chỉ chỗ nào không biết đều chịu khó hỏi lại. Còn về phần Tổng giám đốc, thái độ của ông với tôi vẫn như mọi khi, mỗi buổi chiều tôi đi làm về muộn đều thấy ông ngồi chơi với cái Chíp nhà chị Quyên và cái Su nhà chị Linh một lúc rồi mới về. Có lẽ ông là người quý trẻ con thật, có lẽ... ông cũng quý, cũng coi Bo nhà tôi như hội cái Chíp cái Su. Tôi bật cười, khả năng suy diễn của tôi thật đạt đến độ thượng thừa.

Hôm thứ sáu của ngày cuối tuần thứ hai tôi đi làm, vì công ty nghỉ hai ngày thứ bảy chủ nhật nên hôm nay hầu hết mọi người đều phải tăng ca. Tôi phụ trách sắp xếp, in ấn tài liệu càng không thể về sớm. Trời bên ngoài đã tối, chị Quyên vừa vội vàng đánh máy vừa nói:

- Thủy, mang tài liệu này lên phòng Tổng giám đốc giúp tôi. Cái Linh hôm nay con nó ốm nên nó nghỉ về sớm rồi.

Tôi đang in mấy cái văn bản đành đặt xuống cầm sắp tài liệu đi lên. Lúc này nhìn ra mới thấy đường phố đã lên đèn, tôi chậm chậm tiến đến phòng ông Quang, khi đang định gõ tay gõ liền nghe tiếng Vinh nói rất lớn:

- Chuyện gì của công ty con cũng không muốn xen vào, nhưng chuyện này con mong ba suy nghĩ lại. Đất Hà Nội này thiếu gì người, sa thải cô ta ba vẫn tìm được một văn thư tốt hơn cơ mà.

- Mày nói chuyện nó vô lý vừa thôi, nói thật chẳng tìm được đâu đứa nào chăm chỉ như nó đâu. Việc gì sai nó cũng làm, mà nó cũng được việc tự dưng sa thải làm gì. Và lại mày đã biết việc của công ty không nên xen vào tại sao vẫn xen vào? Mà con bé đó hiền lành như vậy, nó làm gì mày à, có thù riêng gì với mày hay sao mày cứ phải muốn triệt đường sống của nó. Nó một mình buôn trải trên này nuôi con nhỏ, chồng nó thì bỏ nó, tao thấy nó đáng thương mà mày không có tí tình người nào là thế nào nhỉ?

- Con không muốn nói ra chuyện này... nhưng nếu ba vẫn khăng khăng giữ cô ta lại con đành phải nói. Cô ta không đáng thương như ba nghĩ đâu.

- Thế nó làm gì mà mày bảo nó như vậy?

- Cô ta là kẻ lên giường với con và quay lại video để tống tiền con... chẳng những vậy cô ta còn phá bỏ đi giọt máu của con nữa. Người như vậy chẳng lẽ ba vẫn muốn giữ lại.

Tôi nghe xong đột nhiên run rẩy lão đảo, bên trong im lặng một hồi rồi có tiếng ông Quang cất lên:

- Mày nói cái gì?

- Ba có nhớ năm ấy con từng nói con muốn học xong thi đi du học sau đó về thi chuyên ngành sang Công an không? Thời điểm đó, con đã bị cô ta lợi dụng để quay video tống tiền, cô ta còn có hai người đồng bọn khác. Cái khoản tiền lớn mà mẹ nhận lấy của ba... thực ra... thực ra là con lấy. Lúc đấy... vì con mà khoản đầu tư của công ty bị rút xuống...

Bên trong là tiếng ho sặc sụa của ông Quang, rồi ông tức giận rít lên:

- Tao biết ngay là mày mà, mẹ mày nhận thay cho mày nhưng tao biết ngay chỉ có mày thôi. Vì một cái trò ăn chơi trác táng của mà công ty lúc đấy... mày... cái thằng mất dạy này... làm tao mất một khoản đầu tư cho bên Linh Lung. Đợt đó tao đã nghe phong thanh mày bị tống tiền, mà hỏi mẹ mày giấu mẹ con nhà mày dám lừa tao. To gan thật!

- Ba bình tĩnh đã, ba cũng thừa biết xưa nay con chẳng có ăn chơi gì, cái này là con bị lừa thôi.

- Vậy tại sao mày không báo công an... gô cổ nó lại.
- Ba, trong video đó rõ ràng là cô ta say... con bị chuốc thuốc lại cũng có chút men không biết gì hết... nên...
- Mày cút ra khỏi đây mau. Hoá ra tin đồn đó là thật, mày giỏi lắm Vinh ạ.
- Ba, con cút, nhưng ba nên sa thải cô ta ngay đi, con người này bề ngoài lúc nào cũng tỏ vẻ đáng thương nhưng thực chất lại rất mưu mô.
- Tao sẽ không sa thải nó.
- Tại sao?
- Trước kia không biết thế nào, nhưng giờ nó thân cô thế cô nó làm được gì? Chỉ là chân văn thư, mày nghĩ nó đủ khả năng làm gián điệp kinh tế chắc? Đầu óc mày chỉ có mấy cái kỹ thuật thôi à, tại sao mày ngu thế hả Vinh, để một con nhãi ranh nó tổng tiền? Cút!
- Ba!
- Tao bảo cút!
- Vâng.

Tôi sợ hãi, vội đứng nép vào cây cột, đợi khi Vinh đi khuất vẫn chưa dám cầm tập tài liệu bước vào. Người tôi cũng run như cây sậy... năm ấy... bọn họ lừa tôi, họ chỉ nói rằng... lên giường với người ta tôi sẽ có tiền chữa bệnh cho chị Lan, còn nói rằng người ta mua tôi và chuốc cho tôi say không biết gì, không ngờ họ còn dùng video ấy tống tiền Vinh, không ngờ rằng đó là cái bẫy được giăng ra. Tôi nhìn bóng lưng Vinh khuất dần, bỗng cảm thấy bản thân tệ hại vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tôi không biết mình đã đứng đó bao lâu, đến khi bình tĩnh mới có thể bước vào phòng Tổng giám đốc. Ông Quang nhìn tôi, dưới ánh sáng của đèn neon tôi không nhìn rõ được ánh mắt ông chỉ thấy ông nói giọng rất bình tĩnh:

- Tài liệu cô cứ để đó cho tôi là được.
- Vâng.
- Muốn rồi cô xuống báo mọi người xong việc cứ về.
- Dạ vâng thưa Tổng giám đốc.

Tôi nói xong cũng lặng lẽ bước về phòng photo nốt đồng tài liệu rồi đeo túi xách bước ra ngoài. Tầm này xe cũng bớt đông hơn khoảng năm sáu giờ tối, tôi bước lên xe bus, ngồi ngay vị trí đầu tiên, suốt khoảng thời gian trên xe tôi cứ ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài. Hà Nội sau bao nhiêu năm đã thay đổi, tại sao có những việc lại chẳng thể quên lại có những việc chẳng thể nhớ? Trên đời này lại không có từ nếu như... nhưng... nếu như tôi biết trước đêm hôm đó tôi ngủ cùng Vinh... tôi cũng không biết mình sẽ làm gì nữa, bởi dù sao cũng là tôi sai, bán rẻ thân xác đổi lấy tiền thì làm gì mà có tư cách lên tiếng. Dù cho tôi có đổ lỗi, có nguy biện thế nào cũng không biến sai thành đúng, nghèo không phải cái tội, nhưng nghèo là cái lỗi. Tôi sinh ra đã chỉ biết cúi đầu sống, đến tận bây giờ vẫn không thể ngẩng cao đầu. Giá mà... ba tôi thương chị em tôi chỉ một chút thôi có lẽ tôi sẽ không nhục nhã thế này.

Trở về nhà sau một ngày mệt nhọc, chị Lan ở nhà cũng đã nấu cơm xong. Cu Bo chạy ra ôm chân tôi khoe hôm nay được phiếu bé ngoan, chị Lan vừa sắp xếp bát vừa cười nói:

- Này bác Lan vừa dạy cu Bo sẽ tranh, thắng bé về đẹp ghê luôn đi Thủy ạ.

Tự dưng nghe chị Lan nói, tôi bỗng xúc động. Từ nhỏ chị Lan ốm yếu nhưng vẻ rất đẹp, đã vậy chị còn học rất giỏi tiếng Anh, điểm gần như lúc nào cũng cao nhất lớp. Nhìn hai bác cháu vui vẻ tôi mới chợt nhận ra, có những thứ tình thân ruột thịt, dù cho có đánh đổi cả tương lai tôi vẫn chấp nhận. Ăn cơm xong chị Lan lại lôi Bo sang dạy tiếng Anh, tôi ngồi bên cạnh xem hai bác cháu học, chị Lan do bệnh tật nên học tới lớp mười hai thôi nhưng kiến thức chị vẫn nhớ như in. Nhớ lại lời mẹ Xuân lần bà Tâm trước nói chị Lan là gánh nặng bỗng dưng tôi lại muốn quay lại mà chửi nhau một trận đã đời.

Hôm sau là thứ bảy, trời lại râm mát tôi quyết định đưa Bo và chị Lan ra ngoài một chút. Mấy dạo này ở nhà cũng bí bách, Bo không được đi đâu tôi cũng thương. Ba người chúng tôi quyết định đi siêu thị một chút sau đó sẽ dẫn Bo đi ăn gà. Khi đang xe bus dừng ở trạm, tôi liền bế Bo xuống rồi đặt

con bên vệ đường. Siêu thị nằm đối diện với chỗ tôi đang đứng, điện thoại tôi bất chợt vang lên. Tôi buông tay Bo mở túi với điện thoại đột nhiên Bo lao vụt xuống đường ngay trước mắt tôi. Lúc này tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, vội lao theo gào lên:

- Bo...

Tiếng còi xe inh ỏi, ngay trước mặt một chiếc xe ô tô con lao đến... tôi gần như không giữ được bình tĩnh lao đến, đột nhiên bỗng thấy một bóng người đẩy mạnh tôi ra. Đến khi định thần tôi mới chợt thấy Bo nằm trợn trong vòng tay người ấy, vẻ mặt tái nhợt đầy sợ hãi. Tôi loạng choạng đứng dậy, vẫn chưa thể hoàn hồn, chạy đến ôm chầm lấy Bo run rẩy nói:

- Bo... con có sao không con.

- Con... con không sao.

Tôi bấm chặt môi, lúc này đột nhiên toàn thân sững lại. Người vừa cứu Bo là Vinh, anh mặc bộ đồ thể thao đen ôm lấy thân hình cường tráng. Nhìn thấy tôi dường như anh cũng rất ngạc nhiên, nhưng rồi anh vội đứng lên, đi về phía vỉa hè. Đoàn xe vì sự cố nên dừng lại, tôi cũng nhanh chóng ôm Bo trở lại phía chị Lan vừa đi vừa trách móc:

- Sao con lại lao ra đường như vậy, con có biết nguy hiểm lắm không? Mẹ dặn con bao nhiêu lần rồi?

- Tại... tại cái vòng mẹ tặng con bị rơi rồi lăn xuống đường.

- Kể cả thế con cũng không được lao ra đường, có gì con phải nói với mẹ. Con hư lắm rồi đấy nhé.

Thằng bé gật đầu, vẻ mặt đầy tội lỗi nói:

- Con xin lỗi mẹ, tại mẹ dặn cái vòng đó không được làm mất nên...

Tôi thở dài vẫn ôm chặt lấy con, khi lên đến vỉa hè tôi nhìn Vinh khẽ nói:

- Cảm ơn anh.

Vừa nói xong Bo cũng trườn người xuống lao về phía Vinh rồi nói:

- Mẹ ơi, tay chú bị thương rồi.

Tôi nhìn lên mới phát hiện trên cánh tay Vinh bị sứt sứt một mảng lớn còn rỉ cả máu. Thế nhưng khi tôi định bước đến anh đã lùi lại vẻ mặt lạnh tanh. Bo dường như vẫn không hiểu chuyện, vẫn nói líu lo:

- Chú nhớ cháu không? Hôm trước chú còn giúp cháu lấy tai nghe con thỏ đó. Chú có đau nhiều không, để cháu bảo mẹ cháu băng vết thương cho chú nhé.

Vinh liếc nhìn Bo, xoay người cúi xuống nhặt túi đựng vớ cầu lông sau đó sai bước đi. Tôi tiến đến ôm Bo, thằng bé xị mặt ra nói lớn:

- Chú ơi, chú ghét cháu à? Sao cháu hỏi chú không trả lời.

Vinh vẫn sai bước đi, lúc này tôi liền bế thốc Bo tiến lên phía sau lưng Vinh lí nhí:

- Thực lòng cảm ơn anh rất nhiều. Anh bị thương thế này... nếu... nếu không tôi đưa anh đi bệnh viện, mọi chi phí tôi sẽ lo.

Vinh đột nhiên quay phắt lại nhìn tôi cười nhạt:

- Không cần.

- Vâng... nếu không cần thì thôi ạ, nhưng... nhưng tôi thực lòng cảm ơn anh.

- Tôi cứu thằng bé không phải vì cô vậy nên không cần cô cảm ơn tôi. Đơn giản tôi chỉ đang thực thi nhiệm vụ của mình thôi.

- À vâng... vâng... công an cứu dân... tại thấy anh không mặc quân phục nên tôi cũng quên mất, dù sao cảm ơn anh. Bo, cảm ơn chú công an đi con.

Mới nghe đến đây, đột nhiên Vinh trợn mắt phùng phùng khiến câu cảm ơn của Bo chưa kịp phát ra đã ngừng bật. Tôi nói gì sai sao? Còn chưa kịp hiểu gì anh ta đã bước đi rất nhanh. Lúc này tôi mới để ý cánh tay thực sự bị rỉ máu, còn rất nhiều cát, trong lòng bỗng thấy áy náy vô cùng. Nhưng giờ mà cứ lèo đèo đi theo lại bị Vinh chửi cho không ra gì, cuối cùng tôi đành ôm Bo đi vào siêu thị cùng chị Lan. Khi lên đến nơi, tôi chưa vội cho Bo vào mua đồ mà tìm một chỗ vắng vẻ giấu huan con một trận. Thằng bé nghe xong có vẻ hiểu ra, ngoan ngoãn nói:

- Dạ, Bo hiểu rồi mẹ Thủy ạ. Từ nay ra đường không được chạy lung tung kể cả có chuyện gì, phải bám sát mẹ Thủy. Tại Bo hư, Bo quên lời mẹ Thủy dặn, từ sau Bo không tái phạm nữa đâu. Tại cái vòng mẹ Thủy mua cho Bo Bo sợ mất nên mới thế chứ từ sau Bo không như vậy nữa.

- Kể cả vòng có quý thế nào con cũng không được chạy lung tung phải gọi mẹ nhặt cho, biết chưa?

- Dạ. con biết rồi.
- Hứa với mẹ nào.
- Dạ, Bo hứa, Bo nhớ lời mẹ dặn rồi.

Trẻ con độ tuổi này vẫn chưa hết hiếu động sêngh một chút là có chuyện rồi. Mà thằng bé này không biết giống ai, đồ tôi mua cho lúc nào cũng trân trọng, giữ gìn một cách thái quá, tôi nhìn chiếc vòng con đang cầm khur khur, vừa thương vừa giận. Thằng bé hôn chut lên má tôi nịnh nọt:

- Mẹ Thủy đừng giận Bo nữa, Bo hứa với mẹ rồi mà.
- Được, đây là lần đầu nên mẹ không giận Bo lâu, nhưng Bo nhớ lời Bo hứa đấy nhé.
- Dạ! Bo yêu mẹ Thủy xinh đẹp nhất trên đời.

Tôi không kìm được bật cười dất tay thằng bé đi, vừa đi thằng bé vừa hỏi:

- Mẹ ơi chú ấy ghét con hờ mẹ?
- Chú nào.
- Chú công an.
- Sao con lại hỏi vậy?
- Tại con thấy con hỏi chú không trả lời, mà chứ cứ nhìn con khó chịu ý mẹ. Mà nha, trước mẹ con mình đi mua điều hoà chú vẫn nói chuyện với con mà, hay tại con làm chú bị thương nên thế hờ mẹ?
- Ủ, tại con làm chú bị thương nên chú buồn chứ không phải chú ghét con đâu. Thế nên con phải nhớ sau không được chạy linh tinh nữa nhớ chưa?
- Dạ.

Lúc này tôi nghĩ lại cánh tay rớm máu ban nãy của Vinh lại nhớ đến lần anh đưa tôi vào viện. Kể ra trừ việc tôi và anh có ngàn vạn hiểu lầm không hoá giải nổi thì tôi vẫn phải công nhận Vinh là người tốt, lại là một chiến sĩ công an mẫu mực, hết lòng vì dân. Nhưng... hình như Vinh không coi tôi là dân thì phải.

Sau hai ngày nghỉ cuối tuần thứ hai tôi lại bắt đầu công việc như thường lệ. Buổi sáng khi đang ngồi đánh văn bản chị Quyên đưa cho tôi ít tài liệu rồi nói:

- Cô sắp xếp chỉnh lí toàn bộ tài liệu này, chiều sếp Tổng tiếp đoàn cảnh sát môi trường. Cô xem có lỗi gì chỉnh sửa lại rồi làm báo cáo nhé.

Tôi ngồi sắp xếp chỉnh lí hồ sơ đến trưa mới xong vội ăn bát cơm rồi tranh thủ mang tài liệu cho chị Quyên. Hôm ấy tôi thực sự rất nhiều việc, sếp Tổng gặp bên cảnh sát môi trường chị Quyên cũng phải có mặt trong cuộc họp ấy nên tôi phải làm toàn bộ công việc còn lại của chị. Bốn giờ chiều chị Quyên mới trở về, vừa thấy chị chị Linh đã hỏi:

- Này, hôm nay anh Cường bên môi trường có sang không?
- Có chứ, người ta là đội trưởng mà.
- Thế mà chị không cho em đi rót nước chiêu trà.
- Lạ cô, người ta vợ con đang hoàng rồi, con Su nhà cô cũng sáu bảy tuổi mà mê trai thấy gớm.
- Ha ha, ngôi sao sáng trong lòng công an mà. Phải công nhận ngành công an nhiều người đẹp trai chị nhỉ, Vinh con sếp Tổng là đẹp trai nhất, anh Cường đẹp thứ hai, thằng Long đội môi trường cũng đẹp. Sếp Tổng nhà mình quan hệ với mấy bên ấy tốt thật.

Tôi nghe xong hơi cười, thực ra nếu là những năm trước, nhắc đến trai đẹp tôi cũng háo hức như chị Linh đấy. Nhưng có lẽ cuộc đời phũ phàng khiến tôi nhận ra đẹp trai cũng không mài ra ăn được. Trong lúc mất thời gian quan tâm đến trai thà ngồi xử lý nhanh nhanh mấy văn bản này cho xong.

Buổi tối hôm ấy tôi về sớm hơn mọi khi gần một tiếng, lúc xuống sảnh thấy cái Chíp và Su đang chơi một mình. Bình thường tầm này Tổng giám đốc lẽ ra đang chơi cùng hai đứa này, có lẽ hôm nay tiếp đoàn môi trường nên ông mời com bọn họ rồi. Tôi đi qua khẽ cười với hai đứa đột nhiên nghe phía sau có tiếng thư ký của ông Quang nói với chị Quyên:

- Không, nãy họp xong sếp vội đi luôn.
- Không mời com luôn sao?
- Dạ không, em cũng không hiểu tại sao mà lần này không mời com bên ấy luôn. Họp xong anh đội trưởng vào phòng sếp nói chuyện riêng, một lúc thì

đội môi trường về, sắp thì đánh xe đi luôn.

- Ừ.

Tôi nghe xong cũng không nghĩ ngợi gì bắt vội xe bus về nhà. Khi về đến nhà, tôi tắm giặt lau dọn ăn uống xong liền bế Bo vào giường, đột nhiên thằng bé lòi trong cặp một hộp kẹo trẻ em đầy màu sắc đưa cho tôi vui vẻ nói:

- Mẹ ơi, ông cho con này.

Tôi nghe thằng bé nói chau mày hỏi lại:

- Ông nào vậy Bo?

- Dạ... ông... ông ở công ty mẹ đó. Hôm nay ông đến trường tìm con xong cho con hộp kẹo này đây mẹ.

Tôi nghe xong đột nhiên khựng lại. Chiều nay tiếp đoàn cảnh sát môi trường ông Quang không mời họ ở lại ăn cơm mà vội vàng đến tìm Bo, toàn thân tôi bỗng ớn lạnh lấp bắp nói:

- Ông tìm con... sau đó có làm gì con không?

- Dạ, ông cho con hộp kẹo này xong ông bảo móng tay con dài quá nên bấm móng tay cho con, ông còn nhổ tóc trên đầu con, bảo cho ông xin mấy cọng để ông nuôi cho thật dài rồi cấy lên đầu ông vì ông sắp rụng hết tóc rồi. Mẹ ơi, ông còn bảo từ sau gặp ông cứ gọi ông là ông nội nữa.

- Trời ơi!

- Mẹ sao vậy ạ? Con lại làm gì sai sao? Mẹ chỉ dặn không nghe lời người lạ, nhưng ông có phải người lạ đâu mẹ?

Tôi gần như không chịu nổi, ôm chặt thằng bé vào lòng. Cắt móng tay, lấy tóc, mới nghe thôi tôi cũng hiểu ra được... ông Quang định làm gì. Bo không sai, dù cho thằng bé không tự nguyện thì người ta cũng sẽ có cách. Nhưng rốt cuộc tại sao ông Quang lại biết chuyện này. Tôi ngồi dưới sàn nhà rất lâu sau mới có thể bình tĩnh được vội lấy điện thoại gọi cho cái Chi. Lúc này cũng gần mười giờ đêm, cái Chi nghe tôi kể liền phóng thẳng xe máy đến nhà tôi. Lúc này tôi giục chị Lan cho Bo ngủ trước còn tôi kéo nó vào trong phòng. Nó nhìn tôi chau mày nói:

- Mày bình tĩnh đã xem nào. Mẹ, hoá ra lão Vinh là cha thằng Bo. Tin giật gân vãi cả nhái. Mà đây nói thật tao còn quên mặt lão ta rồi cơ.

- Tao đang lo lắm rồi, ông Quang mà biết...

- Biết thì sao, con mày mà mày lo cái gì. Mà cùng lắm mày với lão Vinh cưới nhau, Bo là con chung của hai người nó lại chẳng hợp lý quá.

- Mày điên à, chuyện tao bán thân nó nhục nhả thế nào, ai chấp nhận tao mà cưới với xin. Và lại năm đó, hai tên kia còn dùng video để tống tiền Vinh, dù sao tao cũng tự nguyện thế nên trong đó cũng có lỗi của tao. Mà hơn hết giờ anh ta cũng có vợ sắp cưới rồi. Tao...

- Tao bảo mày bình tĩnh tao xem nào. Mà biết thì biết có sao đâu mày phải lo. Giờ cho Bo có ba ruột chẳng tốt sao?

- Mày không hiểu được đâu Chi ạ, thứ nhất trong mắt Vinh tao là loại gái vì tiền mà bán rẻ thân xác, thứ hai... mày nghĩ xem giờ anh ấy sắp cưới lại là ra có con riêng với tao... thực sự... nếu nghĩ kỹ sẽ có nhiều thứ phức tạp lắm.

Cái Chi định nói gì đó, đột nhiên điện thoại của tôi bỗng vang lên. Tôi nhìn vào màn hình run run không thốt lên lời. Là số của ông Quang, cái Chi thấy vậy liền giục:

- Mày cứ nghe đi xem nào.

Tôi nuốt nước bọt, nhấn nút nghe, đầu dây bên kia giọng khàn đục cất lên:

- Cô Thuý! Biết muộn thế này còn làm phiền cô tôi cũng ngại quá. Nhưng tôi có việc gấp, có thể gặp cô một lát không?

- Tôi...

- Tôi đang đứng dưới ngõ nhà cô rồi.

Lúc này tôi không còn cách nào đành dặn cái Chi ngồi im trên đây, chỉ mình tôi xuống. Trên đời này, cái gì đã đến tránh cũng không được, nhưng từ này tới giờ mới chỉ năm sáu tiếng, rốt cuộc tại sao ông Quang lại muốn gặp tôi gấp thế. Khi bước xuống dưới tôi đã thấy chiếc xe ô tô sang trọng của ông Quang đỗ ngay đầu ngõ, ông đứng bên trên cùng người tài xế vừa nhìn thấy tôi liền nói:

- Cô vào xe đi. Đứng ngoài nói chuyện không tiện.

- Dạ... đêm rồi Tổng giám đốc cho gọi tôi có chuyện gì vậy ạ?

- Ở công ty gọi tôi Tổng giám đốc nhưng ở ngoài cứ xưng hô bình thường thôi. Cô vào đi.

Tôi cúi đầu bước vào xe, ông Quang cũng bước vào, đưa cho tôi một sấp giấy khế nói:

- Thực ra tôi định để sáng mai gặp cô mới nói, nhưng bản thân tôi không kìm chế nổi cảm xúc của mình và cũng đoán thằng bé sẽ khoe chiều nay tôi đến tìm nó nên muộn thế này tôi vẫn phải gặp cô. Đây là xét nghiệm ADN của con trai cô và con trai tôi dịch vụ nhanh lấy kết quả sau bốn giờ, kết quả trùng khớp 99,99% có quan hệ huyết thống cha con.

Tôi nghe xong... chột như chết lặng...

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Ông Quang nhìn tôi, giọng khàn đục lại cất lên:

- Cô Thuý, tôi không biết chuyện của cô và con trai tôi năm xưa thế nào, cũng không quan tâm lý do thằng bé vì sao có mặt trên đời. Tôi chỉ quan tâm nó đích thị là cháu ruột của tôi, vậy nên tôi cũng không vòng vo đi thẳng luôn vào vấn đề. Thằng bé dù sao cũng mang máu mủ, huyết thống nhà họ Trần nên tôi muốn cô nhường lại quyền nuôi thằng bé cho tôi.

- Ông nói gì vậy?

- Tôi biết cô là mẹ thằng bé nên chắc chắn sẽ thương thằng bé hơn bất cứ ai. Nhưng cô nghĩ xem một mình cô bươn chải trên này vừa phải lo cho bản thân lại lo cho chị gái bệnh tật thì sẽ không thể cho thằng bé một cuộc sống đầy đủ được. Mấy năm nay là do tôi không hề biết đến sự tồn tại của thằng bé, có lẽ thằng Vinh cũng không biết nên giờ thực lòng muốn đón thằng bé về bù đắp cho nó. Mai tôi sẽ thuê luật sư làm giấy tờ cô có thể ký vào, ngay sau khi cô ký tôi chuyển bảy mươi phần trăm cổ phần cho thằng bé, và tôi sẽ là người giám hộ của nó luôn. Còn cô tôi sẽ chuyển cho cô năm tỉ, cô có thể thuê bác sĩ giỏi về chữa bệnh khỏi hẳn cho chị gái cô... còn lại

Tôi nghe xong như sét đánh ngang tai lắc đầu gào lên:

- Ông Quang... tôi không bán con...

- Cô đừng kích động như vậy. Đây không phải bán con, tôi là ông nội thằng bé kia mà. Tôi chỉ đang muốn những gì tốt đẹp nhất đến với cháu tôi thôi. Cô còn trẻ, cô có một khoản tiền như vậy, chữa bệnh xong cho chị cô vẫn có thể dư ra, cô có thể lấy chồng, xây nhà... sống một cuộc sống không vướng bận gì.

- Thằng bé là sinh mệnh của tôi... các người không có quyền gì mà đòi tôi phải nhường quyền nuôi nó cho các người. Tôi có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo, mấy năm nay mẹ con tôi không có các người vẫn sống chứ không chết được.

- Phải! Vẫn sống! Nhưng cô xem sống khổ sống sở thế nào? Chắc chắn cuộc sống của cô thế nào cô rõ hơn tôi đúng không.

Tôi không kìm được đột nhiên nước mắt tuôn ra đưa tay nắm chặt cánh cửa chạy vội ra ngoài. Ông Quang cũng đứng dậy kéo mạnh tay tôi rít lên:

- Việc cô tống tiền thằng Vinh, bán thân cho nó tôi có thể bỏ qua. Nhưng giờ có con, tôi đang đàm phán trên tinh thần tự nguyện với cô nên rất mong cô hợp tác.

- Ông buông tay tôi ra. Tôi sẽ không để con tôi cho ai nuôi hết.

- Nếu cô muốn nhiều hơn tôi có thể cho cô nhiều hơn. Thằng bé là máu mủ của nhà tôi, tôi không để nó thiệt đâu, tiền nong cô thấy không thoải đáng cứ nói rõ ra.

- Tôi không cần tiền, tôi chỉ cần con tôi.

- Cô Thuý! Mấy năm nay cô nuôi thằng bé tôi rất cảm kích, tôi cũng không đến mức độc ác mà chia cắt mẹ con cô, tôi chỉ muốn cô nhường quyền nuôi thằng bé lại cho gia đình tôi. Thằng Vinh lấy vợ có sinh con thì bảy mươi phần trăm cổ phần kia tôi vẫn giành cho thằng bé nên cô không cần lo. Còn cô, mỗi tuần đều được thăm thằng bé một lần.

- Ông đừng nói gì nữa, buông tay tôi ra nếu không tôi sẽ hét lên.

- Được! Tôi nói chuyện tử tế cô không muốn đúng không? Những việc cô đã làm trong quá khứ cộng việc giờ nếu cô thất nghiệp, cô nghĩ cô đủ khả năng kiện tụng với tôi sao?

- Ông... ông nói gì?

- Riêng việc cô nằm trong đường dây tống tiền thằng Vinh đã đủ để tôi tống cô vào tù rồi. Thằng Vinh có lẽ nó còn nể tình nên mới không kiện tụng và nói bị lừa, nhưng tôi không ngu ngốc đến mức vậy đâu.

Tôi nghe xong toàn thân cũng như có ai đánh, ngồi sụp xuống đất. Ông Quang nhìn tôi cười nhạt nói:

- Tôi không muốn ép cô, nhưng cũng không mong mẹ của cháu trai tôi lại phải vào tù. Vậy nên cô cứ suy nghĩ đi. Giờ thằng bé còn nhỏ, đợi nó lớn lại khó ra.

Ông Quang nói xong liền đi thẳng lên xe ô tô. Khi chiếc xe dần đi khuất tôi mới phát hiện cả gương mặt đã đầm nước. Trời bên ngoài mùa hè nhưng vẫn se lạnh, tôi mặc kệ ôm lấy gối bật khóc nức nở. Nỗi bất an mơ hồ cuối cùng cũng đến, nhưng sao mà nó lại đau đớn đến vậy. Thằng bé là máu thịt của tôi... sao tôi có thể để cho ai nuôi đây? Tôi không biết mình khóc bao lâu, chỉ đến khi có tiếng dép loẹt xoẹt của cái Chi mới bừng tỉnh ngược mặt dậy. Nó nhìn tôi hốt hoảng lao đến nói:

- Thủy... sao vậy... có chuyện gì?

Tôi cúi đầu, đưa tay quệt ngang dòng nước mắt kìm lại mọi chuyện. Cái Chi nghe xong rít lên:

- Thật quá đáng, năm năm nay mày chịu bao tủi nhục nuôi nó, họ có quyền gì mà đến đòi là đòi?

- Nhưng... nhưng họ có chứng cứ tao nằm trong đường dây tống tiền Vinh năm nào.

- Nhưng mày bị lừa còn gì?

- Tao nói là bị lừa thì ai tin? Tang chứng vật chứng có... tao...

- Thủy mày đứng lên đi về đã.

- Tao phải làm sao đây? Tao không thể để Bo cho ai nuôi được...

- Đi về đã, từ từ tao nghĩ cách, tao thử liên hệ với bên luật sư tao quen xem sao.

Cái Chi nói đến đâu tôi lên đến đấy. Tôi loạng choạng bước về nhà, Bo lúc này cũng đã ngủ say. Tôi không kim được lao đến ôm chặt lấy con như thể người ta sẽ mang con đi luôn. Thằng bé bị tôi ôm liền tỉnh dậy khẽ nói:

- Mẹ ôm con chặt quá, con đau.

Lúc này tôi mới như bừng tỉnh đặt con xuống, vỗ nhẹ vào mông cho con ngủ sau đó chạy vào nhà vệ sinh xối nước rồi ra ngoài lan can cùng cái Chi. Suốt đêm ấy cái Chi đã cùng tôi nghĩ rất nhiều cách, đã gọi cho cả hai người luật sư cái Chi quen nhưng ai cũng nói nếu vụ kiện này mà xảy ra khả năng thắng của tôi rất thấp. Mặc dù tôi là mẹ ruột thằng bé, sinh thằng bé ra, nhưng theo những bằng chứng mà ông Quang nói thì không đủ khả năng tranh chấp. Lúc này tôi như tuyệt vọng... lắp bắp nói:

- Giờ... giờ tao phải làm sao?

- Tao nói rồi, trước hết mày phải bình tĩnh đã. Mày càng thế này tao càng rối.

Tôi không còn cách nào đành cùng cái Chi vào giường nằm. Thế nhưng suốt đêm ấy tôi không ngủ được nước mắt cứ chảy dọc hai bên thái dương. Ngày hôm sau tôi và cái Chi đi tìm đến những văn phòng luật sư có tiếng ở Hà Nội thế nhưng khi nghe tôi trình bày họ tuy có nhận nhưng hỏi đến khả năng thắng đều nói rất thấp bởi đúng là ông Quang hoàn toàn có khả năng kiện tôi vào tù, nhận trách nhiệm hình sự cho việc tống tiền Vinh. Mà đã kiện việc đó, tôi hoàn toàn mất khả năng giành quyền nuôi con.

Tôi với cái Chi thất thểu ra về, khi đi gần đến đầu ngõ tôi liền nói:

- Chi, mày giúp tao một chuyện được không?

- Chuyện gì?

- Đặt giúp tao ba vé máy bay vào Thành Phố Hồ Chí Minh. Giúp tao...

- Thủy...

- Tao không còn cách nào nữa rồi.

- Được rồi để tao gọi điện đặt. Mày định lúc nào đi

- Chuyển sớm nhất ngày mai được không?

- Gấp thế sao?

- Ủ. Giờ tao về chuẩn bị đồ đạc.

Cái Chi gạt đầu, thờ dài định nói gì đó đột nhiên có tiếng người phía sau cất lên:

- Thủy!

Tôi nghe xong, xoay người đột nhiên khựng lại một lúc sau mới lí nhí cất lời:

- Chị Liên... chị...

- Tôi có thể nói chuyện với cô một lúc không?

Chị Liên nhìn tôi, vẻ mặt không vui không buồn, có chút cao ngạo nói tiếp:

- Sao vậy? Tôi chỉ xin cô vài phút thôi.

Tôi nhìn cái Chi, khẽ nói:

- Chi, mày về trước đi.

Cái Chi nhìn chị Liên dò xét nhưng cuối cùng vẫn lững thững bước đi. Chị Liên nhún vai cười nói:

- Nói chuyện ở đây không tiện, đi café chút nhì.

Tôi không đáp chỉ gạt đầu đi theo chị ta. Khi vừa đến quán café tôi gọi vội một cốc nước lọc rồi nói:

- Chị tìm tôi có chuyện gì?

Chị Liên hơi cong khoé môi đáp:

- Cũng sáu bảy năm rồi nhì. Tôi đã từng mong bản thân đừng bao giờ gặp lại cô cuối cùng vẫn gặp.

- Chị có gì cứ nói thẳng đừng vòng vo tam quốc nữa.

- Cô Thủy thật khéo hiểu ý người khác. Thôi thì tôi cũng đi thẳng vào vấn đề chính. Tôi cũng không hiểu mục đích cô cò tình xuất hiện sau bao nhiêu năm và hơn hết cò tình giữ lại cái thai của anh Vinh để làm gì?

- Chị nói vậy là sao.

- Cô cứ từ từ nghe tôi nói hết. Dù sao chuyện đó cũng không quan trọng và cho phép tôi nói thẳng luôn, với tư cách là vợ sắp cưới của anh Vinh tôi mong mẹ con cô bằng cách nào thì cách biến mất trước mặt anh ấy giúp tôi. Anh ấy đang đi công tác, chưa biết chuyện này, chỉ có tôi và ba mẹ anh ấy biết. Đây là một trăm triệu, tuy không lớn nhưng có thể đủ trải một thời gian. Cô cầm lấy... đưa thằng bé đi khỏi cái đất Hà Nội này đi.

Tôi nhìn chiếc phong bì trên tay chị Liên, cười nhạt đáp:

- Số tiền của chị tôi không dám nhận, còn việc chị nói thì chị yên tâm đi, tôi và con tôi sẽ đi khỏi đây.

- Cô không cần phải ngại, cứ nhận đi.

- Không cần đâu, cảm ơn chị.

- Cô chê ít sao?

- Không! Chỉ là mẹ con tôi sẽ tự lo được.

Chị Liên nhìn tôi, hai tay khoanh trước ngực hơi nhếch mép nói:

- Được. Hi vọng cô đừng khiến tôi thất vọng.

Tôi thờ dài đứng dậy, đột nhiên bên sau tiếng chị Liên lại cất lên:

- Nếu bản thân không biết làm gì kiếm sống cứ nói với tôi tôi trợ cấp cho. Nhưng nhìn cô cũng cao lớn chắc không đến mức vô dụng như vậy đâu nhì? Mà lạ thật, bao nhiêu năm rồi cô vẫn chẳng thay đổi là mấy... trước tôi nghe nói cô làm vợ của một gã trai giàu lắm... mà hình như tôi nhầm tưởng cô có vẻ... vẫn không sạch sẽ thì phải. Đừng nói với tôi... không có đàn ông bao cô sống kham khổ lắm nhé.

Tôi nghe xong quay phắt lại nhìn chị ta đáp lại:

- Chị Liên. Nếu tôi nói tôi sẽ không đi khỏi cái đất Hà Nội này, sẽ nói việc tôi có con cho Vinh biết thì sẽ thế nào nhỉ? Chị có mong điều đó không?

- Cô!

- Tôi đùa chút thôi mà chị đã xanh mặt lại thế? Nếu mục đích của chị đến chỉ vì muốn mẹ con tôi đi khỏi đây thì đừng nói nhiều quá làm gì. mấy năm trước tôi cho chị tư cách sĩ nhục tôi nhưng giờ thì không.

Nói rồi không đợi chị ta đáp lại tôi liền ra ngoài bắt xe đi về. Lúc về tới nhà trời cũng chập choạng tối. Tôi đi lên phòng nhìn cái Chi rồi nói:

- Đặt được vé chưa mày?

- Chuyến ngày mai sớm nhất cũng phải bốn giờ chiều, trước giờ đó hết vé rồi.

- Thế cũng được

Nói rồi tôi quay sang chị Lan giục chị thu xếp quần áo cũng nói sơ qua với chị ba người chúng tôi không sống ở đây nữa mà chuyển vào Nam. Chị Lan không hỏi nhiều, gật đầu đứng dậy mở tủ. Đột nhiên tôi thấy cu Bo đứng ngay góc tường bịt mũi ngửa cổ lên trời. Thấy vậy tôi liền lao đến ôm con rồi nói:

- Bo, sao vậy con?

- Dạ. Con... con bị chảy máu cam.

- Nào nằm xuống mẹ xem nào.

Bo gật đầu ngoan ngoãn nằm xuống giường. Trời hôm nay râm mát, tại sao thằng bé lại chảy máu cam? Tôi chạy đi lấy cuộn bông, lúc vào đã thấy máu chảy ồ ạt xuống miệng. Thằng bé nhìn tôi cười nói:

- Hôm nào đi học con cũng chảy máu cam mẹ ạ. Không sao đâu nên mẹ đừng lo.

Nghe con nói đột nhiên tôi bỗng run rẩy hỏi lại:

- Hôm nào con cũng chảy máu cam sao?

- Dạ vâng ạ.

- Bo tại sao con không nói với mẹ?

- Tại con sợ mẹ lo cho con.

Tôi không còn kìm được, nước mắt chảy dọc xuống sống mũi, nhét bông vào rồi vén áo con lên. Đột nhiên tôi phát hiện vùng gần nách bầm tím một mảng liền quay sang hỏi chị Lan:

- Chị Lan, bình thường chị tắm cho thằng bé có thấy vết tím này không?

- Không, vết tím đó hình như hôm nay mới có. Nhưng thằng bé cũng lâu lâu có mất vết bầm nho nhỏ, hỏi thì nó bảo chơi với bạn bị như vậy.

- Sao chị không nói với em?

- Di đi làm về muộn, mà trẻ con hiếu động nghịch ngợm nên chị nghĩ không vấn đề gì.

Bo vẫn nằm trên giường, máu mũi vẫn chưa ngừng. Lúc này tôi không còn bình tĩnh quay sang cái Chi nói:

- Chi ơi, gọi cho tao một cái taxi.

- Sao vậy?

- Thằng Bo hôm nào cũng chảy máu cam... đã vậy còn bị bầm tím cả người thế này... giờ nó mới nói cho tao biết. Tao sợ nó bị sao quá, sao mà chảy mãi không kim lại được... nhanh lên mày.

Cái Chi gật đầu gọi số taxi, tôi liền bế ngửa con ra, với túi xách rồi cùng chị Lan và cái Chi lên thẳng taxi. Bo nhìn tôi ngây thơ nói:

- Mẹ ơi, máu chảy xuống miệng con hay sao ý.

- Ngoan, mẹ đưa đến bệnh viện kiểm tra nhé.

- Dạ. Mẹ đừng lo, con không sao đâu mà.

Tôi gật đầu, đến khi chiếc xe dừng ở bệnh viện tôi bế thằng con vào phòng cấp cứu. Chủ nhật lại buổi tối nên bệnh viện không đông. Bo được bác sĩ đỡ lấy, rồi đặt lên xe. Sau một hồi thăm khám xét nghiệm bác sĩ bước ra hỏi:

- Mẹ cháu đâu?

- Dạ tôi đây.

- Cháu có hiện tượng chảy máu cam thế này lâu chưa?

- Trước thằng bé có bị một lần cách đây tầm hơn nửa tháng, sau đó hôm nay lại bị nhưng thằng bé nói lúc đi học cũng hay bị chảy máu lắm nhưng cháu sợ mẹ lo nên không nói hôm nay mới nói.

- Tạm thời thì cháu không chảy máu cam nữa rồi, nhưng... mời chị vào đây cùng tôi... tôi muốn nói chuyện riêng, thông báo tình trạng bệnh của cháu cho chị nắm rõ.

Không hiểu sao mới nghe đến đây đột nhiên người tôi cũng run lên. Khi đi vào đến phòng riêng của bác sĩ, anh bác sĩ liền nói:

- Theo chẩn đoán của tôi... bé nhà chị có lẽ bị ung thư máu. Nhưng...

Tôi mới nghe đến đây cũng lao đảo không đứng vững. Người bác sĩ đỡ tôi ngồi lên ghế thờ dài:

- Chị bình tĩnh đã, đây mới là chẩn đoán ban đầu, sáng mai tôi sẽ cho làm sinh thiết... lúc đó mới có kết quả chuẩn xác nhất. Nhưng khả năng là như vậy. Tôi mong chị chuẩn bị sẵn tinh thần để còn có phương án khả thi chữa trị cho cháu.

- Bác sĩ... bác sĩ... có nhầm không?

- Tôi nói rồi đây là chẩn đoán ban đầu, muốn chính xác mai tôi sẽ làm sinh thiết kết quả mới rõ.

Tôi khẽ buông thõng tay, tai ù đi, không còn nghe được gì, phải một lúc sau người bác vỗ vỗ lên vai tôi tôi mới giật mình bừng tỉnh. Lúc này tôi gần như không còn biết bầu vú vào ai chợt òa khóc nức nở bám lên chiếc áo blouse trắng:

- Bác sĩ ơi... vậy... vậy tôi phải làm sao? Phải làm sao đây?

- Giờ chị cho thằng bé nhập viện luôn, sáng mai tôi sẽ nhờ trưởng khoa thăm khám lại cho cháu lần nữa. Chúng tôi còn phải xét nghiệm rất nhiều thứ mới đưa ra được kết luận chính thức. Sau khi có kết luận lúc đó mới có phác đồ điều trị, phác đồ thế nào còn phụ thuộc vào tình trạng bệnh của bệnh nhân nữa. Chị cứ cho cháu nhập viện đã, quan trọng nhất là tinh thần của bệnh nhân, chị đừng suy sụp, phải là chỗ dựa cho bệnh nhân lúc này.

Vị bác sĩ còn nói rất nhiều, nhưng không lọt nổi chữ nào vào đầu. Đến khi tôi bước ra ngoài trời cũng tối sầm lại. Cái Chi và chị Lan đứng ở cửa buồng bệnh nhân nhìn tôi hỏi:

- Sao rồi, bác sĩ nói gì?

Tôi nhìn hai người, cuối cùng lại ngồi sụp xuống mà khóc như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Không biết tôi khóc bao lâu, cái Chi với chị Lan dường như cũng nhận ra bất thường liên tục hỏi:

- Rốt cuộc là sao? Bo có vấn đề gì.

- Mà nói tao nghe xem nào, đừng khóc nữa.

- Thủy, nói xem Bo bị sao?

- Bác sĩ đã nói gì?

Tôi nhìn chị Lan với cái Chi quệt nước mắt khẽ nói:

- Hai người vào trông Bo giúp em em đi mua cháo cho thằng bé.

- Nhưng rốt cuộc thằng bé bị sao mà mày khóc ghê thế?

- Không sao đâu, có gì tí tao nói sau.

Cái Chi không hỏi nữa, mở cửa đi vào, tôi cũng đứng dậy bước đi, bên trong tiếng cái Chi oang oang cất lên:

- Chồng yêu của Chi thấy trong người sao rồi?

- Con bảo con không phải chồng yêu của dì mà.

- Xì, Bo chẳng có tí mất thắm mĩ hay nhìn người gì hết. Sau này Bo lớn Bo lại say đứ đừ đi cho mà xem.

Tôi nghe xong nước mắt lại lăn dài liền chạy vào nhà vệ sinh xối nước lên mặt. Phải cố gắng lắm tôi mới dần bình tĩnh trở lại rồi đi xuống cang tin mua cho Bo chút cháo. Lúc lên Bo vẫn đang nằm nói chuyện với cái Chi còn chị Lan thì đang lau người cho thằng bé. Thằng bé ngoan ngoan nghe lời tôi ăn hết bát cháo rồi bắt đầu ngủ. Lúc này tôi mới nhận ra con xanh xao gầy hắc đi. Cái Chi mang cặp lồng cháo đi rửa rồi hỏi nhỏ:

- Rốt cuộc thằng bé bị sao?

Tôi bậm môi nghẹn giọng nói:

- Chưa có kết quả chính xác, mai xem thể nào đã.

- Nhưng bác sĩ nói gì mà mày khóc như vậy, tình trạng thằng bé không tốt à?

- Ừm.

- Thế giờ...

- Vé máy bay huỷ giúp tao được không?

- Ừ được.

- Mày về đi, đưa chị Lan đi ăn cơm rồi đưa chị ấy về nhà mày nhé, tao ở lại với Bo, bệnh viện không cho ở lại đông quá.

- Được rồi, thế mày ăn gì đi đã.

- Tao biết rồi mày về đi tí tao ăn sau.

Cái Chi gạt đầu đứng dậy, tôi dặn dò chị Lan mấy câu trước khi chị về. Khi hai người đi khuất xung quanh tôi lại là bức màn cô đơn. Tôi đưa tay vuốt mái tóc Bo mà thương xé lòng xé gan. Đôi mắt và sống mũi cao của Bo giống Vinh nhưng môi và hai bầu má hồng hào cùng gương mặt lại rất giống tôi. Tôi còi dẹt, không muốn ăn uống gì định leo lên giường nằm với con thì có điện thoại. Là một số lạ, tôi ban đầu không định nghe, nhưng sợ có việc gì cuối cùng đành nhấn nút. Đầu dây bên kia giọng khàn đục cất lên:

- Cô Thuý, cô suy nghĩ thế nào rồi? Có đồng ý nhường quyền nuôi thằng bé không?

Tôi nhìn Bo, không kim được lao ra ngoài rít lên:

- Ông đừng có mà ép người quá đáng, tôi sẽ không để con tôi cho ai nuôi hết.

- Tôi nói rồi, cô đừng làm căng với tôi, tôi không thích ép uống ai đâu.

- Ông đừng cậy mình có tiền muốn làm gì thì làm.

- Cô Thuý, cô đừng cố chấp như vậy. Nếu cô nghĩ đến tương lai của con trai cô thì nên nhượng bộ. Cô xem, tôi có thể cho thằng bé những gì tốt đẹp nhất.

- Tôi không cần.

- Cô thật sự muốn chuyện này phải đưa nhau ra toà? Như vậy chẳng phải là tổn thương nhất với nó sao?

- Ông biết tổn thương thì đừng ép tôi, ai mang nó đi tôi sẽ liều mạng với người đó.

Tôi nói xong tắt phụt máy, nỗi uất ức cay đắng khiến tôi như một con thú bị thương đầy mình chỉ biết vẫy vùng trong vô vọng. Chợt tôi thấy mình trong gương, mái tóc rối bù, quần áo tôi tả. Tôi cố bình tĩnh đi xuống mua chút đồ, cố nuốt cho trôi rồi lên giường nằm với Bo. Không biết bao nhiêu đêm rồi tôi chưa có một giấc ngủ ngon lành hạnh phúc tưởng như chạm vào đến nơi lại tan biến. Tôi nằm mãi, đã cầu nguyện không biết bao lâu, chỉ mong rằng kết quả kia không chính xác, sáng mai dậy thằng bé sẽ ỏn.

Sáng hôm sau vì mệt quá mà tôi thiếp đi, khi nghe tiếng xe kéo lạch cạch tôi mới bật dậy, còn chưa kịp đánh răng anh Thành, bác sĩ hôm qua khám cho

Bo đã bước vào nói:

- Nào, hai mẹ con giờ mới dậy hả. Bé con có mệt không?

Bo dụi mắt lắc đầu đáp:

- Dạ không, cháu chỉ buồn ngủ thôi.

- Tỉnh dậy nhé, hai mẹ con đánh răng rửa mặt đi nha tý chú quay lại.

Tôi gật đầu bé Bo xuống thay bộ quần áo bệnh nhân rồi vệ sinh cá nhân cho con, lúc xong trở ra cũng thấy anh Thành đứng ở bên ngoài chờ. Bo trước nay rất sợ tiêm truyền nên hơi lùi lại. Anh Thành liền tiến đến gần Bo nói:

- Ngoan, muốn khỏi bệnh nhanh không bé con? Minh là đàn ông phải thật mạnh mẽ chứ?

Bo nghe vậy mới tiến lên, tôi dắt con đi theo anh Thành. Thắng bé được đưa vào các phòng để chụp CT, Xquang, lấy máu... làm các xét nghiệm cần thiết. Sau khi xong xuôi anh Thành đưa thắng bé ra rồi nói:

- Tầm mười một giờ mới có kết quả, cô đưa bé về buồng bệnh rồi cho con ăn gì cho đỡ đói nhé. Có kết quả tôi và trưởng khoa sẽ mang lên phòng cô không cần xuống lấy đâu.

- Dạ vâng cảm ơn anh.

Nói xong tôi lại bé con về buồng rồi chạy xuống cangtin mua cho con một bát cháo. Lúc lên đột nhiên tôi phát hiện điện thoại rất nhiều cuộc gọi nhỡ, là của chị Quyên, tôi cho Bo ăn xong gọi lại cho chị. Vừa nghe giọng tôi chị đã nói:

- Cô không đi làm cũng không báo nghỉ, muốn trừ lương hay gì?

Lúc này tôi mới nhớ ra hôm nay thứ hai, hợp đồng của tôi và công ty vẫn chưa chấm dứt. Thế nhưng lúc này tôi cũng chỉ biết đáp:

- Dạ xin lỗi chị. Nhà tôi có chút việc...

- Có việc gì phải báo chứ.

- Vâng tôi xin lỗi chị, có gì...

- Tổng giám đốc nói cô muốn đơn phương chấm dứt hợp đồng phải đến công ty để chấm dứt. Tiền đền bù hợp đồng nếu cô đơn phương chấm dứt là...

Tôi nghe xong, mặt mũi đáp vâng rồi cúp máy. Mọi thứ đến dồn dập khiến tôi không biết mình phải bắt đầu từ đâu, phải thoát ra như thế nào. Khi còn đang ngồi thơ thẩn thì bên ngoài có tiếng lạch cạch, anh Thành cùng một vị bác sĩ trung niên bước vào. Bo lúc này đã ngủ, tôi vội đứng dậy khẽ chào. Anh Thành nhìn tôi khẽ nói:

- Cô đi theo chúng tôi.

Tôi gật đầu, cả người lại run lên. Khi đến phòng bác sĩ, anh Thành liền nói:

- Đây là bác sĩ Trung trưởng khoa của tôi. Bác sĩ sẽ nói về bệnh của con trai cô.

Tôi cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, chỉ hi vọng kết quả sai lệch. Ông Trung nhìn tôi khẽ nói:

- Cô ngồi xuống đi, đây là kết quả của con trai cô.

Tôi nhìn vào đồng giấy tờ toàn những từ ngữ y khoa không hiểu gì hỏi lại:

- Ông có thể nói cho tôi biết con tôi... bị sao không ạ? Tôi... tôi không hiểu nhiều về ý học.

- Tôi nói nôm na thế này, bé nhà cô mắc bệnh bạch cầu dòng Lympho cấp tính. Tình hình của bé diễn biến rất nhanh...

Vốn dĩ đã được chuẩn bị sẵn... vậy mà nghe xong tôi lại suy sụp không toàn thân như chết lặng. Lúc này tôi không còn hiểu, không còn nghe được gì chỉ vội vàng nói:

- Giờ tôi phải làm sao? Phải làm sao để cứu con trai tôi đây?

- Cô bình tĩnh đã, tôi biết ai làm cha làm mẹ nghe con mình mắc bệnh cũng đều suy sụp nhưng cô bình tĩnh nghe tôi nói. Cô cũng biết rồi đấy, viện huyết học cứu chữa rất nhiều ca ung thư máu nên cô phải cố gắng lạc quan để còn là chỗ dựa cho cháu. Tình hình cháu diễn biến nhanh vậy nên có lẽ phác đồ điều trị cho cháu khả năng sẽ là ghép tế gốc hoặc để cô dễ hiểu tôi cứ nói nôm na là ghép tủy. Nói chung chúng tôi còn phải nghiên cứu thêm để đưa ra phác đồ chính xác và sớm nhất, tôi nói sơ qua để cô có thể cô chuẩn bị. Trong hồ sơ bệnh án tôi thấy cháu có bảo hiểm nhưng lại trái tuyến, mà việc ghép tủy sẽ rất tốn kém, ngoài ra cũng cần tìm tủy phù hợp. Người có thể cho tủy phù hợp nhất thường sẽ là người có cùng huyết thống như cha con, anh

chị em ruột được thì cô có thể đưa những người cùng huyết thống với cháu bé trong đó có cả cô để tôi có thể tìm được nguồn tủy phù hợp. Nếu không phù hợp nữa... thì chỉ còn cách kêu gọi hiến tủy từ những người không cùng huyết thống nhưng... với diễn biến của cháu thì lại phải càng điều trị sớm càng tốt vì vậy có nguồn sẵn là điều tốt nhất.

- Vậy... vậy thử của tôi trước đi.

- Cô từ từ đã, giờ chúng tôi cần nghiên cứu kỹ lưỡng phác đồ điều trị sau đó mới tiến hành được.

- Nếu ghép được tủy phù hợp khả năng sống của con tôi... có cao không?

- Tất nhiên chúng tôi không dám nói trước bất cứ điều gì, trong y học cái gì cũng xảy ra được nhưng khả năng chữa khỏi hoàn toàn có thể hoặc cũng có thể có khả năng xấu nhất... Chi phí cho ca ghép tủy cũng còn phụ thuộc vào nhiều cái nhưng người nhà chủ động chuẩn bị một vài trăm triệu, nhất là trường hợp bé bảo hiểm trái tuyến thế này nên cô cũng chuẩn bị sẵn nhé.

Tôi nghe xong, cũng phát hiện nước mắt rơi từ lúc nào. Ông Trung còn nói rất nhiều về y khoa nhưng tôi không hiểu được quá nhiều, chỉ đại loại biết rằng thằng bé nên được thay tủy sớm càng tốt. Khi trở về phòng bệnh tôi phải rửa mặt mấy lần mới dám vào, chỉ sợ Bo thấy tôi khóc lại lo lắng. Trưa cái Chi mang cơm vào nhưng tôi nuốt không nổi, cố gắng ăn được mấy thìa rồi bỏ đấy. Lúc ăn xong tôi mới tỉnh táo ra đôi chút, có nhiều thứ lúc này tôi mới kịp hiểu ra, nhà chỉ có hai mẹ con, chị Lan bệnh tật chắc chắn sẽ không thể hiến tủy, liệu rằng tôi có phù hợp với con không? Nếu không phù hợp tôi phải làm thế nào đây? Tôi phải tìm ai? Còn mấy trăm triệu, cả tài sản tôi có còn chưa nổi một trăm, dạo này lương chưa đến đã nghỉ việc, chi tiêu nhiều thứ phải rút cả tài khoản tiết kiệm. Tôi nhìn cái Chi, nó cũng như tôi thân cô thế cô trên đất Hà Nội này, nhà nó cũng không khá giả gì, tiền nó làm còn phải gửi về biết ba mẹ... mà ngoài nó tôi không còn một ai thân thích. Cái Chi thấy thái độ của tôi liền nói:

- Này tao đứng ngoài nghe được hết rồi. Tao tao có hai chục triệu... tao sẽ đưa hết cho mày. Đó... là khoản duy nhất tao còn.

Tôi nghe cái Chi nói lắc đầu đáp:

- Tao vay nợ mày còn chưa trả hết, tao không cầm tiền của mày nữa đâu. Mà có cầm cũng không đủ được.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Thằng bé là mạng sống của tao, tao nhất định phải cứu nó... nhưng... nhưng tao cũng không biết làm gì lúc này. Từ từ tao nghĩ cách dần thôi.

Nói rồi tôi đứng dậy nhìn ra bên ngoài. Bầu trời trong xanh mà lòng tôi u ám. Thương con, thương bản thân nghèo hèn. Hoá ra không có tiền lại khổ hạnh đến vậy. Biết vậy tôi đã mặt dày mà cầm lấy số tiền một trăm triệu của chị Liên đưa cho. Hoá ra khi con người ta đường cùng sẽ không còn biết cái gì là tự trọng, là sĩ diện nữa rồi. Tôi bật cười tự khinh bỉ chính bản thân mình. Khi cái Chi đi khuất, tôi lặng lẽ nhìn Bo, tại sao ông trời lại có thể hành hạ con tôi như vậy? Hình như con rất mệt ngủ li bì, tôi đưa tay con chạm lên má, nước mắt lại chảy dọc bàn tay nhỏ bé.

Buổi sáng hôm sau ông Trung lên nói sáng mai sẽ đưa tôi đi chọc tủy thử, nếu được thì trong vòng tuần này sẽ tiến hành cho tôi ký để ghép tủy. Tôi nhìn ông, không biết nói thế nào cuối cùng chỉ biết gật đầu. Những năm trước tôi đã từng vay nóng, nhưng số tiền vay cũng không thể nhiều được, và lại giờ tôi không có một công việc tử tế dù cho có chặt đầu tôi cũng khó mà vay được. Tôi tính toán mãi, dù cho có vay của cái Chi thì số tiền cũng chỉ được sáu mươi triệu. Đêm ấy tôi ngồi bên con, đã nghĩ rất nhiều cách, bán thận, bán tim, bán gan thì cũng có thể đem ra mà bán. Nhưng đáng tiếc giờ muốn tìm người mua cũng khó, còn chưa kể tôi chưa chọc tủy thử, không biết có hợp với con không nữa.

Sáng hôm sau tôi đi chọc tủy để làm xét nghiệm. Đến trưa bác sĩ thông báo kết quả của tôi không phù hợp để hiến tủy cho Bo lúc này tôi càng như suy sụp, cái Chi hôm nay nghỉ làm, đỡ lấy tôi ngồi lên ghế. Người duy nhất có thể hiến tủy cho Bo chỉ có tôi... tôi gần như không còn chịu nổi bám lấy bác sĩ Trung nói:

- Nhà tôi chỉ có hai mẹ con... còn cách nào khác không?

- Cô không còn người thân thích khác sao? Cha đứa bé đâu?

- Cha...

- Cô Thủy, nếu cô không phù hợp có thể gọi cha đứa bé đến mà. Chẳng lẽ đứa bé không có cha..

- Không phải...

- Vậy cô mau gọi đến đi, tình trạng đứa bé ngày càng diễn biến phức tạp thế này càng để lâu sẽ càng xấu đi.

Cái Chi thấy vậy cũng liền đi thử, thế nhưng kết quả của nó cũng không phù hợp. Tôi với nó về buồng Bo nằm, gần như bế tắc. Lúc này nó nhìn tôi khẽ nói:

- Thủy... hay nói với anh Vinh đi. Dù sao Bo cũng là con anh ấy...

Tôi không đáp, cũng không biết phải đáp thế nào chỉ cúi gằm mặt. Đột nhiên tôi thấy Bo thở khò khè, người bỗng xanh tái lại. Lúc này tôi bỗng như kẻ mất hồn lao ra ngoài gọi bác sĩ. Ông Trung cùng anh Thành bước vào thăm khám rồi đột nhiên kêu lớn:

- Cấp cứu... mau đưa bệnh nhân đến phòng cấp cứu.

Tôi cùng cái Chi không kịp nghĩ ngợi cứ thế lao theo. Thằng bé được đưa vào phòng cấp cứu, tôi ngồi bên ngoài gần như không thể nào mà thờ nổi, đau đớn vô cùng. Trái tim tôi như có ai bóp nghẹn, như có cả ngàn mũi dao đâm vào, thằng bé mà có mệnh hệ gì tôi cũng sẽ không sống nổi. Ông trời trên kia có nghe được những tiếng van xin của tôi không? Tại sao không để tôi chịu thay những đau đớn này của con. Khi nó vẫn nằm bên trong, đột nhiên có tiếng bước chân, còn chưa kịp định thần tôi đã thấy ông Quang cùng một người phụ nữ nữa bước vào. Ông Quang nhìn tôi hai khoé mắt giật giật nói:

- Tại sao thằng bé lại thành ra thế này?

Tôi nhìn ông kinh ngạc, người phụ nữ bên cạnh đoán chắc là vợ ông ta bước đến nhìn qua ô cửa kính giọng nghẹn đì:

- Thằng bé đây sao?

Ông Quang không đáp mà nhìn tôi nói:

- Cô Thuý, sao cô lại để thằng bé tới mức này.

Lúc này tôi cũng không còn tâm trí thắc mắc tại sao ông có mặt ở đây, tại sao ông biết chuyện chỉ thấy nỗi đau đớn ân hận càng trào lên. Có lẽ tôi sai rồi... có lẽ tôi không nên ích kỷ giữ thằng bé cho mình. Sinh mạng của con trai tôi mới là quan trọng nhất. Tôi loạng choạng đứng dậy, vừa hay cánh cửa phòng cấp cứu mở ra tôi liền lao đến gào lên:

- Con tôi sao rồi?

- Bệnh tạm thời qua con nguy kịch. Nhưng tôi nói rồi, diễn biến bệnh nhân phức tạp, nếu được cô hãy cho người nhà thử tủy để ghép tủy cho bệnh nhân luôn đi.

Tôi bật khóc định lao vào ông Trung đã nói:

- Cô ra ngoài đã, đợi bệnh nhân ổn định tôi sẽ đưa về buồng.

Cả người Bo toàn những dây dợ chằng chịt. Ông Quang đứng bên cạnh khẽ nói:

- Cô Thuý, cô đi theo tôi một lát.

Tôi không còn sức lực mà phân tích mọi chuyện, chỉ bước đi theo như một cái máy. Khi ra ngoài hành lang ông Quang liền nói:

- Thằng bé bị ung thư máu mà cô cũng không nói với chúng tôi một câu. Cô không phù hợp tủy với thằng bé cũng không nói, cô làm mẹ kiểu gì đấy? Cô thả để con trai mình chết vẫn giữ khư khư nó chứ không chấp nhận để nó cho gia đình tôi sao?

- Tôi...

- Nó cũng là máu mủ ruột già của nhà tôi cơ mà?

Tôi bật khóc cả người đổ trượt xuống bám lấy chân ông Quang khẽ nói:

- Tôi sẽ ký, tôi sẽ nhường quyền nuôi Bo cho ông, chỉ xin ông hãy cứu lấy nó. Ông muốn gì, tôi cũng đều sẽ làm, chỉ cần... chỉ cần ông cứu lấy Bo.

- Tôi sẽ bằng mọi giá cứu lấy thằng bé. Nó là cốt nhục máu mủ của nhà tôi, dù cho bằng giá nào tôi cũng sẽ cứu nó.

- Được... vậy... vậy tôi sẽ ký...

Ông Quang đưa cho tôi một sấp giấy, tôi chẳng còn biết gì, chỉ lặng lẽ đặt bút lên. Tờ giấy này cũng như sinh mạng của con trai tôi... dù cho... cả đời không được gặp lại cũng chấp nhận đánh đổi.

Khi ký xong ông Quang liền ra thẳng chỗ bác sĩ Trung nói gì đó. Tôi đứng bên ngoài nhìn con qua ô cửa nhỏ. Sự cố chấp của tôi khiến thằng bé phải chịu những đớn đau này, tôi hận bản thân, hận đến vô cùng. Giá mà tôi nói sớm hơn, giá mà tôi có thể đồng ý với ông Quang sớm hơn thằng bé đã không phải khổ sở thế này. Anh Thành tháo một số dây dợ sau đó đẩy thằng bé về buồng chăm sóc đặc biệt. Tôi cùng cái Chi đi sau, khi thằng bé vừa được đẩy vào buồng đột nhiên có tiếng giầy nện trên nền đất, tôi quay sang chợt thấy Vinh đang chạy đến, anh vẫn mặc nguyên bộ đồ an ninh, trên vai đeo chiếc cặp chưa được khoá kỹ càng, bộ quần áo trong cặp thò cả ra mới nhìn cũng hiểu anh rất vội vàng để đến được đây. Có điều dường như anh không để ý đến những thứ không được chìn chu, cứ mặc kệ thế lao thẳng về phía tôi. Khi tới gần, anh không nhìn mà đưa mắt vào phía trong... khẽ hỏi:

- Thằng bé đâu?

Giọng anh nghẹn hẳn đi, tôi không đáp nổi, mà nấc lên, cái Chi đỡ tôi rồi nói:

- Thằng bé nằm trong kia.

Anh Thành quay sang Vinh khẽ nói:

- Anh theo tôi đi rửa tay và thay mặc đồ tiết trùng rồi mới vào thăm bé. Từng người vào lần lượt thôi.

Lẽ ra tôi muốn thăm con trước, nhưng nhìn thấy Vinh, thấy nỗi đau đớn trong mắt anh cuối cùng cũng đành để a trước. Vinh thay đồ xong được anh Thành dẫn vào. Hôm trước tôi nghe chị Liên nói Vinh đi công tác, có lẽ ba anh biết chuyện nên đã thông báo, còn việc vì sao ông biết tôi cũng không rõ. Vinh đi vào, từng bước chân nhẹ nhàng trên nền gạch rồi đột nhiên anh lao đến cúi gập người ôm lấy Bo. Tôi thấy bờ vai anh run lên, từng giọt nước mắt chảy dài trên khoé mắt rồi lăn xuống lớp khẩu trang. Lúc này tôi cũng không kìm được tay quệt ngang dòng nước mắt ướt. Anh cứ ôm con như vậy, rồi buông con ra đưa bàn tay chạm lên mái tóc con. Dường như nỗi xúc động của anh vẫn không vơi đi... đôi mắt đỏ hoe, những dòng nước vẫn thi nhau chảy xuống. Vinh khóc rất nhiều, tôi chưa từng nghĩ người đàn ông lạnh lùng ấy khi đứng trước Bo lại yếu mềm như vậy. Bàn tay to lớn của anh cứ liên tục chạm vào từng thớ da thịt của con Anh Thành nhìn tôi hỏi nhỏ:

- Thằng bé hình như tỉnh rồi, nếu cô cũng muốn vào luôn thì thay đồ đi.

Tôi gật đầu thay đồ rồi bước vào, vừa vào tới nơi đã nghe tiếng Vinh lạc đi:

- Ba đây con, gọi ba đi con.

Lúc này Bo khẽ giương đôi mắt ngây thơ hỏi tôi:

- Mẹ... chú công an... sao chú lại bảo chú là ba con? Chú có phải ba của con không mẹ?

Tôi bấm chặt môi sau lớp khẩu trang đáp lại:

- Ừ, là ba của Bo.

- Vậy ba Dũng...

Nghe Bo nói xong Vinh liền đáp vội:

- Ba Dũng là ba nuôi, còn ba là ba ruột của con.

- Thật không mẹ?

- Thật.

- Vậy sao ba lại không ở với mẹ con mình từ nhỏ.

- Tại ba đi nước ngoài giờ ba về rồi Bo ạ.

Bo nhìn Vinh, rồi tự nhiên bật ra:

- Ba.

Nghe đến đây Vinh lại run lên, anh quay mặt đi nhưng tôi cũng kịp nhận thấy nước mắt anh rơi. Bo nhìn Vinh, hình như con định nói gì nhưng rồi lại thôi. Vinh đứng dậy, nhìn tôi rồi nói:

- Tôi đi chộc tuyết. Cô ở đây với con.

Khi anh vừa ra đến cửa Bo liền nói:

- Ba ơi đừng khóc nữa... chú công an là phải mạnh mẽ.

Vinh quay lại gật đầu rồi bước vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tôi ở phòng cũng chỉ thăm Bo được một lúc thì anh Thành làm hiệu cho tôi ra ngoài. Cả Vinh lẫn vợ chồng ông Quang đều đã đi thử tuyết. Lúc này mặt trời cũng bắt đầu lặn, tôi đi thẳng vào nhà vệ sinh xối nước. Khi vừa định bước ra ngoài đột nhiên có tiếng nói phía sau cất lên:

- Cô cũng giỏi thật.

Không cần quay đầu nhìn lại tôi cũng biết đó là chị Liên. Chị ta tiến lên đứng thẳng trước mặt tôi, vẻ mặt vẫn cao ngạo cười nhạt nói:

- Hoá ra cô chê một trăm triệu là ít thật, cô muốn nhận tận vài tỉ lận cơ.

Tôi mệt mỏi không muốn thanh minh, không muốn giải thích cúi đầu đáp:

- Chị muốn nghĩ sao tùy chị.

- Giờ tôi cũng hiểu mục đích cô giữ lại cái thai rồi.

- Tôi nói rồi, chị muốn nghĩ sao thì nghĩ.

- Không phải tôi nghĩ, mà đó là sự thật, cô vẫn vô liêm sỉ như ngày nào. Trên đời có một người mẹ bán con để đổi lấy những đồng tiền dơ bẩn thật là đáng thương cho đứa bé.

Lúc này tôi không còn kìm được, quay sang gào lên:

- Vậy chị muốn tôi phải làm sao? Phải giương mắt lên nhìn con mình chết dần chết mòn hay thế nào? Nếu chị sinh ra đã ngậm thìa vàng thì đừng nói chuyện như một kẻ vô học. Tôi không đụng đến chị thì làm ơn cũng đừng đụng vào tôi.

- Cô nói ai vô học?

- Tôi không muốn cãi nhau, cũng không muốn đứng đây mất thì giờ với chị. Thế nhé.

Nói rồi tôi không đợi chị ta đáp, tôi cũng bước ra ngoài ngồi trên hàng ghế một mình dựa lưng vào tường. Cái Chi cũng vừa hay chạy xuống cangtin mua nước lên ngồi xuống bên cạnh. Cả hai đều im lặng như vậy cho đến khi gia đình ông Quang lên. Lúc này chị Liên cũng bước đến khẽ nói:

- Cháu chào chú đi ạ. Mọi người vừa đi thử tủy ă? Đã có kết quả chưa chú?

- Chiều nay mới có.

Tôi ngược lên nhìn, ánh mắt cũng chạm phải Vinh, anh vẫn nhìn tôi nhưng lại nói với chị Liên:

- Em đến đây làm gì vậy?

Chị ta có vẻ chưng hửng đáp lại:

- Em đến thăm thằng bé chứ làm gì nữa? Có gì cần em còn làm.

- Ở đây có mẹ thằng bé rồi em cứ về đi, giờ cũng hạn chế người vào thăm nữa.

Chị Liên hơi chau mày định đáp thì bên hành lang có một bóng người vội vã đi tới. Tôi phải định thần một lúc mới nhận ra Dũng, anh tiến về phía tôi, khi đi qua chỗ Vinh ánh mắt không lấy gì làm ngạc nhiên. Dũng nhìn tôi, giọng hơi nghẹn đi:

- Thủy, thằng bé bị thế này sao cũng không nói với anh một câu.

Tự dưng tôi thấy cả bầu không khí ngập tràn sự gượng gạo liền đứng lên nói:

- Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện, Chi, ngồi ở đây có gì gọi tao nhé.

Nói rồi tôi đứng dậy cùng Dũng bước xuống dưới cangtin. Nói sao thì nói dù cho tôi và Dũng đã ly hôn nhưng cũng sống chung năm năm, Bo cũng được Dũng chăm sóc từ nhỏ, có lẽ không có tình vẫn còn nghĩa. Dũng gọi cho tôi một cốc nước cam rồi trầm mặc:

- Anh biết đối với em anh không đáng được tôn trọng, nhưng dù sao trong mắt Bo anh vẫn là ba của nó. Giờ con bị thế này lẽ ra em nên nói với anh một câu chứ.

Nghe Dũng nói đến đây bỗng dưng sống mũi tôi lại cay. Trên đời này có những chuyện, có những việc vĩnh viễn không thể thay đổi được. Tôi và Dũng cũng vậy, nhưng dù sao tôi cũng không thể phủ nhận anh. Tôi không biết tôi và Dũng đã nói những gì, chỉ biết anh nói muốn được ở đây đến khi Bo phẫu thuật xong, chỉ cần Bo khỏi, từ nay về sau anh sẽ không xuất hiện trước mặt mẹ con tôi nữa. Khi tôi và Dũng lên đến nơi vợ chồng ông Quang hình như đã về chỉ còn lại Liên và Vinh ngồi phía bên trái cái Chi, tôi với Dũng cũng ngồi xuống bên phải. Chờ buổi chiều để biết tủy của Vinh với ông bà ông Quang có phù hợp không quả thực như ngàn năm dài đằng đẳng. Vinh cứ thi thoảng đứng lên nhìn vào ô cửa kính gương mặt đầy âu lo. Tôi nhìn anh bỗng dưng thấy tim mình cũng nhói đau cuối cùng không chịu được đành lê chân xuống dưới góc cầu thang. Vốn dĩ trước kia tôi luôn cho rằng trên đời này chẳng có gì đáng gục nổi tôi, vậy mà lúc này tôi mới biết bản thân mình yếu đuối đến vậy. Tôi ôm gối, chưa bao giờ có thể dễ dàng mà rơi lệ, nhưng giờ đây chỉ cần nghĩ tới Bo, tới hình ảnh Vinh gặp con tôi lại khóc.

Khi còn đang khóc đột nhiên có thứ gì ướt ướt, man mát chạm vào tay tôi. Tôi ngược mặt lên nhìn, mới phát hiện đó là Vinh. Anh đưa chiếc khăn ướt cho tôi rồi nói:

- Lau đi cho thoải mái, thằng bé cần cô vậy nên cô đừng để bản thân suy sụp quá.

Tôi nhận lấy như một cái máy, không hiểu sao tự dưng buột miệng hỏi:

- Anh hận tôi nhiều lắm đúng không?

- Không.

- Tôi... tôi tổng tiền anh, lừa dối anh...

- Chỉ cần biết cô đã giữ lại đứa bé những việc kia không có ý nghĩa nhiều với tôi.

Tôi nghe vậy đột nhiên bật cười nói:

- Tôi tổng tiền anh nhưng giữ lại đứa bé thì anh có thể tha thứ cho tôi sao.

- Có thể.

- Anh cũng dễ tính quá nhỉ.

- Những tháng ngày bên nhau cô cũng biết tôi rất dễ tính mà.

Nói đến đây hình như Vinh cũng phát hiện ra mình đi xa quá liền im bặt. Thế rồi anh đưa một túi bánh mềm cho tôi rồi nói:

- Ăn đi, tôi biết từ sáng cô chưa ăn gì nhưng ít nhất cũng phải ăn vào mới có sức chứ. Giả dụ tôi mà hợp tụy với Bo, ngoài chăm Bo cô còn phải chăm tôi đấy.

- Sao tôi phải chăm anh, anh có vợ sắp cưới đây này.

Nghe đến đây Vinh hơi khựng lại chau mày hỏi:

- Vợ sắp cưới?

- Chứ còn gì, chị Liên đây này.

Khoé môi Vinh hơi cong lên, định nói gì đột nhiên có điện thoại. Anh nhìn màn hình khẽ tắt máy đưa cho tôi cả đồng bánh rồi nói:

- Cô ăn đi nhé, tôi lên trên ba tôi gọi.

- Cảm ơn anh.

Lúc Vinh đi khuất tôi mới nhận ra đây là một hộp bánh gấu trẻ em. Bỗng dưng tim tôi như có ai bóp nghẹn... đây là món ăn tôi rất thích. Hồi nhỏ mẹ tôi mỗi lần đưa chị Lan lên bệnh viện về đều mua bánh này cho tôi. Khi tôi ốm chán ăn, lại chỉ có thể ăn loại này. Tôi còn nhớ hồi quen Vinh, có một lần tôi và anh đi thực tế sau đó có ốm. Khi ấy tôi từng nhờ nhờ đòi ăn bánh gấu cho bằng được. Không biết vô tình hay cố ý khi lúc này anh lại mua cho tôi loại bánh ấy. Tôi và Vinh trước kia chưa từng thề non hẹn biển, thời gian bên nhau cũng rất ít... nhưng nghĩ lại khoảng thời gian đó cũng thật vui. Ăn xong đồng bánh gấu tôi thấy tâm trạng mình cũng ổn hơn rất nhiều, lúc bước lên đồng hồ cũng điểm sang chiều. Vợ chồng ông Quang cũng đang có mặt trước phòng bệnh. Bác sĩ Trung lên trên khẽ nói:

- Có kết quả xét nghiệm rồi, ba mẹ của bệnh nhân đi theo tôi.

Tôi và Vinh bước xuống dưới không hiểu sao mà đi có vài bước chân nhưng tim tôi cứ run lên, vừa vào phòng bác sĩ Trung liền thông báo:

- Mẫu tụy của Trần Quang Vinh phù hợp với bệnh nhân Nguyễn Xuân Tùng. Nếu anh chị đồng ý có thể cho tiến hành phẫu thuật vào sáng ngày kia.

Tôi nhìn ông Trung, lại nhìn sang Vinh chợt thấy một nỗi xúc động trào lên nghẹn ngào khiến nước mắt nước mũi lại chảy ra. Nỗi bất an lo lắng đã vơi đi đôi chút. Đúng là dù thế nào Vinh vẫn là ba ruột của Bo, dù thế nào thằng bé cũng cùng huyết thống, là máu thịt của anh vĩnh viễn không thể phủ nhận được. Lúc Bo cần, tôi mới hiểu ra quan hệ huyết thống nó quan trọng thế nào. Vinh gật đầu khẽ nói:

- Tiến hành sớm sẽ tốt hơn đúng không? Bác sĩ có thể nói cho tôi những gì cần thiết trong việc phẫu thuật, cũng như những khả năng có thể xảy ra không?

Ông Trung gật đầu ngồi nói chuyện với Vinh. Tôi nghe xong như vệt nghe sấm nên không xen vào câu chuyện của hai người. Buổi tối hôm ấy Vinh được sắp xếp một phòng ở bệnh viện, mọi sinh hoạt đều dưới sự chỉ đạo của bác sĩ. Thế rồi cũng đến ngày Bo phẫu thuật, sau những đêm dài không ngủ tôi dậy sớm tranh thủ đánh răng rửa mặt rồi vào thăm Bo. Thằng bé thấy tôi thì cười vui vẻ nói:

- Mẹ ơi, bác sĩ bảo con là sắp được ra viện rồi phải không mẹ?

- Đúng rồi, Bo ngoan là được ra viện sớm thôi con.

- Dạ vâng... mà mẹ ơi, hôm qua con ngủ mơ thấy ba Dũng...

Tôi bật cười vuốt vuốt tóc con đáp lại:

- Không phải mơ đâu, ba về thăm con đó.

- Con có hai người ba hả mẹ. Con còn mơ ba Dũng bảo con là sau này khỏi con phải nghe lời ba Vinh nữa cơ.

- Ủ, con hôm nay thấy trong người thế nào rồi nào?

- Con hết mệt rồi mẹ ạ.

Nghe con nói tôi quận cả lòng lại, lúc ra ngoài thấy mọi người ai cũng ngồi chờ trên ghế. Ông Quang bà Thảo dường như cả đêm cũng không ngủ, tôi thấy hai người hốc mắt đều thâm quầng cả lại. Thực ra... tôi từng cố chấp không muốn để Bo cho họ nuôi... nhưng lúc này nếu nghĩ thoáng ra thì cũng thấy đó không phải lựa chọn tồi. Dù sao họ cũng có điều kiện, có thể cho Bo những thứ tôi không cho con được, và hơn hết tôi thấy họ thực sự yêu thương thằng bé. Chỉ cần nhìn vẻ lo lắng này cũng đủ hiểu nỗi lòng của ông bà nội Bo. Có điều, cứ nghĩ đến việc phải xa con... tôi lại thấy mình như mất đi linh hồn.

Cái Chi lên đưa cho tôi ít bánh mì ăn tạm mà tôi không có tâm trạng ăn nhai như thể nhai rom, tôi cố nuốt sau đó làm thủ tục theo lời bác sĩ. Khoảng tám giờ Bo được đẩy ra ngoài cùng Vinh. Hai chiếc xe đi song song nhau, Vinh khẽ đưa cánh tay dài chạm vào bàn tay nhỏ bé của Bo khẽ nói:

- Hai ba con mình nhất định phải chiến thắng mọi kẻ địch con nhé.

- Dạ. Mà ba Vinh ơi Bo cũng muốn làm công an.

- Bo khỏi rồi ba sẽ cho Bo được làm công an được không nào? Bo có muốn học võ không ba sẽ dạy.

- Thật không ba?

- Thật mà.

Tôi đứng dưới chân hai người, miệng cười mà mắt lại ầng ậc nước, đột nhiên tôi thấy Vinh nhìn mình. Lúc này tôi cũng phát hiện Vinh có một giọt nước mắt trên khoé mắt Vinh lăn dài xuống thái dương rồi rơi xuống chiếc nệm trắng muốt.

- Thuy! Đừng lo thằng bé sẽ ổn thôi.

Giọng Vinh cất lên tôi khẽ gật đầu không đáp. Khi hai người được đưa vào khu làm phẫu thuật người nhà cũng phải dừng lại. Cánh cửa phòng phẫu thuật từ từ khép lại, tôi cùng vợ chồng ông Quang, cái Chi, chị Lan và Dũng ngồi xuống chờ. Hôm nay chị Liên đi công tác nên không đến. Không biết tôi ngồi bao nhiêu lâu, chỉ đến khi cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra liền lao đến, nhưng người y tá gấp gáp nói:

- Tránh ra... tránh ra

Nói rồi chị ta chạy vội trên nền nhà với những bước chân vội vàng. Đột nhiên một linh cảm bất an khẽ dấy lên. Bên trong căn phòng phẫu thuật lại được khép kín, người y tá trở lại cầm một bình máu rồi mở cửa bước vào. Tim tôi run lên, cả người cũng run lên, cái Chi bên cạnh khẽ an ủi:

- Chắc không sao đâu.

Cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra, lại những bước chân chạy vội trên nền đất, tôi chỉ kịp nhìn vào trong thấy những bộ quần áo xanh che khuất tất cả. Không hiểu sao tôi lại luôn cảm thấy lo lắng tội đồ, người y tá lại trở lại, tôi không kịp được lao đến hỏi:

- Có chuyện gì vậy... phẫu thuật có vấn đề gì à?

- Cô ra ghế chờ đi, đang diễn biến xấu, đừng làm phiền chúng tôi làm việc.

Nói rồi cánh cửa cũng đóng lại. Diễn biến xấu? Tôi nghe xong tai ù đi loạn choạng ngồi phịch xuống ghế. Những tai biến trong phẫu thuật tôi đã được phổ biến nhưng lúc này đây tôi vẫn không giữ nổi bình tĩnh. Nếu con tôi mà có mệnh hệ gì, có lẽ tôi cũng không còn thiết tha gì cuộc sống này nữa. Cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn im lìm như vậy, từng giây từng phút trôi qua càng khiến tôi cảm thấy lo sợ. Phòng phẫu thuật là nơi khó nói nhất, bất cứ cái gì cũng có thể xảy ra. Tôi nuốt nước bọt, cắn chặt môi, bấu tay vào nhau đến độ chảy cả máu.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Phải một lúc rất lâu sau cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra, bác sĩ khẽ tháo khẩu trang bước ra ngoài. Tôi nhanh như cắt lao đến run run hỏi:

- Bác sĩ... ca phẫu thuật sao rồi?

Bác sĩ Trung nhìn tôi, gật đầu nói:

- Ca phẫu thuật thành công.

Tôi không nghe được sau đó là gì, chỉ biết câu nói đầu tiên ấy đã khiến tôi bật khóc. Con người khi đau quá cũng bật khóc, khi hạnh phúc quá cũng bật khóc. Đối với tôi bây giờ không có thứ gì có thể hạnh phúc hơn nữa. Tôi cũng không biết tiếp theo thế nào, chỉ biết mình lìm dìm đi, đến khi tỉnh dậy chợt thấy đang nằm trên đệm trắng muốt. Cái Chi nhìn tôi trách:

- Sáng không chịu ăn rồi hạ đường huyết.

- Bo đâu rồi?

- Bo được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt rồi.

Tôi ngồi dậy, cố uống cốc nước đường, cố ăn cái bánh cái Chi đưa cho rồi xỏ dép đi sang phòng của Bo. Bác sĩ Thành dặn dò tôi những điều lưu ý chăm Bo sau phẫu thuật. Bo vẫn nằm trên đó ngủ nhưng sắc mặt trông như thể hồng hào hơn. Tôi chỉ tranh thủ vào thăm con một lúc, quần áo cũng phải mặc đồ tiết trùng, vào chỉ nhìn một lúc lại ra. Bo tuy phẫu thuật thành công nhưng phải theo dõi vì ghép tụy là một quá trình lâu dài, khi vừa ra đến ngoài anh Thành khẽ nói:

- Ban nãy trong lúc phẫu thuật chồng cô có biểu hiện xấu, suýt chút nữa là... cũng may sau đó mọi thứ đều ổn.

Nghe anh Thành nói đến đây tôi bất chợt khựng lại, hoá ra diễn biến xấu là nói đến Vinh. Tôi quay lại phòng Vinh nằm thấy anh đang nhắm mắt thiếp đi, có lẽ... ông trời còn thương... chỉ hi vọng rằng Bo sẽ ổn định lại. Dù sao với một người ba như Vinh tôi cũng yên tâm mà giao con cho anh.

Tôi đứng ngoài một lúc rồi quay lại phía ông Quang khẽ nói:

- Ông Quang, tôi có chuyện muốn nói với ông.

- Chuyện gì... đừng nói...

- Ông yên tâm, tôi đã ký vào tờ giấy đó tôi sẽ không lật mặt đâu.

- Có chuyện gì cô cứ nói đi.

Tôi nhìn ông Quang, bậm môi một lúc rất lâu mới đáp lại:

- Tôi chắc chắn sẽ nhường quyền nuôi Bo lại cho ông, nhưng dù sao Bo cũng mới phẫu thuật xong, tôi muốn được chăm sóc thẳng bé đến khi nào thẳng bé ổn định hẳn. Tôi xin ông cho tôi khoảng ba đến sáu tháng, dù sao thẳng bé cũng cần tôi chăm sóc lúc này.

Tôi ngỡ ông Quang sẽ từ chối nhưng cuối cùng ông gật đầu đáp:

- Được!

Khi tôi trở về chợt phát hiện Dũng không còn ở đây liền hỏi cái Chi thì nó nói Dũng đã đi khi ca phẫu thuật tiến hành xong. Tôi nhìn cái Chi khẽ nói:

- Cảm ơn mày, mấy hôm nay vất vả cho mày quá rồi. Mày về nghỉ ngơi đi, có gì đưa chị Lan về giúp tao luôn nhé.

- Gớm nữa lại còn khách sao thế, tao là tao vì tương lai của tao thôi, nhắm trúng cháu trai của Tổng giám đốc, chồng yêu của tao xuất thân gia thế khủng ghê tao nhất định phải chờ anh Bo lớn rồi lấy anh ấy.

- Con điên.

- Mẹ chồng gì chửi con đâu kiểu thế?

Tôi bật cười lắc đầu không thèm đáp. Những ngày tiếp theo sức khoẻ của Bo dần khá hơn, Bo vẫn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, tôi nằm ở gian bên ngoài, được ngăn cách bởi một lớp cửa kính. Sau khi Bo phẫu thuật vài ngày ông Quang cũng trở lại công việc, ở đây chỉ thi thoảng bà Thảo có đến chăm sóc Bo và Vinh. Vinh hiền tụy nên phần hồng vẫn đau, anh xin nghỉ phép hai mươi ngày vừa để nghỉ ngơi cũng tiện ở lại đây cùng Bo. Tôi không dám đánh giá tốt xấu nhưng chắc chắn một điều Vinh là một người cha tốt. Ngay khi anh đi lại được, việc đầu tiên anh đến buồng bệnh của Bo. Nhìn anh lò dò đi bác sĩ ai cũng xúc động. Một buổi tối ăn cơm xong tôi định mang cốc nước cam đã vắt sẵn cho Vinh, khi vừa bước đến cửa đột nhiên nghe tiếng anh gất lên:

- Tại sao mẹ lại cứ phải ép con như vậy. Mẹ đừng tưởng con không biết mẹ và cô ấy tự tung những tin đồn gì ra, nhưng mẹ đừng ép con quá đáng.

Tôi thấy hai mẹ con anh nói chuyện thì xoay lưng đi lại tiếng bà Thảo bên trong khiến tôi khựng lại:

- Mà vẫn còn tơ tưởng đến con bé đó sao?

- Đây là việc của con.

- Tao nói cho mày biết trừ con Liên tao sẽ không chấp nhận bất cứ đứa con dâu nào đâu.

Tôi không dám nghe tiếp bước vội về phòng trong lòng lại thấy nặng trĩu. Thực lòng từ lúc Vinh biết Bo là con anh tôi và anh đã đôi phần xoá bỏ khoảng cách, có điều chưa có bất cứ cái gì gọi là đi quá giới hạn bình thường. Liệu rằng điều đó có gây ra hiểu nhầm gì không? Thế nhưng rồi tôi gạt đi, bản thân không làm gì sai tại sao phải nghĩ ngợi linh tinh. Rõ ràng hằng ngày chỉ có việc mua cho Vinh chút đồ ăn hoặc vất cho anh một cốc nước cam thì tôi chưa có bất cứ việc gì gọi là mờ ám. Tôi nằm xoay người trần trọc mãi cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Nửa đêm tôi bỗng thấy hơi lạnh lạnh, chiếc chăn mỏng tanh của bệnh viện không đủ ấm, thế nhưng con buồn ngủ khiến tôi không đủ tỉnh táo mà dậy tìm điều khiến điều hoà nên lại ngủ tiếp. Đến sáng dậy tôi thấy trên người là hai cái chăn được đắp chồng lên nhau, điều hoà cũng được tăng lên đến hai tám độ. Tôi đứng dậy đi đánh răng rồi qua phòng của Vinh không thấy anh đâu, trên giường quả thật cũng không có cái chăn nào. Đêm qua... Vinh đã sang phòng tôi? Tôi khẽ thở dài lê chân định đi mua chút đồ ăn sáng thế nhưng thang máy tầng này rất đông cuối cùng đành phải đi thang bộ. Thế nhưng khi mới đi được vài bước chân chợt dừng lại. Ở giữa cầu thang tầng ba và tầng bốn Dũng và Vinh đang đứng nói chuyện. Thang bộ này rất ít có người đi, hôm Bo phẫu thuật tôi còn tưởng Dũng đã về, hoá ra anh còn ở đây. Tuy còn tò mò nhưng tôi cũng không muốn nghe lén liền xoay lưng bước đi bỗng tiếng Dũng cất lên:

- Lúc sinh Bo cô ấy đã bị băng huyết, thế nhưng giữa lúc thập tử nhất sinh cô ấy vẫn luôn miệng nói với bác sĩ phải cứu lấy thằng bé. Hồi nhỏ thằng bé rất hay quấy khóc, đêm nào cô ấy cũng phải bế ẵm thằng bé đến độ sút cả lưng. Những ngày tháng cô ấy và Bo sống ở gia đình tôi đã phải chịu nhiều uất ức... nói ra chuyện này cũng thật đáng xấu hổ nhưng mẹ tôi luôn chỉ chiết cô ấy, hằng ngày cô ấy làm việc quần quật từ sáng tới tối, cô nhẫn nhịn chỉ vì muốn thằng bé có một gia đình. Thực sự tôi là thằng đàn ông tệ, mang tiếng curu mang nhưng suốt những năm tháng đó lại chưa thể bảo vệ được mẹ con cô ấy. Tôi cứ ngỡ rằng cho Bo một người cha hợp pháp, cho con được nhập vào họ khẩu gia đình, cho con được đi học, được khai sinh đã là tốt với mẹ con cô ấy rồi nhưng không phải. Suốt năm năm ấy tôi chôn vùi tuổi xuân của cô ấy, để cô ấy sống như trong ngục tù không thoát ra nổi.

Tôi thấy bóng vai Vinh run lên, dường như phải cố gắng lắm anh mới cất được lời:

- Tại sao anh chấp nhận lấy cô ấy?

- Tôi biết Thuý lúc còn học cấp ba, ngày xưa lúc cô ấy lên Hạ Long ôn thi đại học tôi biết sơ qua, cũng coi là quen biết. Sau này khi tôi đi làm, người yêu cũ bỏ tôi đi nước ngoài và tàn nhẫn hơn là phá đi đứa con của tôi mà cô ta đang mang trong bụng. Khi ấy tôi đã như một kẻ chết đuối không gượng dậy nổi, tình cờ trong lúc đi thăm một người bạn ở bệnh viện tôi gặp Thuý định đi phá thai. Tôi thấy cô ấy cứ tần ngần mãi, khi được gọi vào vừa vào một lúc lại chạy ra rồi khóc nức nở. Lúc ấy tôi có hỏi cô ấy cũng nói không biết cha đứa bé là ai, nhưng lại không nỡ bỏ đi nó, tôi thì lại vừa mất con nên cuối cùng đã thuyết phục cô ấy giữ lại và tôi sẽ hợp pháp làm cha nó. Nói chung giờ anh cũng biết Bo là con mình rồi... tôi tất nhiên cũng chỉ hi vọng thằng bé mau khỏi và không phải chịu thiệt thòi gì nữa.

Dũng nói xong tôi cũng nghe tiếng giày bước đi. Tôi không dám nghe nữa xoay người nhanh chóng trở về phòng. Lúc này tôi phát hiện Bo cũng đã dậy liền nhanh chóng mặc bộ quần áo tiệt trùng rồi đi vào. Thằng bé vẫn phải ăn theo chế độ dinh dưỡng của bác sĩ nên tôi cũng không dám cho ăn bất cứ thứ gì bên ngoài. Bo vừa nhìn tôi vừa gãi gãi rồi nói:

- Mẹ ơi, bao giờ con mới được ra viện?

Bo vừa hỏi xong bên ngoài chợt có tiếng cạch cửa, Vinh mặc bộ đồ tiệt trùng bước vào đáp:

- Sắp được ra viện rồi nhưng với một điều kiện con phải ngoan, ăn uống đầy đủ, nghe lời bác sĩ biết chưa?

- Dạ vâng, nghe lời ba mẹ nữa.

Nghe đến đây đột nhiên tôi với Vinh bật cười. Khi còn đang nói chuyện với con bên ngoài ô cửa kính có bóng người. Tôi xoay người lại mới biết đó là chị Liên. Tuy rằng tôi với Vinh không làm gì sai nhưng nhìn thấy chị ta tôi lại có chút giật mình. Tôi quay sang dặn Vinh cứ ở lại chơi với Bo, tôi xuống dưới lấy thức ăn cho con. Vinh nhìn tôi, lại nhìn ra cửa khẽ gật đầu. Khi đi qua tôi cúi đầu tỏ vẻ chào nhưng chị Liên không đáp chỉ cười nhạt. Tôi biết chị ta không ưa gì tôi, nhưng dù sao sau này nếu Bo được đón về, chị ta lại là vợ sắp cưới của Vinh vậy nên vì phép lịch sự tôi vẫn phải xã giao một chút. Lúc lấy thức ăn lên cũng là lúc bác sĩ đi thăm buổi, Liên với Vinh cũng không còn ở đó nữa. Bác sĩ Trung khám xong liền nói:

- Tình hình bệnh nhân tiến triển rất tốt, nhớ luôn để cho thằng bé vui vẻ nhé, tinh thần càng lạc quan sẽ càng hồi phục nhanh.

- Dạ vâng.

- Mà mẹ bệnh nhân cũng phải lạc quan, ăn uống đầy đủ mà chăm cháu đấy nhé.

Tôi cười hi hi cảm ơn ông Trung rồi vào cho Bo ăn. Thằng bé ngoan ngoãn ăn sạch, ăn xong sợ con ngựa ngáy tôi lại lau người cho con rồi ra ngoài để con ngủ. Khi ra đến ngoài tôi mới sực nhớ mình chưa ăn gì bụng còn đói meo liền đi xuống cang tin. Bình thường có việc gì gấp tôi mới đi thang máy, còn không đa số đi thang bộ cho khoẻ chân, khi vừa đi được mấy bước tôi nghe tiếng chị Liên phía sau:

- Nói chuyện chút đi.

Không hiểu sao mỗi lần nghe tiếng chị ta tôi lại thấy bất an. Chị ta tiến lại gần tôi, bỗng dưng không nói không rằng vung tay một phát thẳng vào mặt tôi khiến tôi nổ đom đóm mắt loạng choạng suýt ngã. Đến khi định thần lại chợt thấy khoé miệng xót chạm vào cũng thấy rí máu. Tôi nhìn chị ta tức giận nói:

- Chị bị điên à?

Chị ta nhếch mép đáp lại:

- Đây chỉ là cảnh cáo thôi, nếu cô còn mỗi chài chồng sắp cưới của tôi lần nữa thì đừng trách tôi.

- Mỗi chài chồng sắp cưới của chị? Ha ha, chị cũng đánh giá tôi cao quá rồi, tôi có khả năng đó sao? Mà nếu như chồng sắp cưới của chị bị tôi mỗi chài, loại đàn ông đó cũng xứng đáng để chị yêu sao?

Chị Liên nhìn tôi há hốc mồm kinh ngạc rồi như con thú lao đến kéo tóc tôi. Chợt có tiếng dép loẹt xoẹt, tôi còn chưa kịp nhìn đã thấy chị Liên ngã vật ra đất thút thít khóc:

- Thủy, sao em lại đánh chị?

Tôi nhìn lên vừa hay thấy Vinh chạy tới, màn kịch này thật giống trong phim, đáng tiếc chị ta lại là nữ chính, còn tôi là nữ phụ. Khi thấy Vinh tới chị ta liền nhào vào lòng anh, Vinh hơi đẩy chị ta ra, nhưng chị ta ôm chặt lấy anh. Vinh nhìn tôi, đôi mắt quét đến phần khoé miệng rí máu hơi nhỏ:

- Thủy... miệng cô... bị chảy máu rồi.

Tôi không đáp, tháo dây nịt xoay người bước đi để mặc chị Liên vẫn đang khóc lóc. Xuống cangtín tôi ăn hai bát bún cá cho đầy bụng rồi mới lên. Chị ta xưa nay vẫn thế, luôn tự cho mình cái quyền cao hơn người khác mà làm tổn thương kẻ thấp hèn như tôi. Khi ăn xong tôi lên phòng, lúc đi qua phòng của Vinh chợt nghe tiếng cãi vã của anh và chị Liên. Tôi không muốn quan tâm, về nằm vật ra.

Những ngày tiếp theo tôi hạn chế tiếp xúc với Vinh. Dù sao tôi cũng không muốn có những hiểu lầm xảy ra. Mỗi lần anh thăm Bo tôi sẽ xuống cangtín và ngược lại. Không biết có phải vì thế hay do cãi vã với Vinh mà chị Liên không còn làm phiền tôi. Một buổi tối khi chị Liên về tôi vào nói chuyện với Bo chợt nghe có tiếng cạch cửa. Tôi thấy Vinh liền đứng dậy định bước ra ngoài, đột nhiên anh kéo mạnh tay tôi quay trở lại. Bo nhìn thấy liền nói:

- Mẹ, mẹ ở đây với con với ba đi. Ba kể chuyện hay cực đảm bảo mẹ nghe sẽ mê tít.

Tôi nhìn Bo, thằng bé càng ngày càng quen dần với Vinh, việc gọi Vinh là ba cũng không còn gượng gạo nữa. Thằng bé đưa mắt chờ đợi, tôi cúi mặt từ chối:

- Bo cứ nghe đi, mẹ ra ngoài có chút việc.

- Ba mẹ của bạn con đều cùng ngồi kể chuyện cho bạn con nghe. Mẹ lúc nào cũng chỉ để mình ba kể.

Nghe con nói đến đây tôi khựng lại, thằng bé lại nói tiếp:

- Con muốn cả ba lẫn mẹ cơ, con muốn cả hai người cùng kể chuyện, cùng cho con ăn, sau này con ra viện cùng đưa con đi chơi nữa.

Tôi liếc nhìn Vinh thấy anh hơi cười cười, Bo cũng cười cong môi tiếp tục tíu tít:

- Mà sau này đi chơi mẹ gọi cả ba Dững mẹ nhé.

Thằng bé nói xong tôi cũng thấy nụ cười trên môi Vinh tắt ngấm, mặt anh đen lại như đất nồi. Bo nó vẫn vô tư kể Dững từng đưa nó đi đâu, còn tư lự buồn rầu nói Dững ít khi ôm ấp yêu thương nó. Tôi thấy con buồn buồn không nỡ từ chối đành ngồi xuống. Vinh nhìn Bo, cầm bàn tay nhỏ bé của con nói:

- Bo thích nghe chuyện gì nhất.

- Ba kể tiếp chuyện mẹ ốm đòi ăn bánh gối đi ba, à ba kể cả chuyện mẹ ngã trên núi, mẹ buồn cười nhì ba nhì?

Tôi nhìn Vinh... anh không có chút ngượng ngùng bình thần nói:

- Mẹ con ngã trên núi nên trí nhớ mới kém đi, mới suýt quên ba đấy. Để ba kể cho con nghe chuyện này của mẹ hấp dẫn hơn nhiều. Ngày xưa ngày xưa, lúc con còn chưa ra đời, lúc mẹ con còn trẻ, trước cả đợt ngã trên núi. Vào một buổi sáng mẹ con đi học muộn, mẹ con chạy đến lớp học, thay quần áo mà quên thay dép đeo luôn đôi dép tổ ong sứt mồm vào lớp, đã thế còn vào nhầm lớp. Thầy giáo thấy mẹ con như vậy liền nói “Đi học cũng đi nhầm lớp, sao chị không nhầm luôn cả họ tên luôn đi” con biết mẹ con nói gì không? Mẹ con đáp “Đôi khi tên họ của em em cũng nhầm nữa thầy”.

Thằng Bo nghe đến đâu cười như nắc nẻ đến đấy, tôi đen mặt lại nhìn Vinh đầy tức giận. Bo cười xong liền nói:

- Mẹ buồn cười quá ba nhì?

- Buồn cười nhưng đáng yêu Bo nhờ.

Tôi nghiêng răng đập lên vai Vinh rít lên:

- Anh kể chuyện tào lao bí đao vừa thôi.
- Chuyện có thật còn gì?
- Có thật cũng không được kể linh tinh. Mà sao anh biết chuyện này? Anh có học cùng tôi đâu.

Vinh nhìn tôi, đôi mắt hồ phách sâu thăm thăm chưa kịp đáp Bo đã cướp lời:

- Ba bảo với con những gì về mẹ ba đều nhớ hết nhờ ba nhớ?

Tôi nghe xong chợt thấy trong lòng hơi nhói lên. Tuổi trẻ ấy của tôi và Vinh đã qua, chính tôi còn không nhớ hết nhưng Vinh lại nhớ rõ như vậy. Tại sao anh sắp có vợ còn nhớ những chuyện xưa cũ? Tôi bậm môi... dù cố gạt đi nhưng vẫn thấy trái tim đập mạnh. Vinh vẫn nhìn tôi, tôi bị ánh nhìn đó làm cho ngượng ngùng liền bước ra ngoài. Bo cũng không đòi tôi ở lại thêm nữa mà nằm yên ngoan ngoãn.

Tôi ra hẩn bên ngoài ngồi ở hàng ghế chờ, một lúc sau có lẽ Bo đã ngủ, tôi thấy tiếng lạch cạch rồi tiếng bước chân của Vinh. Thấy anh tôi định trở về phòng đột nhiên anh giữ tay tôi lại rồi nói:

- Tại sao cô lại trốn tránh tôi?

Tôi cúi mặt rút tay ra nhưng cẳng bị anh nắm chặt liền đáp:

- Tôi không muốn mình là kẻ thứ ba xen vào tình cảm của anh và chị Liên.
- Cô chưa bao giờ tin tôi.
- Anh nói vậy là sao?
- Từ trước tới nay, dù là sáu năm trước hay bây giờ cô vẫn không tin tôi, cũng chưa từng một lần làm rõ những gì cô nghe có là thật hay không?

Tôi không hiểu Vinh nói gì nhưng vẫn trả lời:

- Anh Vinh. Thực ra... một người đàn ông như anh... nếu ai... nếu ai anh cũng thế này rất dễ khiến người ta rung động. Nhưng anh có vợ sắp cưới rồi, tôi và anh trừ một đứa con chung cũng không có gì với nhau, thật sự... tôi không muốn có những hiểu lầm xảy ra. Mong anh cũng sẽ giữ khoảng cách với tôi.
- Nếu tôi nói Liên không phải vợ sắp cưới của tôi cô có tin không?
- Làm sao mà tin được?
- Cô vẫn vậy, vẫn thà chấp nhận tin những lời người khác nói chứ không chịu tin tôi?

Ánh mắt của Vinh nhìn tôi chân thật đến mức tôi suýt quên rằng tôi và anh dù cho không có chị Liên thì cũng có cả ngàn khoảng cách không thể lấp đầy. Và lại dù thế nào tôi vẫn cho rằng chị Liên sắp trở thành con dâu họ Trần. Vinh nhìn tôi, cuối cùng buông thông hai tay xoay người bước đi. Nhìn từ phía sau bỗng dưng tôi lại thấy anh rất cô đơn, tim tôi cũng chợt như có kim chích.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Về đến giường tôi kéo chiếc chăn đắp kín người rồi vùi mình cố ru cho mình ngủ. Thế nhưng những ký ức hồi học cao đẳng như cuốn phim chiếu chậm ủa về. Tôi đã từng ngỡ rằng mình đã quên vậy mà từ khi Vinh xuất hiện lại khiến tôi mông lung, mơ hồ. Sáng hôm sau ngủ dậy tôi mới phát hiện chiếc gối mình nằm ướt đẫm. Quái lạ thật, tôi tưởng mình chẳng day dứt nhớ nhung gì mà sao lại khóc? Hay chỉ trong những giấc mơ tôi mới có thể được thoải mái thể hiện những cảm xúc của bản thân?

Tôi dậy đánh răng rửa mặt rồi vào lau người qua cho Bo. Bo nhìn tôi vui vẻ nói:

- Mẹ Thuý ơi mẹ Thuý, thơm má Bo đi.

Tôi cúi xuống thơm con qua lớp khẩu trang, thằng bé thấy vậy hớn hờ cong môi khoe:

- Hôm qua ba cũng thơm vào má trái, hôm nay mẹ cũng thơm má trái. Ba với mẹ cũng là thơm nhau.
- Trời! Bo nói linh tinh quá.
- Bạn Linh Anh bảo với con đó là thơm gián tiếp mà.
- Bạn ý nói thế mà con cũng tin à? Mà Bo có muốn nhanh nhanh đi học không nào?
- Dạ có ạ. Mà mẹ ơi, ba bảo tối nay ba sẽ dạy con học tiếng Anh. Con thích nhất học tiếng Anh và học vẽ, thích nhất trên đời luôn.

Tôi bật cười lau người xong thì đi ra ngoài vừa hay cái Chi với chị Lan cũng đến. Chị Lan thay quần áo đi vào thăm Bo, còn cái Chi ngồi trên ghế. Nhìn nó hôm nay lạ lắm, gương mặt có vẻ phẫn uất. Tôi đi xuống lấy thức ăn cho Bo ăn xong liền ngồi xuống cạnh nó hỏi:

- Mà sao thế? Có chuyện gì à?
- Mẹ kiếp bực mình, hôm qua đi làm về tự dưng bị tát son vào người, son đen luôn, đéch biết ai, mà tao mới lên đây quen biết thù hằn gì ai đâu cơ chứ.
- Tát son?
- Ủ, may mà tát được có một ít trên cánh tay với vai, trời tối loạn choạng chả biết ai mà tìm ra. Nếu hôm qua vào tóc chắc tao phải cạo trọc, tao mà tìm ra con nào tao giết luôn không cho đẻ trứng.
- Ở cơ quan mày có gây thù oán gì với ai không?
- Đã bảo không mà lị.
- Nghĩ kĩ lại xem.
- Không.
- Hay người ta tát nhầm.
- Không biết, hôm qua về phải nhờ chị Lan kì cọ tắm rửa cho. Điền hết cả người. Nay mày xem, tay vẫn đen đây.

Tôi nhìn cái Chi, cánh tay tuy đã rửa nhưng vẫn còn vết tích nham nhở của son đen. Cái Chi xưa nay tuy bộp chộp nhưng tốt bụng, tôi không hiểu ai lại ghét nó như vậy. Khi định hỏi nó thêm vài câu thì vợ chồng ông Quang cũng đến. Ông Quang chào xã giao tôi mấy câu sau đó bước vào phòng của Bo. Tôi gọi chị Lan ra ngoài rồi cùng cái Chi đi ăn, để bên nhà Vinh được thoải mái thăm nom thằng bé. Khi ba chúng tôi đang đi trên hành lang cũng thấy chị Liên đang bước đến, vừa nhìn thấy chị ta đột nhiên tôi thấy chị Lan lùi lại, ánh mắt có chút hoảng sợ. Tôi kéo tay chị hỏi:

- Chị sao vậy?

Chị Lan lắc đầu đáp:

- Không sao, chị thấy hơi khó thở chút thôi.

Tôi dừng lại vuốt ngực cho chị rồi nói:

- Chị có uống thuốc đều đặn không?
- Chị có mà mấy hôm nay trời nắng nên thế, không sao đâu chị hết rồi.
- Chị nói thật không đấy? Hay chị lại giấu em, nếu bị sao phải nói cho em biết
- Thật mà...

Tôi thờ dãi đưa tay nắm lấy tay chị đi, lúc này chị Liên cũng đi về phía Vinh đang đứng. Xuống cangtin ăn uống một lúc rất lâu sau lên thấy Bo đang ngủ, vợ chồng ông Quang hình như cũng đã về. Tôi vào nhìn con một lúc rồi ra ngoài ngồi viết truyện. Ở bệnh viện suốt ngày chỉ ăn với ngủ nhàm chán vô cùng, thôi thì viết ít truyện vừa giết thời gian vừa kiếm tiền. Viết được một đoạn tôi nằm vật ra ngủ thiếp đi, đến khi có ai đó khẽ vỗ vỗ vào vai tôi tôi mới giật mình choàng tỉnh. Vừa mở mắt ra tôi đã nghe tiếng Vinh cất lên:

- Ngủ gì rớt hết cả nước dãi ra... chị cô luôn đấy.

Tôi nhìn anh ta xấu hổ chạy đi rửa mặt rồi mới quay lại. Những tưởng Vinh đi rồi ai dè vào vẫn thấy anh ta ngồi trên giường nhìn vào màn hình điện thoại chăm chú đọc. Tôi lao đến giật lấy chiếc điện thoại khê nói:

- Sao anh lại xem trộm điện thoại của tôi? Đang xâm phạm quyền công dân đấy nhé.

- Tôi cũng có quyền kiểm tra điện thoại nếu nghi có sai phạm mà.
- Nghe có vẻ hợp lý nhưng lại không thuyết phục.
- Có gì không thuyết phục? Tôi đang xem xét vì thấy đoạn truyện cô viết sắc mùi truyện cấm.
- Cái gì mà truyện cấm?
- Miêu tả cảnh mười tám cộng quá trần trụi... mà này... sao cô miêu tả kỹ thế. Hay là...?

Tôi nhìn Vinh đột nhiên chột dạ, đoạn truyện tôi viết đúng là đoạn truyện nhạy cảm và cũng là đoạn nhạy cảm nhất xuyên suốt từ đầu tới giờ. Căn bản tôi cho nam nữ chính trải qua rất nhiều biến cố, thăng trầm cuối cùng giờ gặp lại, cảnh này là cảnh hạnh phúc, ngọt ngào, thăng hoa nhất đến giờ nên viết có phần hơi quá tay. Vinh nhìn tôi, đột nhiên tôi cảm nhận hai má nóng bừng, cái ánh nhìn kia... như muốn thiêu đốt tôi. Suýt chút nữa tôi mất lý trí cũng may nhanh chóng tôi đẩy anh ra khỏi nhà:

- Trưa rồi, anh về mua cơm mà ăn đi.
- Này, mấy dạo này cô toàn để tôi tự đi mua cơm rồi ăn một mình, dù gì tôi cũng là người hiến tủy cho con trai cô, cô cũng nên đối xử với tôi tốt tý chứ.
- Thế nó không phải con trai anh à? Chắc mình tôi tự có được nó quá.
- Đây là đứng trên phương diện của tôi thì nó là con tôi, đứng trên phương diện của cô nó lại là con cô. Vậy nên... chúng ta đối tốt với đối phương đi, vì nó là con chung của cả hai mà. Tôi vừa đặt cơm gà rồi, lát có người ship qua đây, tôi với cô cùng ăn chung nhé, ăn một mình tôi không nuốt nổi.

Tôi nhìn Vinh, trong lòng chợt thấy mâu thuẫn, mâu thuẫn vì không biết từ chối hay đồng ý. Thực sự tôi rất muốn ăn cơm cùng anh... nhưng chẳng phải chính tôi cũng ghét tiểu tam cướp chồng đoạt vợ sao. Tôi nhìn Vinh lắc đầu nói:

- Tôi với anh càng tránh xa nhau càng tốt, xích xích lại gần chị Liên ghen tôi mệt lắm.

Vinh đột nhiên đứng dậy, đôi mắt đỏ ngầu đáp:

- Em lúc nào cũng sợ cái nọ cái kia, lúc nào cũng để ý tới cảm xúc của người khác nhưng em có bao giờ sợ tôi tổn thương không? Em có bao giờ để ý tới cảm xúc của tôi không? Thủy, tôi chưa bao giờ yêu Liên, cũng chưa từng muốn cưới cô ấy, chuyện cô ấy tung tin đồn cô ấy là vợ sắp cưới của tôi hoàn toàn là do mẹ tôi và cô ấy. Tôi biết em sợ em biến thành người thứ ba nhưng vốn dĩ từ trước tới nay trong lòng tôi chưa từng có Liên. Vậy nên dù thế nào em cũng không bao giờ có thể trở thành kẻ thứ ba được. Em đừng lấy ý nghĩ chủ quan của bản thân áp đặt lên tình cảm của tôi... nếu như tôi muốn đã lấy Liên từ lâu rồi chứ không phải sáu năm nay vẫn chưa có một đám cưới nào được diễn ra. Chẳng qua vì cô ấy là con của bạn mẹ tôi, từ nhỏ đã chơi cùng nên tôi coi như một người bạn không hơn không kém.

Vinh nói xong liền bỏ đi, tôi ngồi bất động chợt thấy đầu ong ong. Vinh vừa nói gì? Anh chưa từng yêu chị Liên? Tôi suy nghĩ chủ quan áp đặt lên tình cảm của anh? Tự dưng tôi hơi rùng mình... chị Liên đối với tôi chưa từng là một người tốt tại sao tôi lại nhất mực tin chị ta? Năm ấy tôi từng tin rằng Vinh là kẻ lãng nhãng, trăng hoa dối lừa tôi liệu rằng có đúng, liệu rằng tôi có đang nghĩ oan cho anh, liệu rằng tôi thực sự làm tổn thương anh? Thế nhưng dẫu sao tôi cũng từng nghe bà Thảo nói bà chỉ chấp nhận mình chị Liên là con dâu. Vậy nên dù cho Vinh có nói thật thì tôi cũng biết mình chẳng có tư cách gì để tin, bởi tin hay không cũng không giải quyết được vấn đề gì. Nghĩ thì nghĩ vậy mà lòng tôi lại thấy buồn buồn, tôi đứng dậy bước ra ngoài rồi đứng bên ngoài nhìn về phía phòng của anh. Anh ngồi trên giường, hai hộp cơm gà đặt trên chiếc bàn còn chưa tháo ra. Chỉ là ăn cơm thôi mà tôi cũng từ chối, liệu rằng tôi có đang giữ khoảng cách quá đà hay không? Tôi cứ đứng tần ngần mãi cuối cùng xoay lưng về. Về đến phòng tôi nằm bật nhạc mà chẳng ngủ nổi, lúc này Bo cũng đã tỉnh. Thằng bé thấy tôi liền nói:

- Mẹ, ba đâu rồi?
- Ba ngủ rồi, sao vậy?
- Dạ... không ạ.

Tôi nhìn thằng bé thấy mặt nó buồn thiu buồn thiu, dạo này càng ngày càng bám Vinh. Điều đó cũng coi như dấu hiệu tốt nhưng tôi lại thấy hơi buồn buồn, hơi mất mát. Trong lòng thằng bé tôi đã không còn là duy nhất, biết suy nghĩ này hơi ích kỷ nhưng mà tôi kệ chả muốn gạt đi. Tôi ngồi kể chuyện cho con nghe, ông Quang sáng nay mang cho Bo rất nhiều sách truyện, còn có cả sách tiếng Anh. Tôi cảm quyền sách tiếng Anh lên nói:

- Bo thích học tiếng Anh à?
- Vâng. Ba hay kể chuyện bằng tiếng Anh cho con nghe mẹ ạ.
- Thế Bo muốn nghe mẹ kể không? Mẹ đọc cho Bo nghe nhé.

Thằng bé gật đầu hơi miễn cưỡng, cái thằng này xem chừng đang coi thường khả năng của tôi. Tôi mở quyển truyện “Nàng công chúa và hạt đậu” ra đọc khẽ:

- On ơ pon ơ tham gie gwa ơ pờ rin...

Vừa đọc đến đây tôi cũng thấy Bo lắc đầu, còn nghe tiếng cười khúc khích từ đâu vọng lại. Lúc này tôi mới biết Vinh đã đứng ở cửa từ lúc nào. Anh nhìn tôi nói:

- Đọc tiếng Anh như người Lào đọc tiếng Việt vậy nhì.

Bo thấy Vinh liền nói:

- Ba đọc rồi đọc cả tiếng Việt cho con nghe nhé, mẹ đọc con không hiểu gì luôn ba ạ.

Tôi lừ mắt nhìn Bo, thẳng cúi đầu tránh ánh mắt của tôi quay sang nhìn Vinh. Cái thẳng này có ba là bắt đầu bỏ mặc tôi. Vinh kéo ghế ngồi đọc, anh có vẻ không còn giận tôi, thi thoảng đọc xong một câu lại liếc nhìn. Người đàn ông này thực sự rất dễ tính, trước anh hận vì nghĩ tôi bỏ Bo tôi nghĩ anh hận dai dẳng, nhưng thực sự mà nói cũng khó người đàn ông nào chấp nhận một người phụ nữ bỏ đi cốt nhục của mình. À tất nhiên tôi chỉ nói đến người đàn ông chân chính chứ không nhắc mấy gã sờ khanh nhé.

Vinh phát âm tiếng Anh rất chuẩn, nghe anh đọc mà tôi tự thấy xấu hổ thay. Tôi dựa lưng vào tường, giọng đọc của Vinh trầm ấm, đang sẵn cơn buồn ngủ cuối cùng lịm dần rồi ngủ gật đi lúc nào chẳng hay. Đến lúc tỉnh dậy cũng thấy mình đang nằm trên giường phòng ngoài, đắp chăn cẩn thận. Vừa mở mắt ra tôi phát hiện đã năm giờ chiều, điện thoại thì đang reo, hình như reo từ nãy rồi, tôi vội đưa tay với nút nghe, là cái Chi.

- Thủy ơi.

Tôi mới nghe đến đây đã thấy giọng nó rất run còn như lạc cả đi, một linh cảm bất an dấy lên, tôi nuốt nước bọt hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Sao thế?

- Chị Lan...

Hai tiếng chị Lan cất lên rồi ngừng lại khiến tim tôi đập thình thịch. Tôi hơi gất lên trong điện thoại:

- Chị Lan làm sao? Có chuyện gì?

- Mà đến Viện tìm mạch đi, chị Lan đang cấp cứu trong đấy.

Tôi nghe xong suýt đánh rơi cả điện thoại, toàn thân loạng choạng không đứng lên nổi. Lúc này tôi không còn nghĩ được gì lao sang phòng Vinh đang nằm nói:

- Anh Vinh sang trông con giúp tôi.

- Có chuyện gì vậy?

Tôi không nói lên lời, cổ mãi mới thót lên:

- Chị tôi có chút chuyện. Anh sang trông Bo đi.

Nói rồi tôi vội vàng chạy xuống dưới, đeo nguyên đôi dép lê bắt một chiếc xe ôm đi. Trên đường đi cả người tôi cứ nóng như lửa đốt, gọi cho cái Chi nó cũng không nghe. Rốt cuộc chị Lan bị sao? Tôi không kịp được cứ liên tục giục người lái xe đi nhanh. Khi tới nơi tôi vội vàng đến phòng cấp cứu, cái Chi đang ngồi đó, mái tóc rối bù, gương mặt thất thần. Tôi nhìn cái Chi run rẩy hỏi:

- Chi... chị Lan... chị Lan...

- Vẫn đang cấp cứu.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Trưa nay tao đưa chị ấy về nhà xong thì hẹn bạn đi chơi lúc về đã thấy chị ấy tím tái ở dưới đất rồi, cửa nhà chỉ khép hờ không mở vội đưa đến bệnh viện. Hàng xóm lúc nãy cùng tao đưa chị ấy đi cấp cứu có nói lúc tao đi được một lúc thì có một người phụ nữ đến, còn tưởng là người quen vì thấy gọi tên chị Lan. Mà bình thường tao dặn chị Lan chỉ người quen mới được cho vào nhà. Cũng không biết sau đó thế nào lúc tao về thấy chị ấy nằm dưới đất.

- Người đó là ai?

- Tao không biết, camera của chung cư dạo này hỏng, cũng không thể trích được xem thế nào. Tao chỉ thấy bảo xinh, sang trọng lắm, còn đeo cả túi hàng hiệu... mà tao thấy bảo con đó đến hai lần rồi, toàn những lúc tao vắng nhà, cũng chưa nghe chị Lan kể lại bao giờ.

Tôi nghe xong chột như bưng bình, trưa nay gặp chị Liên chị Lan đã lộ rõ sự hoảng sợ, liệu rằng... Toàn thân tôi nổi hết gai ốc, phần vì sợ hãi, phần vì tức giận, lại lo lắng tội độ, tôi không muốn nghĩ tiếp, đứng bật dậy nhìn vào ô cửa kính nhưng chỉ thấy những bác sĩ y tá đi lại. Dạo này vì chăm Bo tôi ít để mắt nhiều đến chị Lan, thuốc thang chị uống đều hay không tôi cũng không rõ. Tôi thấy trong lòng áy áy, xót xa, đau đớn vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Hai tay tôi bầu chặt lên nhau. Một lúc rất lâu sau cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra, tôi lao đến, người bác sĩ tháo khẩu trang hỏi:

- Cô là người nhà của bệnh nhân sao?

- Dạ... tôi là em gái bệnh nhân.

- Tạm thời bệnh nhân qua cơn nguy kịch nhưng vẫn phải theo dõi thêm. Bệnh nhân mắc hen suyễn, tim cũng có vấn đề, trong người rất nhiều bệnh mà sao người nhà chủ quan không để thuốc trong người bệnh nhân vậy? Nếu đưa đến muộn mấy phút thôi là không qua khỏi rồi đấy.

- Tôi...

- Thôi được rồi, chúng tôi vẫn phải theo dõi thêm nữa nhé. Người nhà theo tôi làm thủ tục nhập viện đi.

Tôi gạt đầu lúc này nước mắt nước mũi tèm nhem, đi theo y tá làm thủ tục nhập viện cho chị Lan. Vì bảo hiểm trái tuyến nên tôi vẫn trả một nửa chi phí, tôi rút sạch toàn bộ tiền trong tài khoản để tạm ứng viện phí. Chị Lan bị bệnh, chỉ cần xúc động mạnh là có thể ảnh hưởng đến cơ thể. Tôi nhập viện xong cho chị liền quay về phòng, đột nhiên phát hiện điện thoại có số điện thoại lạ vừa nhắc lên đã nghe tiếng chị Liên cười nói:

- Tôi đã cảnh cáo cô nhưng cô lại không chịu nghe.

Chỉ cần nghe đến đây tôi đã hiểu chính chị ta đến nhà cái Chi, camera chưa chắc đã vô ý hỏng, tôi không kìm được rít lên:

- Tại sao chị lại đụng đến chị gái tôi? Có gì chị nhắm thẳng vào tôi đây này.

- Ở kia, con chị gái bệnh tật của cô không ngăn cô lại, cứ để cô đi quyến rũ chồng người ta thì tất nhiên tôi phải cho cô ta biết thế nào là một bài học xương máu rồi. Tôi nói rồi cô cứ cố chấp không nghe, loại người dưới đáy xã hội như chị em cô thì nên biết điều mà sống đi.

- Chị đừng có cậy mình giàu có mà bắt nạt người khác, tôi nói rồi, tôi chưa từng quyến rũ người đàn ông của chị.

- Mà đừng có cãi! Con đi già mồm này tao nhìn mày hơi lâu rồi đấy nhé. Tao nói cho mày biết khi tao còn lịch sự thì mày nên biến mất đi nếu không đừng trách tao ác. Đây chỉ là cảnh cáo thôi.

Chị ta nói xong tắt phụt máy, tôi không kìm được, cắn chặt môi nhìn chị Lan bật khóc tu tu. Bỗng dưng có bàn tay ai đó chạm khẽ lên vai tôi, giọng trầm ấm lại cất lên:

- Thủy

Tôi ngược mắt lên nhìn, bao uất ức, tủi nhục dồn nén khiến tôi không kìm được gào lên:

- Anh cứ đi, anh cứ khỏi cuộc đời tôi đi. Tất cả cũng do anh mà ra. Tôi đã nói rồi đừng tới gần tôi, các người tại sao cứ phải ép tôi, tại sao cứ phải hành hạ cuộc đời khổ hạnh này của tôi. Cả anh và chị ta... cứ khỏi cuộc đời tôi đi.

Nói đến đâu, toàn thân tôi run lên đến đấy. Vĩnh nhìn tôi, ánh mắt đau thương xót xa. Tôi mặc kệ, gục đầu xuống gối nấc lên, đến lúc quay lại cũng không còn thấy Vĩnh đâu nữa. Chị Lan mất một lúc lâu sau mới tỉnh, cái Chi vừa đi mua ít đồ dùng cá nhân liền gọi bác sĩ. Sau khi thăm khám một hồi bác sĩ liền nói:

- Nói chung tình hình cũng gọi tạm ổn, nhưng mà bệnh tật của chị cô nên có hướng điều trị dứt điểm. Sắp tới bệnh viện có một số bác sĩ nước ngoài về, cô xem xét có thể đăng ký cho chị cô mổ được không. Tuy chi phí hơi cao nhưng khả năng khỏi bệnh hoàn toàn cũng rất cao.

Tôi nghe bác sĩ nói, bậm môi, cuối cùng gạt đầu đáp:

- Được!

Cái Chi nhìn tôi kinh ngạc hỏi:

- Mày lấy tiền đâu ra vậy?

- Tao tự khắc sẽ có.

- Đây... đừng làm gì liều đấy nhé.

- Yên tâm đi, mẹ của cháu trai công ty Vinh Quang chẳng lẽ lại không có tiền.

Cái Chi nhìn tôi, gương mặt đầy vẻ lo lắng. Còn tôi... chỉ tôi mới hiểu... có lẽ buông bỏ tất cả, hai chị em đến một nơi nào đó bắt đầu một cuộc sống mới... chỉ còn... chỉ còn đường duy nhất đó để đi.

Tôi nhìn chị Lan, dận dò chị nằm nghỉ ngơi sau đó quay sang cái Chi nói:

- Mày ở đây trông chị ý cho tao một lúc, tao ra ngoài có việc lát về sau.

- Hay mày cứ về trông Bo đi, chị Lan để tao trông cho.

- Tý tao chạy qua chỗ Bo một chút rồi quay lại, Bo cũng ổn rồi lại có ba nó ở đấy, chị Lan lát tao còn phải hỏi bác sĩ tình hình của chị ý nữa.

- Thế đi sớm đi.

Tôi gật đầu bước ra ngoài gọi cho ông Quang, đầu dây bên kia cất giọng khàn đục:

- Cô Thủy, cô gọi tôi có việc gì không?

- Dạ, tôi sẽ nói nhanh thôi. Như hôm trước trong hợp đồng có nói tôi nhường quyền nuôi Bo cho ông tôi sẽ được nhận năm tỉ phí. Tôi biết trong hợp đồng cũng ghi rõ năm tỉ đó được chuyển sau khi tôi hoàn toàn chấm dứt quyền nuôi con nhưng nếu được ông có thể cho tôi ứng trước một tỉ.

- Ứng trước một tỉ?

Nghe câu hỏi của ông Quang tôi biết ông nghĩ gì, nhưng rồi tôi hiểu tự trọng hay sĩ diện cũng không thể mải ra ăn được. Tôi cần tiền để có thể chữa bệnh dứt điểm cho chị Lan. Có hít một hơi thật sâu tôi đáp lại:

- Vâng. Là một tỉ, sau khi Bo ra viện tôi xin rút ngắn xuống chỉ cần hai tháng bên cạnh chăm sóc thằng bé sau đó tôi sẽ đi luôn.

- Tôi chấp nhận cho cô ứng trước một tỉ nhưng dù sao tôi cũng là người kinh doanh nên chúng ta sẽ cần có giao dịch và hợp đồng rõ ràng.

- Được ạ.

- Khi nào cô cần tiền?

- Càng sớm càng tốt thưa ông.

- Vậy được, mai tôi sẽ gặp cô.

- Dạ vâng.

Cúp máy xong tôi cũng thấy mặt mình hình như càng ngày càng dày. Hoá ra vì tiền tôi cũng có thể bất chấp, vô liêm sỉ đến vậy. Tôi bật cười chua chát bắt một chiếc xe ôm quay lại chỗ Bo. Khi đến nơi tôi thấy Vinh đang ngồi đọc truyện cho con nghe, nghĩ lại ban nãy câu kính cũng thấy có chút có lỗi. Vinh thấy tôi liền bước ra ngoài, tôi cúi đầu khẽ nói:

- Xin lỗi vì nãy hơi quá lời với anh. Phiền anh mấy ngày nữa có thể giúp tôi chăm sóc con, chị gái tôi nằm viện tôi chỉ thi thoảng mới chạy được qua đây. Với lại... nếu được hi vọng anh có thể... có thể tránh xa tôi một chút.

- Được!

Một câu “được” của Vinh lại khiến tôi bỗng thấy có chút gì đó mất mát. Chẳng phải tôi đang mong vậy sao, chẳng phải tôi đề nghị anh tránh xa tôi có sao lòng tôi lại nặng trĩu? Tôi vào thăm Bo một lúc rồi quay trở lại bệnh viện tìm đến bác sĩ hỏi về bệnh tình của chị Lan. Bác sĩ nói rất nhiều thứ chuyên khoa đại loại bệnh tình của chị tôi không tốt cho lắm, không mổ thì cũng nguy hiểm, nhưng nếu mổ thì cũng có rất nhiều nguy cơ vì ngoài tim chị còn mắc bệnh hen. Có điều bác sĩ phân tích rất rõ mổ thì cơ hội có một trái tim khoẻ mạnh của chị sẽ cao hơn và cuối cùng khuyên tôi nên cho chị làm phẫu thuật, nếu tôi đồng ý bác sĩ sẽ kiểm soát hen cho chị trước khoảng nửa tháng đến một tháng sau đó là sẽ tiến hành phẫu thuật. Tôi biết trong phẫu thuật có những rủi ro, nhưng nếu không thử thì chị cũng sẽ gặp nguy hiểm vì cứ điều trị bằng thuốc mãi thì sự sống chẳng kéo dài được bao lâu. Trở về phòng tôi có nói qua với chị và cái Chi tất nhiên tôi không nói đến tiền mà bịa ra rằng đây là ca mổ miễn phí, ban đầu nghĩ chị Lan sẽ lưỡng lự nhưng chị nhìn tôi đáp:

- Chị đồng ý phẫu thuật, chị muốn thử đi Thủy ạ.

Nghe chị nói vậy tôi thấy cay xè cả sống mũi. Đêm hôm ấy tôi ở lại viện với chị và giục cái Chi về. Giữa màn đêm tịch mịch tôi thấy mình giống như một con thú nhỏ, toàn thân đã đầy vết thương tích. Ngày hôm sau tôi đi gặp ông Quang để nhận một tỉ, số tiền ấy được ông chuyển thẳng vào tài khoản của tôi và tất nhiên tôi cũng lại lần nữa ký vào giấy. Ông Quang chấp nhận sau cuộc phẫu thuật của chị Lan sẽ cho tôi bên cạnh Bo hai tháng tròn. Dù sao thì đây cũng là đặc ân của tôi rồi.

Những ngày tiếp theo tôi phải lo cho cuộc phẫu thuật sắp tới của chị Lan, hằng ngày chỉ tranh thủ vào thăm Bo và ngủ với con buổi đêm khi cái Chi trông chị Lan giúp tôi. Vinh sau gần một tháng nghỉ phép cũng phải đi làm nên anh cũng chỉ trông Bo được ngoài giờ hành chính còn hằng ngày người bên cạnh

Bo là bà Thảo. Bà Thảo rất cẩn thận, kĩ lưỡng, mọi đồ ăn thức uống của Bo còn được bà kiểm soát hơn tôi. Gia đình ông Quang thực sự đối với đứa bé này quá đối yêu thương nên tôi cũng yên tâm. Sau hơn nửa tháng chị Lan kiểm soát hen rất tốt nên cuối cùng vào thứ hai chị đã được đưa lên bàn mổ. Hôm chị Lan mổ cũng là lúc Bo được ra viện. Thắng bé hồi phục rất nhanh nên được xuất viện sớm hơn so với dự định. Sau khi làm thủ tục cho chị Lan chị được các bác sĩ đẩy đi. Cái Chi hôm nay dù phải đi làm nhưng vẫn xin nghỉ một ngày ở bệnh viện cùng tôi, dù cho tôi đã nói với nó tôi có thể tự lo được nhưng nó vẫn khẳng khái ở lại. Chiếc giường đẩy từ từ lăn bánh, tôi nhìn chị Lan khẽ nói:

- Nhất định ca phẫu thuật sẽ thành công, nhất định chị sẽ chiến thắng.

Chị Lan bật cười, đột nhiên phía sau có tiếng Bo cất lên khiến tôi giật mình:

- Bác Lan, bác Lan ơi, Bo nè.

Tôi quay sang nhìn mới phát hiện Vinh đang bế Bo lại gần, hôm nay anh cũng xin nghỉ đưa Bo ra viện vốn dĩ nghĩ anh sẽ đưa con luôn về nhà. Đạo này tôi và Vinh luôn né tránh nhau nên nhìn thấy nhau thế này có chút ngượng ngùng. Bo được bật khẩu trang, tiến lại nắm tay chị Lan rồi nói:

- Bác Lan ngoan, khoẻ rồi về nhà với Bo nhé.

Chị Lan nghe Bo nói tinh thần đầy phấn chấn, Bo còn dặn dò bác rất nhiều thứ nào là không đau đâu, nếu đau bác chỉ cần nghĩ đến chuyện khác là được. Trước kia ở nhà Dũng, Bo rất rụt rè nhưng gần đây thắng bé ngày càng mạnh dạn. Chị Lan vuốt mái tóc Bo sau đó xe từ từ được đưa vào phòng mổ. Bo tuy được ra viện nhưng dù sao vẫn mệt nên tôi giục Vinh đưa con về trước. Việc chị Lan phẫu thuật tôi cũng nói sơ qua cho anh nhưng cũng chỉ nói được miễn phí chứ không nói thêm gì. Dù sao hợp đồng nhường quyền nuôi Bo ông Quang cũng đề nghị tôi giữ kín, và lại tôi cũng chẳng muốn giữa Vinh và tôi có một mối quan hệ trên mức thân thiết để nói ra những điều tế nhị chỉ làm cho chị Liên ghét tôi. Vậy nên toàn bộ mọi thứ Vinh vẫn không biết. Giờ tôi cũng chỉ mong ca phẫu thuật này thành công sau đó dành thời gian bên Bo hai tháng sau đó sẽ cùng chị Lan ra đi. Hôm nay là lần đầu tiên Bo trở về nhà ông Quang, dù muốn hay không muốn thì tôi cũng chẳng có cách gì giữ con lại khi bản thân đang chăm sóc cho chị Lan. Tôi chẳng biết dặn dò con thế nào, chỉ nhắc con ở nhà mới nghe lời ông bà, hạn chế chạy lung tung.

Sau khi Vinh đưa Bo về một lúc rất lâu sau chị Lan vẫn chưa phẫu thuật xong. Tôi thực sự rất sợ bệnh viện, rất sợ cảm giác đứng ngoài phòng cấp cứu chờ đợi. Mỗi giây mỗi phút trôi qua thật khiến người ta như khủng hoảng. Khi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra tôi cũng lao vào hỏi:

- Bác sĩ...

- Ca phẫu thuật rất thành công tốt đẹp.

Nghe xong tôi với cái Chi như vỡ òa ôm lấy nhau khóc vì hạnh phúc. Chị Lan được đưa về phòng hồi sức một lúc rồi sau đó được đưa về phòng tự chọn. Buổi tối hôm ấy cả tôi và cái Chi đều ngủ lại cạnh chị, tôi lau người qua cho chị Lan rồi ôm cái Chi. Hai ca phẫu thuật của Bo và chị Lan đều thành công, có lẽ ông trời vẫn còn thương tôi. Khi đang nằm đột nhiên tôi thấy Vinh gọi, anh không gọi cuộc gọi thường mà gọi facetime. Thực ra tôi né tránh anh, nhưng nghĩ lại biết đâu anh gọi vì Bo nên cuối cùng vẫn nhấn nút nghe. Và quả thực như vậy, vừa nhấn nút đã thấy Bo xì mặt ra khẽ nói:

- Mẹ ơi... không có mẹ con không ngủ được.

Từ lúc chị Lan nhập viện tối đêm tôi vẫn tranh thủ qua ngủ với con gần sáng mới về. Tuy hai mẹ con nằm hai phòng ngăn cách nhau nhưng vẫn cảm giác gần gũi nhau. Tôi cứ tưởng đạo này có ba rồi Bo quên tôi, nhưng thắng bé nói xong tôi lại hơi xót xa. Khổ nỗi bản thân không thể phân chia ra mỗi người một nơi dành nói:

- Bo nằm đó ngủ với ba, mấy nữa bác Lan khỏi thì mẹ đón Bo, ngủ với Bo luôn nhé.

Thắng bé đưa mắt sang bên cạnh nhìn ba nó, sau đó không biết thì thầm gì mà nó đáp:

- Mẹ ơi, thế bao giờ bác Lan khỏi thì mẹ con mình với ba ngủ chung nhé.

- Ba lúc đẩy đi trực không có ngủ chung với mẹ con mình được đâu – tôi chống chế.

Vừa nói xong Vinh liền đáp:

- Ai bảo trực? Tôi tuần chỉ trực có một ngày thôi.

Cái tên này nói thế ý là gì? Tôi bơ đi hỏi Bo mấy câu, dỗ mấy câu cho con ngủ rồi tắt máy đi ngủ. Đêm ấy tôi cũng không ngủ được, nhớ con... mà hình như còn thấy nhớ nhớ thiếu thứ gì đó không diễn tả được.

Những ngày tiếp theo chị Lan dần hồi phục, cái Chi đi công tác một tuần nên tôi ở viện suốt, Vinh cũng bận nên không ai đưa Bo vào đây, hằng ngày tôi chỉ có thể gọi điện cho con vào buổi tối qua facetime. Mãi đến trước ngày chị Lan ra viện một hôm cũng là chủ nhật Vinh mới rảnh đưa Bo qua phòng của chị Lan. Thắng bé thấy tôi liền lao đến ôm chầm lấy. Tôi bế con lên, phát hiện con béo hơn đôi chút, hai má hồng hồng đáng yêu vô cùng. Thế nhưng khi mang con đi vệ sinh tôi phát hiện chỗ bụng thắng bé có mấy vết bầm tím, mạng sườn cũng có đôi chỗ bầm hình như mấy hôm rồi nên chuyển qua vàng. Nếu là nghịch ngợm lên ra phải tím ở chân, ở tay chứ, tôi chạm vào thắng bé hơi giật mình có vẻ như đau. Thấy vậy tôi liền hỏi:

- Đau à con?

- Dạ.

- Con có va đập vào đầu không?

Thằng bé nhìn tôi ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Con chơi với mèo bị va vào cạnh giường.

Nhìn thái độ của thằng bé tôi thấy lo lo, liền ra nói với Vinh:

- Anh Vinh, mấy đợt này anh tắm cho thằng bé có thấy thằng bé bị bầm tím trên người không?

Vinh nhìn tôi lắc đầu nói:

- Trước tôi tắm cho thằng bé nhưng bốn năm hôm nay hôm nào tôi cũng về khuya nên bà nội tắm. Thằng bé bị bầm tím sao?

- Nó bảo nó chơi với mèo nên va vào thành giường nhưng tôi thấy cả chục vết tím nho nhỏ. Hay liệu rằng... thằng bé... có vấn đề gì không?

Vinh đột nhiên cúi xuống ôm Bo lên, kiểm tra toàn thân con rồi nói:

- Tôi mang nó sang viện xem.

Lúc này chị Lan vẫn nằm viện, tôi không thể để chị một mình nên nói đáp:

- Anh mang nó sang kiểm tra, có gì gọi cho tôi gấp.

- Được.

Tôi không biết Vinh đi bao lâu, chỉ đến chiều hôm ấy anh ta gọi cho tôi và nói bác sĩ kiểm tra không thấy gì bất thường. Những vết tím trên người Bo có lẽ là do tác động bên ngoài thật. Nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Đợi mai chị Lan ra viện tôi đón Bo về sẽ hỏi lại con cho kỹ.

Sáng hôm sau tôi làm thủ tục ra viện cho chị Lan, sau đó đưa tạm chị về chung cư của cái Chi rồi tối mới bắt xe sang nhà ông Quang đón Bo. Nhà ông Quang là một biệt thự rất lớn, khi đến nơi nhìn cơ ngơi tôi đã thật sự thật rất choáng ngợp. Tôi bấm chuông được hai đợt thì có quản gia mở cửa, vừa bước vào tôi mới phát hiện phòng khách ngoại trừ vợ chồng ông Quang, Vinh còn có cả chị Liên ở đây. Ông Quang nhìn tôi khẽ nói:

- Cô Thuý, ra ngoài tôi có chuyện muốn nói với cô.

Hợp đồng của tôi và ông Quang ký bí mật nên việc hôm nay tôi đến đây đón Bo có lẽ ông cần có nhiều điều dặn dò tôi. Khi tôi bước ra ngoài ông Quang liền cất lời:

- Thằng Vinh nó vẫn chưa biết chuyện này giữ tôi và cô. Nó vẫn nghĩ do cô bận nên nhà tôi tạm thời đón cu Bo về đây, hai tháng nữa cô đi khỏi đây tôi mới công khai việc này với nó. Nhưng...

- Nhưng sao ạ?

- Cu Bo những ngày ở đây rất tốt, nhà tôi cũng bắt đầu quen hơi cháu nên rất không lỡ cho cháu trở về với cô. Hôm qua vợ chồng tôi đã bàn, dù gì cũng chỉ có hai tháng nên chúng tôi sẽ sắp xếp cho hai chị em cô đến đây, cô vừa chăm được chị gái lại ở cạnh Bo. Sau hai tháng cô sẽ phải rời khỏi đây.

Tôi nghe xong... tưởng mình nghe nhầm. Ông Quang muốn tôi ở lại đây? Thế nhưng tôi lắc đầu đáp:

- Tôi không thể ở lại được, tôi chỉ muốn đón Bo đi, hai tháng sau sẽ trả về.

- Thứ nhất Bo đang tập làm quen với việc ở đây cùng chúng tôi, nếu cô đón nó đi sau này quay lại sợ nó lại khóc lóc đòi theo. Thứ hai... thằng bé mới phẫu thuật xong vợ chồng tôi muốn theo dõi sát sao thằng bé. Thứ ba trong giao ước gần đây tôi cũng có ghi rõ hai tháng đó cô ở cạnh Bo nhưng vẫn phải theo sắp đặt của tôi.

Tôi nghe ông Quang nói vậy cũng sức hiểu ra... bản thân đã chưa kịp đọc kỹ giao ước hai tháng này. Đến đây để ở, đến một nơi quá lộng lẫy xa hoa tôi e rằng cả tôi và chị Lan sẽ không thể thích nghi. Thế nhưng không đến đây tôi sẽ không được gần con. Ông Quang nhìn tôi nói tiếp:

- Cô cứ suy nghĩ đi, một là từ bỏ quyền nuôi con luôn, hai là chấp nhận ý kiến của tôi. Giờ cô cứ vào thăm thằng bé đi đã, rồi từ từ chọn. Cô không muốn xa thằng bé một ngày thì chúng tôi cũng vậy mà, huống hồ càng ngày tôi càng quan quýt cháu.

Nói rồi ông Quang bước vào nhà, tôi đứng như trời trồng, đầu óc vẫn chưa thể thông nổi. Loạng choạng mãi tôi mới bước được đến bên trong, Vinh đưa tôi lên phòng của Bo rồi nói:

- Thằng bé nãy mệt nên ngủ giờ hình như dậy rồi. Cô vào đi.

Bên dưới có tiếng bà Thảo cất lên:

- Vinh ơi, mẹ có chuyện muốn nói.

Vinh đáp vọng xuống:

- Con có một ít hồ sơ công văn cần làm, con làm xong rồi xuống.

- Mày để cái Liên nó chờ mày dưới này thế à? Vô tâm vừa thôi chứ, dạo này mày còn giận nó, không nói chuyện với nó, rốt cuộc là làm sao?

- Con đã nói con bận rồi.

Vinh trả lời xong thì đi về phòng mặc kệ tiếng chửi của bà Thảo bên dưới, căn nhà này rất lớn, phòng rất nhiều, tôi đưa tay mở cửa, chợt thấy Bo cũng đã tỉnh, con cúi mặt nhìn thấy tôi liền bật dậy như không tin nổi rồi ôm chầm lấy tôi. Tôi bế thốc con lên giường hỏi:

- Nhớ mẹ không?

- Dạ, con nhớ mẹ Thủy lắm lắm luôn. Mẹ hôm nay ngủ đây cùng con nhé, con nhớ mẹ lắm.

Nghe con nói tự dưng tôi thấy tim gan như mềm nhũn. Lời đề nghị kia của ông Quang... bỗng dưng gần như không còn khiến tôi suy nghĩ. Chỉ cần ở cạnh con tôi có thể đến đây. Nhưng tôi chỉ sợ rằng việc có mặt của tôi lại khiến chị Liên tức giận. Có lẽ một lát nữa tôi sẽ cần nói chuyện lại với chị ta. Nằm ôm con một lúc tôi mới nhớ ra vết bầm trên cơ thể con liền vạch áo lên xem. Đột nhiên tôi phát hiện trên trên mạng sườn Bo lại có thêm hai vết tím rất mới. Tôi chạm vào thẳng bé liền nhăn mặt lại. Lúc này tôi liền kéo con dậy, vết bầm này thực sự không giống bị ngã vào thành giường cho lắm, mà ngã kiểu gì chỉ những chỗ trong bụng, những chỗ bị che khuất mới thấy? Tôi nhìn Bo nghiêm mặt nói:

- Bo, mẹ hỏi lại lần nữa sao con lại có những vết bầm này?

Bo nhìn tôi, gương mặt hơi tái lại đầy sợ hãi. Con ngập ngừng đáp:

- Con bị ngã.

Nhìn thái độ này của Bo tôi biết con nói dối liền hỏi lại:

- Nếu con không nói thật đừng trách mẹ. Nói thật cho mẹ nghe sao con lại có vết bầm này.

- Con...

- Nào, ngoan, nói đi mẹ mới biết đường chứ.

Thằng bé đột nhiên hướng mắt ra cửa thút thút nói:

- Cô Liên bảo con nếu nói ra cô ấy sẽ đánh chết mẹ.

- Cô Liên?

- Dạ.

- Con không sợ, nói mẹ nghe mau lên.

Bo cúi đầu vào lòng tôi nói giọng đầy sợ hãi:

- Là cô Liên bầu con, cô Liên tắm cho con rồi bầu con. Cô ấy bảo từ nay không được giục ba gọi cho mẹ, cô ấy còn bảo phải ghét mẹ, nhưng con bảo con yêu mẹ, nhớ mẹ thế là cô ấy bầu con. Bầu con xong cô ấy bảo nếu con dám mở miệng ra nói với ai cô ấy đánh chết mẹ với bác Lan. Con... con sợ... sợ mẹ bị chết.

Tôi nghe xong... toàn thân nóng bừng rồi run lên vì giận dữ. Lúc này tôi như phát điên, kéo áo con lên càng thêm phần uất, đến lúc này tôi không còn chịu đựng thêm được nữa, hôm nay nhất định tôi sẽ sống chết với chị ta.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Khi con người ta bị đi quá giới hạn khả năng nhẫn nhịn sẽ không còn. Chị Liên mang tiếng là vợ sắp cưới của Vinh, dù năm lần bảy lượt chị ta làm khó tôi tôi cũng chấp nhận, nhưng việc chị ta đến hại chị Lan suýt mất mạng đã khiến tôi phần uất, và đến hiện tại việc chị ta bạo hành con trai tôi đến bầm tím cả

người chính là giọt nước tràn ly. Thắng bé nó biết gì? Chị ta không còn là khốn nạn mà là độc ác, thắng bé vừa trải qua một cuộc phẫu thuật thập tử nhất sinh mà chị ta lại nở ra tay như vậy. Tôi không còn muốn giữ lý trí, ôm Bo đứng dậy lao ra ngoài. Thế nhưng mới đến cửa đã bị Vinh chặn lại rồi nói:

- Thủy... bình tĩnh.

Tôi nhìn Vinh, có vẻ như anh ta đã nghe được hết hoặc đã biết. Nếu đã vậy tôi càng không cần nhân nhượng liền nói:

- Anh buông tay tôi ra...

- Chuyện này để tôi giải quyết.

- Anh thì giải quyết được cái gì anh buông tay tôi ra.

- Tôi đã bảo để im rồi còn gì? Sao em ngang ngược thế, tôi sẽ không để con trai tôi chịu thiệt thòi đâu.

Nói rồi Vinh đi xuống dưới, tôi cũng bế Bo, cố nín nhịn đi theo sau. Chị Liên vẫn ngồi dưới phòng khách chơi với bà Thảo, ông Quang thì ngồi bên ngoài sân hóng gió. Thấy tôi cùng Vinh bước xuống chị Liên hơi nhíu mày, tôi chỉ hận mình không đặt Bo xuống mà lao vào đánh cho chị ta một trận. Vinh kéo Bo về phía mình rồi ngồi xuống ghé từ tốn nói:

- Mẹ, dạo này con đi làm ai là người ở nhà tắm cho Bo?

Bà Thảo liếc nhìn tôi hỏi lại:

- Sao? Có chuyện gì à?

- Mẹ con đang hỏi ai là người tắm cho Bo?

Tôi nhìn chị Liên, lông mày hơi chau lại, bà Thảo hất mặt sang chị nói:

- Con Liên nó tắm, mà có cái chuyện gì? Nó tắm cho thằng bé thơm tho sạch sẽ chứ có cái gì mà tự dưng mày hỏi với chất vấn thế?

Vinh kéo áo Bo lên, gần trên trán anh giặt liên tục, mặt đỏ au rít lên:

- Mẹ xem thằng bé bầm tím hết cả người mà mẹ cũng không biết. Mấy hôm nay con bận để thằng bé ở nhà cho mẹ mà mẹ lại để người lạ tắm cho nó rồi để người nó tím tái thế này?

Bà Thảo nhìn vết bầm trên người Bo, gương mặt lộ vẻ sự sững sốt tột độ còn chị Liên mặt vẫn bình thản nói:

- Thằng bé nó bảo nó ngã nên tím, cháu cũng quên không nói lại với bác.

Chị ta vừa nói xong Vinh đã đập tay xuống bàn rít lên:

- Đến lúc này mà cô vẫn giả hoạt định chối tội sao? Cô bầu thằng bé ra như vậy mà dám nói thằng bé ngã?

- Anh nói gì vậy? Thủy... em đã nói gì với anh Vinh? Chị có làm gì em đâu mà em lại đi nói linh tinh như vậy?

Lúc này ông Quang thấy ồn ào cũng bước vào, Vinh cúi xuống hỏi Bo:

- Con nói cho ba biết có phải cô Liên bầu con không? Có ba ở đây con không phải sợ gì.

Thằng bé không đáp, hai tay bám chặt lên vai Vinh khẽ gật đầu.

- Liên, trẻ con nó không biết nói dối, sao cô lại có thể tàn nhẫn bạo hành một đứa bé chưa được năm tuổi lại vừa trải qua một cuộc phẫu thuật?

Bà Thảo nhìn chị Liên, ánh mắt vẫn như chưa tin nổi. Chị ta vẫn giữ thái độ bình thản nói:

- Trẻ con không nói dối nhưng người lớn dạy nó nói dối nó vẫn có thể nói dối. Thủy là con người tráo trở thế nào anh cũng biết, tại sao anh không nghĩ cô ấy dạy thằng bé nói.

Bà Thảo lúc này gật đầu đáp:

- Đúng đấy Vinh, cái Liên nó rất yêu trẻ con, nó mua rất nhiều đồ chơi cho Bo, chắc chắn nó không phải người như vậy đâu. Biết đâu có người có ý giở trò thì sao?

Vinh hơi nhíu mày nói:

- Muốn biết Bo nói dối, muốn biết có ai giở trò thì mọi người xem đoạn video này. Hôm qua con đưa Bo đi gặp chị gái của Thủy trong bệnh viện thì Thủy phát hiện ra người thằng bé có rất nhiều vết bầm. Con mang thằng bé đi khám bác sĩ nói đây là vết thương do tác động ngoại, hỏi Bo thì Bo nói ngã

vào thành giường. Nhưng ngã không thể cho những vết bầm nhỏ con như vậy nên chiều qua khi ba với mẹ đi sang nhà cô Huỳnh con đã bí mật lắp camera phòng Bo, cả trong phòng ngủ của Bo lẫn trong nhà tắm. Sáng nay do có cuộc họp nên con chưa thể xem được, đến ban này con đã lên xem, hai buổi tối người tắm đều là Liên. Mẹ và ba xem đi.

Vinh vừa nói đến đây chị Liên chợt tái mét mặt. Hình như chị ta run đến mức không thở nổi, thế nhưng đã không kịp, Vinh đã kéo chiếc máy tính lại và bật lên rồi nói:

- Con chỉ cho xem những đoạn cắt, video full lát có thể xem sau.

Nói rồi Vinh khẽ ấn nút, trên màn hình máy tính rất rõ nét, từng tiếng bước chân đi cũng nghe được. Ngay ở phòng tắm, chị Liên đang cởi quần áo cho Bo rất mạnh bạo. Thăng bé im lặng chịu đựng, không nói gì. Vừa cởi xong chị ta liền đưa tay tát bốp một phát vào đầu thằng bé rồi rít lên:

- Tao đã nói cấm mày được đòi mẹ mày cơ mà? Mày muốn chết không?

Tôi nhìn theo, không kim được lao vào chị ta cầm tóc gào lên:

- Sao chị có thể đánh thằng bé mạnh như vậy? Tại sao? Chị là con súc vật, cầm thú... .

Vừa nói tôi vừa bật khóc tu tu, thực sự nhìn con bị chị ta bạo hành tôi không kìm nổi nước mắt, Vinh phải buông tay Bo, kéo tôi ra tôi mới dừng lại. Trên màn hình chị ta lại ấn đầu Bo xuống dưới rất mạnh, tay chạm xuống mạng sườn bầu một cái rõ đầu, phải đau thế nào thằng bé mới bầm tím lên như vậy. Tim tôi như có ai cứa rất đau, chị ta vừa bầu vừa dọa nạt:

- Tao cấm mày được kể chuyện này ra với ai, tao nhắc lại, chuyện này mà có ai biết tao sẽ giết chết con mẹ mày. Hiểu chưa?

Thằng bé bị dọa, đứng nép vào một góc, trần trường không kêu than chỉ khẽ gật đầu. Tôi gần như không thể xem nốt đoạn video bởi những cái đánh vào con liên gào lên:

- Con cầm thú này, mày không phải là người.

Tôi định lao vào lại bị Vinh kéo ra, lúc này tôi không còn nể nang gì, không còn muốn gọi một câu chị, hay câu chị, chỉ muốn tâng thẳng vào bản mặt cầm thú của nó. Bà Thảo nhìn đoạn video gương mặt vẫn thất thần kinh hãi. Còn đoạn video hôm nay chị ta tắm nhưng Vinh thấy tôi bị kích động mạnh lên không bật. Tất cả mọi người đều gần như không dám tin vào những gì diễn ra trước mắt. Vinh đưa Bo cho người giúp việc mang lên tầng rồi nói:

- Mẹ, một người độc ác thế này mà mẹ muốn cô ta cưới con? Muốn cô ta chăm sóc con trai của con sao?

Bà Thảo lúc này nước mắt cũng đã rơi, Vinh lại nói:

- Chưa hết đâu, chính cô ta là người khiến chị của Thủy, tức bác ruột của Bo phải nhập viện. Chị ấy bị hen suyễn, lại bị tim vậy mà cô ta đến kích động, rồi vút thuốc của người ta đi khiến người ta suýt chết. Và hơn hết cô ta còn là người đứng sau hai tên đường dây tổng tiền con năm ấy. Đoạn video tổng tiền là cô ta sai hai tên ấy chứ không phải Thủy tổng tiền.

- Vinh... con nói gì?

- Mẹ có thể không tin nhưng con đã điều tra lại. Nếu mẹ muốn, mai có thể ra cơ quan con xem bằng chứng, con chưa kịp mang về.

- Sao... sao có thể...?

- Mẹ, sao lại không thể? Vì muốn hạ nhục Thủy mà cô ta làm như vậy. Trước kia con vì nghĩ Thủy bỏ Bo nên không muốn điều tra những chuyện ấy nhưng giờ gặp lại thấy có quá nhiều nghi vấn nên đã tìm hiểu lại mọi việc.

Bà Thảo nhìn con Liên đột nhiên lao đến rít lên:

- Liên, tại sao mày lại làm thế? Mày tổng tiền thằng Vinh cũng được, mày làm gì cũng được nhưng tại sao mày lại đi bạo hành một đứa trẻ. Mày biết nó là cốt nhục của thằng Vinh, mày biết là cháu đích tôn của nhà họ Trần sao mày dám làm thế? Tại sao?

Con Liên lúc này ngồi im rồi run lẩy bẩy đáp:

- Video kia có thể là cắt ghép thôi... bác nghe cháu nói.

- Có cả video full mà mày dám nói cắt ghép. Mày đánh nó như vậy mà mày bảo cắt ghép. Bao nhiêu năm nay tao coi mày như con cháu trong nhà tại sao mày lại làm thế. Tao vì nghĩ cho mày gán gửi với nó để sau này chăm sóc nó tốt hơn mà mày dám ra tay với nó. Con ôn nghiệt này, sao mày dám đánh nó như vậy?

- Bác...

- Mày đừng gọi tao là bác, mày cút, cút khỏi đây.

Ông Quang ôm đầu, cảnh Bo bị đánh khiến người như ông cũng không kìm được nước mắt. Ông tức giận kéo con Liên đứng dậy rồi nói:

- Mày cắt khỏi đây, cắt mau. Con súc vật này cắt.

- Bác ơi.

- Tao nói cho mày biết, từ giây phút này mày vĩnh viễn không được bước chân vào ngôi nhà này.

Con Liên nghe xong bật khóc tức tưởi, vừa khóc vừa nói:

- Cháu biết cháu sai rồi nhưng thực sự do cháu ghen tuông mù quáng, vì anh Vinh lúc nào cũng tìm đến cô ta... cháu... cháu giận quá mất khôn.

Vinh nhìn Liên đáp lại:

- Cô có tư cách gì mà ghen? Tôi chưa từng yêu cô, chưa từng có gì trên mức tình bạn với cô, nếu không vì mẹ tôi quý cô, nếu không vì chơi với nhau từ nhỏ tôi đã cắt đứt với cô từ cái ngày cô đánh Thủy chảy máu miệng rồi. Nhưng nể tình cô lại không biết những việc ác độc nên tôi còn mặc kệ. Mẹ tôi quý cô, tôi không có cách ngăn cản, nhưng cô lại không biết điều cô đánh một đứa nhỏ một cách độc ác như vậy. Những ngày qua tôi đi công tác lại có mấy vụ điều tra không để mắt đến nó một chút mà cô lại ra tay tàn nhẫn như một con thú vô học.

- Anh Vinh...

Ông Quang dường như không nhìn nổi cái điệu bộ của con mụ Liên liền đẩy nó xuống đất rồi nói:

- Cút!

- Cháu xin bác.

- Tao bảo mày cút! Cái loại bạo hành trẻ con như mày thì đéo có tư cách làm osin trong cái nhà này chứ đừng nói làm dâu.

Con Liên dường như đã không còn một lời nào để nói, đứng dậy lao đảo bước ra ngoài. Khi nó đi khuất tôi cũng ngồi phịch xuống ghế bật khóc, khóc vì thương con, vì căm tức, vì phẫn uất. Bà Thảo cũng khóc vừa khóc bà vừa nói:

- Khổ thân thằng bé... tôi...

Ông Quang thấy bà khóc liền quát:

- Không phải tại bà à? Bà tầm tắp chăm sóc cho cháu nó đã không xảy ra cơ sự này.

- Tại tôi cứ nghĩ là cho con Liên gần gũi với thằng bé để nảy sinh tình cảm. Bình thường con bé nó rất tốt với tôi cơ mà, sao mà nó lại như vậy.

- Vì giờ nó mới lộ bản chất chứ sao? Bà lúc nào cũng thích nó, cũng dung túng cho nó, nó tung tin đồn, rồi nó làm gì bà cũng ủng hộ.

- Tôi...

- Tôi nói rồi, trên đời này chỉ cùng máu mủ ruột thịt mới có thể tin được, hôm nay mà không phát hiện ra chắc thằng bé gặp nguy hiểm lúc nào chẳng hay.

Bà Thảo loạng choạng đứng dậy bước lên tầng, Vinh cũng cất máy tính mang lên. Tôi nhìn ông Quang, một lúc sau mới nói:

- Ông Quang... tôi có thể ghi thêm trong điều khoản một yêu cầu được không?

- Yêu cầu gì?

- Hãy đảm bảo mọi sự an toàn cho thằng bé.

- Cô Thủy, tôi biết cô đang lo lắng điều gì nhưng có lẽ đây là bài học cho vợ chồng tôi. Cô yên tâm sau này thằng Vinh có lấy ai, tôi cũng sẽ không cho bất cứ ai đụng đến thằng bé, điều này tôi có thể đảm bảo với cô. Và nếu như còn xảy ra sự việc như vậy... tôi sẽ trả lại quyền nuôi thằng bé cho cô.

Nghe ông Quang nói tôi cũng đủ hiểu sau lần này ông sẽ không để Bo chịu thêm thiệt thòi nào. Tôi thương con, gia đình người ta cũng thương cháu... chỉ có điều tôi vẫn rất đau lòng. Ông Quang nhìn tôi nói tiếp:

- Tôi nghĩ mai cô và chị cô dọn đến đây đi, ban nãy tôi có nghe thằng Vinh nói con bé Liên đứng sau vụ tổng tiền... tôi không nghĩ nó lại có thể làm ra trò này. Cô Thủy... trong điều khoản tôi có thể đảm bảo với cô thêm một việc, đảm bảo an toàn cho cô và người thân của cô ngay từ lúc này. Thằng bé hôm nay rất sợ hãi, cô có thể ở lại ngủ với nó, còn về việc của chị gái cô với bạn thân cô giờ tôi sẽ cho người để mắt tới con Liên.

Tôi gật đầu cảm ơn rồi bước lên phòng của Bo. Bà Thảo đang ôm nó, nước mắt vẫn rơi là chẳng nói:

- Nội xin lỗi con, nội xin lỗi con nhiều lắm.

- Bà nội, bà đâu có lỗi gì đâu bà?

- Bo ngoan, từ nay bà sẽ không để ai đụng vào con đâu.

Bo gật đầu, thom lên má bà Thảo, đến khi nó nhìn thấy tôi liền nói:

- Mẹ Thủy.

Bà Thảo nhìn tôi khẽ đặt Bo xuống rồi bước ra ngoài, không nói gì với tôi. Khi tôi vừa bước vào liền ôm con rồi nói:

- Bo, con sợ lắm đúng không?

- Dạ. Nhưng giờ con hết sợ rồi, bà nội bảo từ nay bà sẽ không cho cô Liên vào đây nữa. Mà mẹ ơi, hôm nay mẹ ngủ đây với con được không?

Tôi gật đầu đáp:

- Được, mẹ hôm nay ngủ với con.

Thằng bé thấy vậy liền nhảy tót xuống chạy ra ngoài gọi:

- Ba ơi, ba ơi.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì Vinh đã bước vào, Bo nhìn Vinh hớn hờ nói:

- Mẹ đồng ý ngủ lại với hai ba con mình rồi.

Tôi kinh ngạc lắp bắp nói:

- Mẹ bảo... mẹ bảo ngủ với Bo thôi mà.

- Nhưng Bo bình thường ngủ với ba quen rồi.

- Nhưng... mẹ không thể ngủ với ba được, con xem giường này chật thế này.

Vinh đứng khoanh tay dựa lưng vào tường đáp:

- Giường mét tám mà chật sao? Tôi với Bo nằm cùng chỉ hết được chưa đến một mét, cho em tám mươi phân đấy.

- Anh..

Tôi nhìn Vinh mắc nghen mà không biết phải làm gì. Bo thấy tôi như vậy xị mặt xuống nói:

- Mẹ ơi, con sợ lắm... mẹ ngủ ở đây với ba với con đi, con muốn nằm giữa cả ba lẫn mẹ.

Thực lòng tôi cũng không biết phải thế nào, thương con muốn ngủ cùng con nhưng... nhưng ngủ chung cả Vinh. Tôi khẽ đi về phía Vinh hơi huých huých tay nói tiếp:

- Hôm nay ba Vinh hình như có lịch trực đó.

Vinh lắc đầu đáp:

- Không hề, lịch trực tuần này không có ngày nào luôn.

Bo lại nói:

- Mẹ, mẹ không thích ngủ với con à? Hay mẹ ghét con?

- Không phải đâu mà Bo.

- Vậy mẹ đồng ý đi.

Vinh cúi xuống thì thầm tai tôi nói:

- Thằng bé sợ hãi như vậy em ngủ cùng đi, nếu ngại thì đợi nó ngủ say tôi sẽ đi về phòng.

- Thật nhé.

- Thật.

Tôi thấy vậy không còn cách nào khác ôm Bo lên giường. Vinh nằm ở ngoài, Bo nằm giữa, tôi nằm trong. Bo ngủ không thích có ánh điện sáng nên đành tắt đi chỉ bật bóng ngủ mờ mờ. Dưới bóng ánh sáng ấy tôi thấy Vinh nắm bàn tay nhỏ bé của Bo rồi nói:

- Bo, thế này con đỡ sợ chưa?
- Dạ con đỡ sợ rồi.
- Từ nay ba dù bận cỡ nào cũng sẽ về với con, tắm rửa cho con nhé. Tối nào ba mẹ cũng ngủ với con thế này.
- Thật không ba?
- Thật.

Bo quay sang thom lên má Vinh rồi lại thom lên má tôi cười vui vẻ:

- Mẹ ơi, chỉ cần ngủ cùng ba mẹ thế này Bo không sợ gì nữa hết. Từ nay mẹ hôm nào cũng ngủ với Bo và ba Vinh nhé.

Tôi ngừng ngừng đáp:

- Được rồi. Nào, mẹ gãi lưng cho Bo nha. Bo có buồn ngủ không nào?
- Dạ không, tối con buồn ngủ nhiều quá giờ hết rồi.

Trời đất ơi, thế này thì bao giờ Vinh mới về đây? Tôi liếc nhìn anh, tự dưng bắt gặp ánh mắt anh cũng nhìn mình, không hiểu sao tôi không chịu được ánh mắt ấy đành cúi xuống. Bo vẫn cười nói tíu tít, tôi cũng nói chuyện cho con quên đi chuyện của Liên. Tôi thực sự không mong gì nhiều, chỉ mong những chuyện buồn này đừng đến với con nữa. Trời mỗi lúc một khuya, Bo vẫn chưa chịu ngủ, hết quay sang tôi không nhõ lại quay sang Vinh đòi kể chuyện. Mấy ngày mệt nhọc tôi thực sự rất buồn ngủ, cuối cùng khi nghe Vinh kể chuyện cho Bo tôi cũng ngủ thiếp đi. Trên tầng có tiếng ông Quang và bà Thảo nói chuyện với nhau, hình như hai người vẫn đang chưa hết bàng hoàng vì chị Liên. Tôi chỉ nghe được loáng thoáng rồi ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy chợt giật mình khi thấy cả tôi và Bo đều được Vinh ôm chặt...

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Khi tôi còn chưa kịp phản ứng gì Bo cũng bật dậy, bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa rồi tiếng bà Thảo cất lên:

- Bo dậy chưa nào?

Tôi sợ hãi định dậy mở cửa Vinh đã bước ra rồi nói:

- Mẹ ạ.

Bà Thảo nhìn Vinh, hơi nhíu mày sau đó quay sang tôi giục:

- Cô vệ sinh cho thằng bé rồi dẫn nó xuống nhà ăn sáng. Ông nhà tôi nói sắp xếp cho cô và chị gái một phòng ngủ cạnh phòng của Bo rồi. Lát tôi sẽ kêu tài xế đưa cô sang đón chị của cô.

- Dạ cảm ơn bà ạ.

Tôi bế Bo dậy, đưa con vào phòng đánh răng rửa mặt cho thằng bé. Thế nhưng mặt tôi cứ đỏ bừng, nghĩ lại ban nãy hình ảnh Vinh ôm hai mẹ con... không hiểu sao tôi thấy có chút xấu hổ. Thực ra tôi cũng từng mơ có một gia đình nhỏ hạnh phúc, có thể cho Bo được đầy đủ cha mẹ nhưng giấc mơ đó dù thế nào cũng quá xa vời. Trước kia với Dũng thì cả hai không có tình cảm với nhau, cuộc sống hồ hững, lạnh nhạt... còn với Vinh tôi càng không dám mơ hay nói cách khác không có tư cách để mơ.

Khi tôi đưa Bo xuống nhà mọi người cũng đều xuống đông đủ. Ở một nơi quá sang trọng thế này thật khiến tôi cảm thấy lạc lõng. Bo được bà Thảo cho ngồi lên một chiếc ghế ngay bên cạnh, từ nhỏ tôi đã rèn cho con cách ăn uống tự lập nên cũng không khó khăn gì, chỉ có điều trước khi ăn có nhiều quy củ hơn. Ăn sáng xong Bo được bà Thảo đưa ra ngoài sân để phơi nắng, Vinh và ông Quang đi làm còn tôi được tài xế chở về chung cư của cái Chi đón chị Lan về nhà. Trên đường đi tôi cũng nói sơ qua với chị Lan rằng sẽ sống ở nhà Vinh một thời gian để chăm sóc Bo. Khi về tới nhà ông Quang đồ đạc của chị Lan được đưa lên phòng. Bo thấy bác đến thì vui lắm, tíu tít chạy ra ôm lấy rồi kể chuyện.

Cả ngày hôm ấy tôi rất rảnh rang, mọi việc trong nhà đều có giúp việc lo, tự dưng tôi lại thấy giàu có cái chán của giàu mà nghèo có cái khổ của nghèo. Bà Thảo thì hết ngồi uống trà thì lại lên tầng, tôi cũng không dám nói chuyện quá nhiều vì thấy ánh mắt không được thiện cảm lắm của bà dành cho tôi.

Tuy là vậy nhưng đối với Bo lại hết mực yêu thương, thằng bé cũng rất quán quýt bà, trẻ con là thế ai thương nó nó gần gũi lại, ai ghét cũng có biểu hiện tránh xa. Đến chiều tối hôm ấy khi ông Quang và Vinh đi làm về ông Quang có dặn hôm nay vợ chồng ông sẽ đi dự tiệc đầy tháng cháu của một người bạn nên không ăn cơm ở nhà. Lúc ăn cơm xong tôi đi chị Lan lên phòng rồi tắm tã. Vừa tắm xong Bo đã chạy sang cười nói:

- Mẹ ơi, sang ngủ với con.

Ngày xưa ở nhà Dững vì muốn con tự lập sớm nên tôi cho thằng bé ngủ riêng, dạo này không hiểu sao nó lại rất nhõng nhẽo đòi ngủ với mẹ. Nhưng dù sao chỉ còn hai tháng nữa tôi sẽ chính thức để Bo lại cho nhà ông Quang nuôi, từng phút từng giây này tôi cũng muốn tranh thủ bên con.

Chị Lan nằm trên giường, sau ca phẫu thuật vẫn chưa hồi hần sức lên đã ngủ trước, tôi bế Bo sang rồi hỏi:

- Đêm nay chỉ mẹ ngủ với Bo thôi nhé, không được đòi ba nữa nghe chưa?

- Nhưng con muốn cả ba với mẹ ngủ với con cơ. Mẹ ơi sao mẹ lại cứ không muốn ở cùng con và ba vậy? Ba đã làm gì sai với mẹ à? Con chỉ muốn làm cái gì cũng làm cùng cả ba mẹ cơ, bạn con ai cũng được như vậy mà.

Nghe Bo nói bỗng dưng tôi khựng lại, từ nhỏ giờ con được mấy lần hạnh phúc cùng cả ba lẫn mẹ? Câu nói của con khiến tôi thực sự cảm thấy đau lòng. Tôi bế con lên, thơm má con, chợt thấy Vinh đang đứng ngay trước cửa. Anh nhìn tôi, vẻ mặt chăm chú không rời. Tôi đang sợ gì? Tôi sợ rằng bà Thảo, ông Quang biết tôi và Vinh cùng ngủ với thằng bé hay sao? Nhưng chỉ là ngủ thôi mà, thằng bé mới phẫu thuật xong, lại trải qua việc bị Liên bạo hành... là tôi và Vinh đang giúp thằng bé bớt sợ hãi. Tôi cố tự biện minh cho mình như vậy nhưng lại thấy nỗi sợ hãi hình như không xuất phát từ đó. Thế nhưng tôi cũng không muốn nghĩ nhiều nữa mà đi vào phòng. Vinh cũng đi theo, khi Bo đi vệ sinh anh liền nói:

- Em không muốn cho thằng bé được một gia đình sao? Em là mẹ nó, anh là ba nó, nhưng dường như em đang cố muốn tách ra chứ không muốn gộp lại. Trẻ con rất muốn ba mẹ cùng bên nhau, thằng bé cũng chịu nhiều tổn thương rồi, em vẫn không thể mở lòng ra để thằng bé có một cơ hội được vui vẻ, hạnh phúc sao?

Tôi nhìn Vinh, bỗng thấy mình hình như rất ích kỷ, bản thân chỉ đang nghĩ rằng cần con nhưng lại không hiểu con cần cả tôi và Vinh. Nhưng... chỉ hai tháng nữa tôi phải rời xa con, lựa chọn này của tôi không thể nào thay đổi được. Tôi nhìn Vinh, bỗng dưng giây phút này lại muốn quên đi bản hợp đồng kia, chỉ có hai tháng thôi, tôi lại muốn dành trọn hai tháng này để cho con được những khoảnh khắc vui vẻ nhất. Khi Bo bước vào, tôi tự động nằm vào trong góc, Bo nằm giữa, Vinh lại nằm ngoài. Ánh đèn neon được anh tắt đi, anh ôm Bo nhưng nhìn tôi rồi nói:

- Hai mẹ con có muốn ba kể cho nghe chuyện bắt tội phạm không?

- Dạ có ạ. Ba kể đi ba.

Vinh vẫn chưa kể, vẫn như đang chờ đợi câu trả lời của tôi, thấy vậy tôi lí nhí nói:

- Mẹ cũng muốn nghe.

- Vậy được, để ba kể cho nghe nhé.

Giọng Vinh rất ấm, nghe như giọng của những MC phát thanh trên radio thời xưa. Thực ra câu chuyện Vinh kể không hẳn là quá li kì nhưng dưới sự dẫn dắt của anh lại hết sức hấp dẫn, cao trào, và hơn hết cuối câu chuyện anh còn có một bài học rút ra dạy Bo. Tôi nghe đến đâu, cảm thấy hứng thú đến đâu, sau khi hết lại có chút nuối tiếc. Ngày xưa tôi từng nghe câu chuyện "Nghìn lẻ một đêm"... không hiểu sao dạo gần đây bản thân biết không nên, nhưng ngay giây phút này tôi lại ước rằng giả mà câu chuyện của Vinh cũng là những câu chuyện không hồi kết, những đêm tôi và anh cùng Bo ngủ sẽ là mãi mãi. Khi Vinh kể xong Bo cũng ngủ say, hôm nay con chơi với bác Lan cả chiều nên giờ đã ngủ. Tôi đưa tay vuốt vuốt mái tóc con đột nhiên bị một bàn tay to lớn của Vinh nắm chặt. Lúc này tôi vụt rút lại nhưng Vinh đưa một ngón tay lên miệng ra dấu để cho Bo ngủ. Dưới ánh đèn mờ tôi chỉ thấy ánh mắt anh vẫn chưa rời khỏi tôi, tay anh rất ấm, nhưng có phần thô ráp hơn những sáu năm trước rất nhiều. Cũng đúng thôi tôi và anh đã không còn là những cô cậu sinh viên, trên khỏe mắt tôi còn có vết chân chim, bàn tay cũng còn chai sạn hằn hốc là anh. Anh nắm tay tôi rất chặt như thể sẽ sợ tôi sẽ buông ra rồi nói rất nhỏ:

- Thủy, em có thể mở lòng ra để hai chúng ta cùng cho nhau một cơ hội được không?

Câu nói của anh rất tha thiết khiến tim tôi bỗng dưng như loạn nhịp, buổi đêm thằng khiến người ta dễ mất đi lí trí. Tôi không thở nổi, cũng không biết đáp lại thế nào. Cuối cùng Vinh cũng không cần câu trả lời nữa mà nói:

- Không sao đâu, tôi đợi được. Em ngủ đi.

Tôi khẽ rút tay khỏi tay anh xoay lưng vào tường, cứ trần trọc mãi không thể ngủ nổi. Mãi đến khi có tiếng lạch cạch bên dưới, tiếng bà Thảo cất lên tôi cũng mệt quá mà thiếp dần đi. Đến khi trời gần sáng tôi khẽ xoay mình nhưng không xoay nổi liền mở mắt ra. Lúc này tôi mới chợt thấy Vinh đang ôm tôi, cả người anh cao lớn ôm trọn tôi trong lòng. Tôi kinh ngạc kéo tay anh ra, nhưng anh lại càng siết chặt hơn. Bo đã được chuyển ra nằm bên ngoài từ lúc nào, giường mét tám nhưng tôi và anh đang chỉ nằm khoảng độ tám mươi phân. Anh thấy tôi ngơ ngậy liền đưa chân giữ lấy chân tôi nói nhỏ:

- Bo nó đang ngủ, em cứ thế nó dậy đấy.

- Anh buông tôi ra. Sao anh lại...

Tôi vừa nói xong cũng thấy Bo xoay người đánh im lặng. Vinh được thể càng siết chặt tôi vào lòng, mùi cơ thể anh rất thơm, không phải mùi hương nhân

tạo mà là một mùi rất nhẹ, thoang thoảng bay vào mũi, cảm giác dễ chịu vô cùng. Rốt cuộc anh chui vào đây bằng cách nào? Tôi cố thoát cũng không thoát nổi, cuối cùng đành nằm im. Khi đã nằm im được một lúc tôi mới phát hiện hình như tay tôi ra mồ hôi, tim cũng đập nhanh hơn. Cái cảm giác này... đã lâu rồi tôi chưa có, tôi bỗng thấy mình nhỏ bé được che chở từ anh. Tôi ngược mắt nhìn anh, càng nhìn kỹ lại càng thấy đẹp trai. Hoá ra người phụ nữ ở độ tuổi nào cũng mê trai đẹp, và tất nhiên tôi không ngoại lệ. Vinh ôm tôi một lúc đến khi có tiếng chuông báo thức liên bật dậy. Anh đánh thức Bo rồi mới trở lại phòng, khi anh đi tôi lại chợt thấy hơi tiêng tiếc ngẩn ngơ một chút.

Những ngày tiếp theo bà Thảo đi du lịch bên Thái mười ngày, ông Quang thì đi công tác ở miền Nam một tuần, ở nhà lại chỉ còn mấy người chúng tôi. Hằng ngày mỗi tối đến Bo vẫn sang gọi tôi ngủ cùng. Thực ra không cần con gọi tôi tự động sang, dường như nó đã thành thói quen mỗi tối của tôi. Tất nhiên cũng như Vinh... mỗi sáng dậy tôi đều thấy Bo bị đưa ra ngoài còn anh chui ở giữa ôm lấy tôi. Lần đầu và lần thứ hai tôi còn phản đối, dần dần tôi biết phản đối cũng vô ích nên đến đêm thứ ba tôi cứ để mặc anh muốn làm gì thì làm. Có thể tôi không biết phản đối... hoặc cũng có thể là do tôi cũng không muốn phản đối. Thực sự lực hấp dẫn của Vinh rất lớn, chỉ cần nhìn vào đôi mắt hồ phách của anh tôi cũng đã thấy mình bị bối rối. Tôi... cũng không biết tại sao càng tiếp xúc gần gũi với anh tôi lại càng không có khả năng từ chối anh nữa. Và lại ở một không gian quá đối nhạy cảm này, tôi thực sự hoàn toàn bị động trước hành động đó của anh.

Chủ nhật tuần ấy Vinh được nghỉ, từ lúc Bo ra viện chỉ quanh quẩn ở nhà nên anh đề nghị sẽ đưa mẹ con tôi đi chơi. Chị Lan mệt nên chỉ ở nhà, tôi nhờ cô giúp việc chăm sóc chị rồi mới đi cùng Vinh. Vinh tự lái xe đến trung tâm vui chơi của trẻ em, vì Bo vẫn chưa phục hồi hoàn toàn nên tôi và Vinh phải luôn theo sát con, chỉ cho con chơi những trò nhẹ nhàng. Cả ngày hôm ấy chơi cũng mệt như, đến khi về nhà tắm rửa cơm cháo xong tôi ôm Bo chẳng còn đợi Vinh nữa mà ngủ thiếp đi. Mãi đến khi tôi chợt thấy có thứ gì đó rất mềm mại chạm vào môi mình tôi mới đột nhiên tỉnh giấc. Là Vinh... anh lại đang ôm tôi, đôi môi anh chạm lên môi tôi rất nhẹ nhàng. Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn lại tôi, ba bốn ngày hôm nay cùng lắm anh chỉ ôm, đây là lần đầu tiên anh có hành động này. Lẽ ra ở hoàn cảnh này tôi phải từ chối, lẽ ra phải cứng rắn đẩy anh ra nhưng dưới ánh đèn nhẹ hiu hắt, giữa một không gian tĩnh lại tôi lại không biết phải làm gì. Toàn thân tôi chợt run lên, anh vẫn giữ lấy tôi, chiếc lưới giường hoạt bát đầu đưa đẩy vào trong. Hơi thở anh thom nồng, tôi nằm trong một thế bị động, toàn thân chợt đơ ra. Anh siết chặt tôi, rồi đột nhiên nói:

- Thủy! Những năm tháng qua tôi thực sự rất nhớ em

Nghe anh nói tôi cũng khựng lại, sống mũi cũng cay xè. Anh là mối tình đầu của tôi, lẽ ra những năm tháng xa nhau tôi đã quên anh, cơm áo gạo tiền, những nỗi lo lắng dồn đau làm tôi từng quên mất có một mối tình như vậy. Nhưng khi gặp lại anh, và ngay giây phút này đây tôi chợt thấy mình hình như đang thổn thức, đang sống lại như thời tuổi trẻ rạo rực. Vinh đưa tay chạm lên mấy sợi tóc lơ thơ trên gương mặt tôi, đôi môi lại lần nữa cúi xuống chạm lên môi tôi. Tôi lúc này không còn nghĩ được gì, bàn tay bám lên tay anh rồi đáp trả lại, hai chúng tôi cứ thế mãnh liệt mà hôn nhau. Thế nhưng ngay khoảnh khắc ấy tôi chợt bừng tỉnh liên bật hẳn dậy đẩy anh ra rồi bước xuống dưới. Vinh nhìn tôi, ánh mắt có phần ngờ ngạc như chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Tôi vào nhà vệ sinh xối nước cho mình tỉnh táo lại rồi tắt mấy cái. Tại sao tôi lại để bản thân mình mất đi lí trí như vậy? Tôi và anh không thể bên nhau, vĩnh viễn là thế, khi còn đang ở trong đó Vinh cũng mở cửa bước vào. Anh kéo tay tôi giữ chặt rồi nói:

- Thủy, tôi... tôi biết em đang lo lắng gì. Em đang lo ba mẹ tôi đúng không? Nhưng chúng ta đã có với nhau một đứa con, chỉ cần em mở lòng, nhất định tôi sẽ thuyết phục họ.

Tôi cúi đầu, đối với anh chỉ đơn giản là thuyết phục, nhưng đối với tôi lại khác. Ông Quang là người làm ăn, và lại... ông đã từng nói nếu sau này Vinh lấy vợ khác, có nghĩa dù thế nào ông cũng chỉ coi tôi với tư cách là mẹ của cháu trai ông. Tôi còn có một gia thế phức tạp, lại từng một đời chồng, tôi có thể hiểu rằng bản thân mình để có thể mở lòng với Vinh thì cũng không thể khiến ông bà Quang Thảo mở lòng với tôi. Tôi hít một hơi đáp lại:

- Anh Vinh, thực ra khi ở gần nhau thường nảy sinh những chuyện này. Mấy ngày hôm nay...

Còn chưa kịp nói hết Vinh đã ngắt lời:

- Em muốn nói rằng những hành động của em đối với tôi chỉ là ngộ nhận? Chỉ là vì tiếp xúc với nhau quá gần nên nảy sinh ra điều đó. Tôi không tin đâu, mà em đối với tôi thế nào cũng được, tôi không ép em phải vội vàng. Thực sự... xin lỗi vì tôi có chút vội vàng, không kiểm soát được bản thân, tôi sẽ cho em thời gian từ từ.

Nói rồi không đợi tôi đáp Vinh đã bước ra ngoài rồi mở cửa bước đi. Khi tôi quay trở lại cũng không thấy anh trên giường nữa. Tôi nhìn Bo nằm ngủ say lại thờ dài, rõ ràng chính bản thân tôi đang muốn đẩy anh ra xa, vậy mà giờ lại thấy buồn. Tôi nằm nài cũng không ngủ được, đến khi sáng Bo dậy hai mắt vẫn tròn tròn nhìn lên trần nhà. Khi tôi bế Bo xuống ăn sáng không thấy Vinh đâu, tôi quay sang hỏi thì cô giúp việc nói thứ hai đầu tháng anh phải chào cờ nên đã đi từ sớm chỉ dặn cô ấy đợi bác cháu mẹ con tôi xuống hãy nấu đồ ăn cho nóng.

Buổi tối hôm ấy Vinh về rất muộn, chín giờ đêm tôi đưa Bo đi ngủ anh vẫn chưa thấy có mặt. Bình thường giờ này anh đã tắt điện nằm kể chuyện, hôm nay hai mẹ con nằm nài nằm mãi, tôi cố kể cho Bo mấy câu chuyện nhưng nó cứ nhất nhất chờ ba về. Mãi đến gần mười giờ tôi kiểm tra điện thoại mới thấy tin nhắn của Vinh nói hôm nay anh phải đi phối hợp điều tra với bên công an Phòng cháy rồi lại ăn cơm ở đó nên về rất muộn. Tôi đọc xong tin nhắn quay sang nói với Bo thẳng bé mới chịu đi ngủ. Đêm qua thức trắng, giờ tôi cũng mệt lử, cảm giác trống trải dần dần trôi đi khi con buồn ngủ ập đến. Tôi cũng không biết mình ngủ bao lâu, chỉ đến khi có tiếng lạch cạch thì khẽ mở mắt. Dưới ánh đèn tôi thấy Vinh vẫn mặc nguyên bộ đồ ngành, tôi khẽ dụi mắt, chợt không thấy Bo đâu nữa liền hốt hoảng hỏi:

- Ô Bo đâu rồi?

Vinh nhìn tôi đáp lại:

- Tôi bế con sang ngủ với chị Lan rồi.

Hình như Vinh uống rượu, mùi rượu phả ra nồng nặc. Còn chưa kịp hỏi sao lại bế Bo đi anh đã nói:

- Thủy, không hiểu sao tự dưng anh luôn có một linh cảm rất bất an. Không biết bao năm qua em coi anh là gì, có lẽ rất mờ nhạt đến mức em còn quên đi. Nhưng anh thật sự chưa từng quên em, có lẽ bởi hận em, mà càng hận lại càng không thể quên nổi, cứ ám ảnh rồi luẩn quẩn một vòng, đến tận bây giờ anh mới hiểu, càng hận là càng yêu. Có lẽ khi em bỏ đi đã ám ảnh anh đến tận bây giờ, anh thực sự sợ em lại bỏ đi một lần nữa.

Vinh nói đến đây, tôi cũng thấy tim mình đau nhói, dường như có hàng ngàn mũi kim cứ thế đâm vào mà không thể làm gì nổi. Tôi đã cố dặn mình mạnh mẽ, đã cố dặn mình không được khóc, tôi còn chưa hiểu nổi tình cảm của tôi với anh thế nào... vậy mà lúc này đây một giọt nước mắt nóng hổi lại lăn xuống, mặn chát. Câu nói của anh khiến tôi cảm thấy bị thương tột cùng. Vinh nhìn tôi đột nhiên kéo tôi vào lòng, giọng lạc đi:

- Anh không muốn mất em thêm một lần nào nữa. Anh thực sự mệt mỏi rồi, em có thể đừng trốn tránh tình cảm của anh nữa được không?

Tôi mặc kệ anh ôm, không đẩy ra, bờ vai anh khẽ run lên. Giá mà là tôi của những tháng năm trước kia tôi sẽ mặc kệ tất cả mà gật đầu. Nhưng giây phút này tôi chỉ thấy đau lòng. Tôi thực sự không biết mình phải nói thế nào cuối cùng cũng chỉ im lặng. Vinh buông tôi ra, nắm hai lên vai tôi rồi đột nhiên cứ thế hôn. Tôi để mặc anh, không còn muốn gồng mình lên chống cự, tôi cũng mệt mỏi rồi. Không biết Vinh đã hôn tôi bao lâu, chỉ đến khi anh buông ra rồi trở về phòng tắm tôi vẫn cứ ngồi trên giường nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Tôi cứ nhìn theo bóng dáng ấy đến khi khuất dần, bỗng dưng tôi lại muốn sống vì cảm xúc một lần. Còn hơn một tháng nữa, liệu rằng tôi có thể mặc kệ tất cả hay không? Tôi cũng không còn biết phải làm thế nào nữa, vì để ứng trước một tí tôi và ông Quang đã bỏ luôn phần thăm nuôi mỗi cuối tuần của tôi dành cho Bo. Thực ra khi đó mọi quyết định đều trong chớp nhoáng, và lại tôi còn cho rằng Vinh và Liên sẽ lấy nhau, tôi còn cho rằng con mụ độc ác ấy sẽ thay tôi làm mẹ thằng bé nên ký đã ký vào văn bản sau này. Nhưng giờ đây Vinh không có gì ràng buộc... liệu rằng tôi và anh có thể còn cơ hội nữa không? Thế nhưng rồi tôi khẽ gạt đi, làm gì còn cơ hội, tất cả mọi thứ đều không cho tôi bất kể cơ hội nào. Nhưng lúc này tôi thật sự mệt mỏi, thật sự không còn muốn gồng lên nữa rồi. Hay là... hay là dù thế nào cũng phải đi, khoảng thời gian này cứ hạnh phúc, vui vẻ đi, ít nhất như vậy sau này cũng sẽ không còn hối tiếc. Tương lai là chuyện của tương lai, giờ hạnh phúc thì cứ tận hưởng đã.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy tôi đã thấy cả Vinh lẫn Bo đều nằm trên giường. Quái lạ thật, đêm qua tôi ngủ lúc nào tôi còn không nhớ rõ, tôi thực sự chỉ nhớ rõ nụ hôn đêm qua còn lại mọi thứ trống trơn. Tôi nhìn hai ba con bật cười... đêm qua thế là tôi cũng nghĩ thông rồi. Buổi chiều khi tôi và chị Lan vừa dạy Bo học thì ông Quang cũng về. Ông mua rất nhiều quà cho Bo, toàn những món đắt tiền xa xỉ, thằng bé thích lắm học xong liền ngồi lấp ghép những món đồ chơi ấy. Tôi thì bế Bo sang phòng, tôi cũng không biết ông Quang có để ý việc Vinh ngủ cùng tôi và Bo hay không, có lẽ là không vì ông Quang thực sự rất nhiều việc, ông trở về sau chuyến công tác là vội đi đến công ty luôn. Hôm nay, trước khi ngủ Vinh lại bắt đầu kể chuyện, phải công nhận càng ngày anh kể càng hay, hay đến mức hai mẹ con cười khúc khích mãi không thôi. Lâu lắm rồi tôi mới thực sự vui vẻ như vậy và cũng lâu lắm rồi tôi mới có một giấc ngủ trọn vẹn như thế.

Những ngày tiếp theo bà Thảo cũng trở về sau chuyến du lịch Thái Lan. Từ khi ông Quang và bà Thảo về tôi lại cảm thấy có chút gòn gợn khó tả. Mỗi buổi tối tôi cứ phải chờ cả hai người lên tầng mới dám sang phòng của Bo. Đạo này Vinh cũng rất bận, anh thường phải làm việc đến tận khuya, nghe nói có mấy vụ án đang gấp rút rồi nên anh cũng sang phòng Bo rất muộn, đều là những khi hai mẹ con tôi đã ngủ mất rồi. Hai tháng tôi đều đánh dấu lịch, mỗi ngày trôi qua lại tích vào để biết số ngày còn lại ở đây. Buổi sáng của ngày thứ hai mươi bảy, khi còn đang miên man trong giấc ngủ đột nhiên tôi thấy tiếng chuông điện thoại cất lên. Lúc này tôi liền bật dậy kéo tay Vinh, đêm qua anh sang muộn nhưng vẫn ôm cả hai mẹ con tôi ngủ, tôi hơi đẩy anh ra rồi với chiếc điện thoại trên bàn để nghe. Là số của bà Xuân! Vừa nghe giọng tôi bà ta đã oang oang:

- Thủy, con làm cái trò gì mà để ba con bị người ta đánh đến mức phải nhập viện thế này?

- Di nói cái gì?

- Nói cái gì à? Con cướp chồng đoạt vợ người ta khiến người ta đến làm loạn lên hàng xóm ai cũng chửi cho. Rồi rạng sáng lúc ba con đi đánh lưới có người đánh lên may mà phát hiện ra giờ vẫn đang ở viện đây.

Tôi nghe xong cũng sững sờ cả người, lúc này Vinh cũng đã tỉnh, anh nhìn tôi hỏi lại:

- Ba em bị sao cơ? Bị người ta đánh á?

Điện thoại của tôi là dạng điện thoại Trung Quốc cùi bắp nên loa rất to, việc Vinh nghe được không có gì lạ. Tôi cố nuốt nước bọt, chần chừ chuyện này lại do con mụ Liên gây ra. Dù cho tôi đã từng hận ba, dù cho ông đối xử với chị em tôi không tốt thì ông vẫn là ba của tôi. Tôi nhìn Vinh run run nói:

- Anh Vinh. Có lẽ tôi phải về Vân Đồn một chuyến.

- Anh sẽ đi cùng em.

- Không được, hôm nay anh phải đi làm mà.

- Nhưng nếu em đi một mình sẽ rất nguy hiểm. Anh không muốn em gặp nguy hiểm. Anh sẽ xin nghỉ một ngày...
- Đợt Bo ốm anh đã nghỉ hết phép rồi, giờ tôi cũng không muốn anh cứ nghỉ nhiều như vậy ảnh hưởng đến công việc của anh.
- Thủy... nếu em từ chối như vậy anh sẽ để chú Quảng tài xế đưa em đi, xuống Vân Đồn anh cũng có nhiều bạn bè làm công an dưới đó. Chỉ cần thấy có chút gì bất thường em phải gọi anh luôn biết chưa?
- Vâng cảm ơn anh.

Nói rồi tôi dẩy đánh răng rửa mặt sau đó còn chẳng kịp ăn sáng vội vàng cùng chú Quang đi xuống Vân Đồn. Giờ Hà Nội có cao tốc thẳng xuống nên chỉ đi chưa đến ba tiếng đã về đến nơi. Ba tôi được đưa đến trung tâm y tế huyện, chú Quang phóng thẳng xe đến đó. Khi tôi vừa chạy đến nơi cũng thấy bà Xuân với con Chinh và thằng Nghĩa đứng ngoài. Tôi nhìn con Chinh suốt không tin nôi vào mắt mình, mái tóc nham nhở, hốc mắt thì thâm lại, dưới chân và đầu gối toàn những vết bầm. Thế nhưng lúc này tôi không quan tâm mà hỏi bà Xuân:

- Ba con sao rồi?

Bà Xuân nhìn tôi tru tréo lên:

- Bác sĩ bảo bị đánh phải nằm viện dài, con đã không giúp gì được cho ba còn khiến ông ấy ra nông nỗi này. Con bỏ chồng thì thôi đi đi cũng không nói lại còn đi cướp chồng người ta.

Nhìn điệu bộ của bà Xuân tôi thấy chẳng khác gì mẹ chồng cũ của tôi, bà ta nói nhiều và to đến mức mấy người ở viện cũng nhìn tôi chỉ trỏ. Tôi chau mày đáp lại:

- Di Xuân ạ, đây là bệnh viện, di bớt ngoác cái mồm ra cho tôi nhờ.
- Mày nói cái gì?
- Con bảo di đừng có ngoác mồm ra nữa.
- Mẹ sư nhà mày mày đã đi cướp chồng đoạt vợ người ta còn thái độ thế này à?

Tôi nhìn con Chinh lẫn thằng Nghĩa rồi rít nhỏ vào tai bà ta:

- Di đừng tưởng tôi không biết thằng Nghĩa không phải con ruột của ba tôi. Di lừa được ông ấy chứ lừa sao được tôi? Còn con Chinh nữa, trước khi đi mở mồm ra nói tôi thế nọ thế kia di nên xem lại con gái di đi.

Bà Xuân nhìn tôi chột khựng lại. Tôi không quan tâm bước vào trong. Ba tôi bị đánh, cả người đầy những vết sứt sứt, chân phải bó bột. Con mẹ Liên này dường như không còn tính người nữa rồi, trẻ con người bệnh không tha đến giờ một người già cả như ba tôi nó cũng ra tay bằng được. Nhìn ông nằm đó, dù cho có nói ông không phải người cha tốt nhưng thấy ông thế này tôi thực sự rất xót xa. Ba nhìn tôi bỗng gào lên chửi:

- Cái loại mắt dạy, mày bôi tro trát trấu vào mặt tao, mày để hàng xóm cười vào mặt tao, mày cút ngay đi.

Tôi nhìn ông khẽ thờ dài đáp:

- Ba còn đau như vậy đừng kích động.
- Mày cút khỏi đây, mày đeo phải con tao, tao không có loại con mắt dạy như mày.
- Ba ạ. Ba chưa hiểu chuyện gì, ba không cần biết đúng sai ba đã vội chửi mắng con, chỉ trích con. Đối với ba con không phải con ba, hai chị em con vốn dĩ đã từng được ba đối xử như con ruột đâu. Ba không cần nói con cũng hiểu, nhưng giờ ba đang bị thương...
- Tao bị thương là vì mày, chị em chúng mày từ lúc sinh ra chỉ khiến tao toàn gặp những chuyện xui xẻo, giờ lớn rồi không báo hiếu chỉ rước nhục nhả vào cái gia đình này. Chúng mày toàn một lũ báo cô cút con mẹ chúng mày luôn đi.
- Ba!
- Mày đừng gọi tao là ba nữa, cái loại con như mày tao mà biết trước tao chôn sống lâu rồi. Sao chị em mày không chết quách đi cho tao nhẹ nợ.

Nghe ba tôi chửi, tôi không kim được uất ức nói:

- Ba sinh chúng con ra, yêu thương được chúng con chút nào chưa, đối xử tốt được chút nào chưa hay ba chỉ biết đánh đập, chửi mắng? Ba vì những mẹ đàn bà khác mà đánh chửi chúng con, có bao giờ ba coi chúng con là máu mủ ruột già của ba chưa? Con Chinh là con riêng của di Xuân nhưng ba đối xử tốt hơn cả con ruột. Từ nhỏ tới lớn chị em con làm gì ba cũng chửi cũng đánh, ba chẳng bao giờ hỏi chúng con xem có thực sự là như vậy không, chỉ cần người ngoài nói, ba chấp nhận tin người ta chứ không tin bọn con. Chúng con còn không được ba đối xử tốt bằng người dung. Ba bị người ta đánh, là lỗi của con nhưng ba chưa kịp hỏi con sao lại thế đã mắng con. Rốt cuộc trong lòng ba chị em có tồn tại hay không cũng không quan trọng đúng không?

- Tao để mày ra nuôi mày bao nhiêu năm, mày còn chưa báo hiếu được gì, cái lúc mày lấy thằng Dũng nó còn biết báo hiếu vậy mà mày bỏ nó. Mày bỏ nó rồi đi theo...

Tôi nhìn ba, bật cười chua chát ngắt lời:

- Rốt cuộc cũng chỉ là vì tiền. Con nghe tin ba bị thương, dù cho trăm ngàn lần từng ghét ba vì ba nhẫn tâm đuổi chị em con đi nhưng con vẫn xót, vẫn thương ba vậy mà về lại nghe ba chửi mắng.

- Tao dí vào cần cái xót của chúng mày. Đ** mẹ mày, cút con mẹ mày đi.

- Ba! Ba không cần nói gì nữa, đây là năm mươi triệu, có lẽ không đủ để báo hiếu ba đâu, nhưng con xin để đây cho ba. Ba muốn cho đi Xuân hay muốn làm gì cũng được, ba muốn thế nào cũng được. Ba không muốn gặp lại con và chị Lan, được thôi, chúng con sẽ đi cho khuất mắt ba!

Nói rồi tôi mở túi cầm cọc tiền đặt lên đầu giường rồi xoay người bước ra, đây là số tiền trong một tỷ tôi đã ứng trước của ông Quang, phía sau ba tôi cũng im bật. Bà Xuân đưa thằng Nghĩa đi đâu không biết chỉ thấy con Chinh đang ngồi trên ghế gấp ngấn ngáp dài. Chỉ mấy tháng không gặp tôi đã như không nhận ra, không còn là cô gái xinh đẹp như trước, trên má lúc này nhìn kỹ mới thấy có vết sẹo như có ai đó rạch lên mặt. Con Chinh nhìn thấy tôi thì cúi đầu, tôi cũng không nói gì xoay người bước ra ngoài. Chú Quảng chờ tôi sẵn ở đó, tôi bước lên xe, bỗng thấy sống mũi cay xè. Trên đời này tôi cũng không biết có người ba nào giống ba tôi không? Thực sự tôi nghe mà cảm giác cay đắng vô cùng. Trước kia khi lấy Dũng, lúc anh ta lên trường phòng anh ta thường biếu ba tôi tiền, khoảng thời gian đó tôi đã nghĩ ít nhất ba tôi cũng dần thay đổi... thế nhưng không, ngay giây phút này tôi mới nhận ra ba bạc bẽo thế nào. Dứt ruột đẻ ra rồi vẫn là người dung.

Chiếc xe từ từ lăn bánh theo con đường quốc lộ đi về hướng cao tốc. Thế nhưng mới chỉ đi được một đoạn chú Quảng liền nhận được một cuộc điện thoại của Vinh sau đó liền quay xe trở lại đường thường đi về hướng Cẩm Phả lên Hạ Long chứ không đi theo đoạn đường ban này. Tôi cũng nhận ra điều này liền hỏi:

- Chú ơi có chuyện gì à?

- Cậu Vinh nói tôi không được đi đường cao tốc nữa phải đi đường thường.

Suốt quãng đường đi, chú Quảng đeo một bên tai nghe, cứ độ hai mươi phút lại thấy nói chuyện với Vinh một lần. Chiếc xe cứ thế đi, đến gần năm tiếng mới trở về đến nhà ông Quang, trời lúc này cũng đã đổ về chiều. Vừa vào đến trong nhà tôi cũng thấy Vinh chạy ra, anh vẫn mặc nguyên đồ ngành, giờ này chưa hết giờ làm việc, có lẽ anh vừa từ cơ quan về. Nhìn thấy tôi anh dường như mới thờ phào rồi nói:

- Em không sao chứ?

- Anh nhìn cũng thấy rồi mà. Nhưng rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao anh lại bảo chú Quảng đi đường thường.

- Từ sáng tôi có gọi cho bạn tôi làm công an dưới Vân Đồn. Cậu ta kể gần sáng ba em bị người ta đánh đến mức nhập viện nhưng khi công an đến thì hai của em nhất định không chịu hợp tác cũng không muốn công an tìm ra kẻ đứng sau. Mà theo như sáng nay bà ta gọi em thì tôi đoán chắc chắn Liên là kẻ đứng sau, nhưng vì thái độ của bà ta lạ nên công an cảm thấy lạ và theo dõi. Lúc em đến viện, công an đến định vào gặp ba em lấy lời khai thì phát hiện bà ta dẫn đứa bé lên lút đi gặp tên sáng nay đánh ba em. Bà ta nói với hắn ta lát nữa em và chú Quảng sẽ đi đường cao tốc, đoạn đường đi cao tốc có mấy chỗ rất vắng vẻ, có thể ra tay được chính vì thế tôi mới bảo chú Quảng quay lại đi đường thường. Đường thường đông xe cộ đi lại nên tôi cũng yên tâm hơn.

Tôi nghe xong đột nhiên rung mình sợ hãi, bản thân tôi dù đã nghĩ đến việc này nhưng nghe vẫn nổi hết gai ốc. Vinh nhìn tôi nói tiếp:

- Em yên tâm đi, tôi đã có đủ chứng cứ cô ta hại chị gái em, lại có chứng cứ cô ta bạo hành Bo, giờ còn đánh ba em nữa cộng thêm việc tống tiền tôi năm nào. Lần này nhất định cô ta sẽ không thoát khỏi án tù. Loại người này nếu cứ để lộng hành ngoài xã hội ắt gây tội ác tiếp.

Tự dưng nghe Vinh nói đến đây tôi hơi ngạc nhiên định hỏi lại anh đã nói:

- Em đang nghĩ tại sao cô ta là bạn chơi với anh từ nhỏ mà anh lại làm thế sao? Thứ nhất vụ tống tiền năm đó ngoài hạ nhục em còn có liên quan mối quan hệ giữa nhà cô ta và nhà anh, cái này ba anh mới điều tra được. Ba cô ta mất lâu rồi, công ty nhà cô ta mẹ cô ta quản lý nhưng bị thâm hụt quá nhiều tiền nên năm ấy mới dùng số tiền dơ bẩn ấy để cứu vãn công ty. Thứ hai việc cô ta đánh Bo, việc này hết sức tàn nhẫn cả anh và ba mẹ đều không chấp nhận nổi, mối quan hệ của hai nhà cũng rạn nứt khi ba anh biết sự thật kia rồi nên ba anh muốn kiện cô ta. Để yên tâm đảm bảo sự an toàn của em và con, anh càng phải kiện. Mà anh hỏi em một chuyện, đi hai của em và ba em có đăng ký kết hôn không?

- Sao anh hỏi thế?

- Em cứ trả lời đi.

- Không, hai người giống như rở rã cặp lại, có thằng con bà ta lấy theo họ và khai sinh của ba tôi thôi.

- Được! Anh hiểu rồi. Em yên tâm anh sẽ không để cho cô ta gây phiền toái gì nữa đâu.

Tôi nghe Vinh nói không hiểu sao lại cảm thấy gánh nặng lẫn nỗi lo như được trút bỏ. Lúc nào cũng phải sống trong cảnh sợ sệt chị ta tìm đến những người xung quanh tôi quả thực rất khó chịu. Ông Quang có thể đảm bảo bảo vệ tôi và chị Lan nhưng còn rất rất nhiều người khác ông chưa biết. Tôi còn nghĩ rằng vì mối quan hệ giữa nhà Vinh họ sẽ không kiện con mẹ Liên nhưng không ngờ lần này họ lại cương quyết đến vậy. Ngay cả bà Thảo cũng

không phản đối chuyện này, thậm chí lâu lâu bà xem lại video Bo bị đánh còn uất ức chửi rủa con mẹ Liên rất nhiều. Còn bà Xuân, bà ta tráo trở, điều ngoa từ xưa tôi đã biết, mục đích bà ta lấy ba tôi cũng chỉ vì mảnh đất ở Vân Đồn, đất dạo này tăng giá, bà ta chưa có được nên dường như đang tìm mọi cách để có. Tuy suy nghĩ này hơi cực đoan nhưng tôi thực sự mong bà ta bị tống vào tù để ba tôi có thể sáng mắt ra mà nhìn người. Tôi nhìn lại Vinh, chợt cảm giác thấy yên tâm... giống như dù có chuyện gì anh cũng sẵn sàng đứng ra che chở cho tôi.

Buổi tối hôm ấy ăn cơm xong khi vừa bế Bo sang phòng tôi thấy bà Thảo gõ cửa bước vào phòng của Vinh. Hình như hai người cãi nhau, tôi nghe tiếng cãi vã trong đó nhưng lại không nghe rõ chuyện gì. Hôm ấy Vinh sang rất muộn, khi cả hai mẹ con tôi đều đã ngủ say. Tôi chỉ thấy hình như anh bật điện, chỉ thấy hình như anh thở dài rồi lại thiếp đi không hay biết gì. Nửa đêm khi tôi tỉnh dậy đi vệ sinh chợt thấy Vinh đang ôm tôi, một tay vuốt vuốt tóc rồi hôn nhẹ lên trán. Tôi hơi đẩy anh ra khẽ nói:

- Tôi đi vệ sinh...

Vinh lúc này mới nói lỏng vòng tay, tôi vào nhà vệ sinh đi ra mới phát hiện Bo đã được anh bế sang bên phòng chị Lan. Khi tôi vừa nằm xuống anh khẽ ôm lấy tôi rồi nói:

- Mai anh phải đi công tác gần một tuần. Hôm nay để Bo ngủ bên kia đi.

Dạo này tôi đã quen với những cử chỉ thân mật này của anh nên không còn đẩy anh ra. Đột nhiên anh lướt môi chạm lên môi tôi, đôi bàn tay giữ chặt lấy cơ thể tôi, tôi bị anh siết chặt, hai cơ thể chạm lên nhau khiến cả người nóng rực lên. Dưới ánh đèn vàng tôi bỗng dưng bị mất lý trí, mỗi ngày đều nằm ngủ cùng nhau, mỗi sáng dậy đều ôm nhau... khiến càng ngày tôi càng cảm thấy mình như rơi vào một cái bẫy ngọt ngào mà rất khó tả. Đầu lưỡi Vinh mát lạnh cứ thế tiến vào, tôi không kìm được nữa, bầu lên vai anh đáp trả mãnh liệt. Giây phút này tôi thực sự không còn muốn nghĩ nhiều, giây phút này tôi thực sự muốn buông thả bản thân. Vinh đưa tay, chạm khẽ lên bầu ngực. Lâu lắm rồi hình như tôi mới có cảm giác này, toàn thân không còn chịu được khẽ cong lên. Vinh dường như cũng nhận ra, càng hôn sâu mãnh liệt, đôi tay không còn rụt rè mà cứ thế sục sạo. Tôi bị kích thích khẽ rên lên đột nhiên có tiếng cạch cửa khiến cả tôi và Vinh bị giật mình buông nhau ra. Cu Bo từ đâu bước vào dụi mắt nói:

- Mẹ ơi!

Vinh nhìn con hơi quát:

- Bo, sao con lại sang đây.

- Ba, con sợ.

Tôi thấy vậy liền bước xuống ôm con lên rồi nói:

- Sao mà con sợ?

- Con mơ thấy mẹ bỏ con với ba đi.

Thằng bé nói đến đây Vinh liền ôm chặt cả hai mẹ con, chuyện ban nãy khiến tôi và anh cùng ngượng ngùng nhìn nhau rồi an ủi Bo. Đêm ấy ông tướng Bo không ngủ nữa, tỉnh dậy rồi lại nói chuyện như sáo. Vinh cứ liên tục giục con ngủ nhưng thằng bé không ngủ được hết xoay sang tôi hỏi cái này lại quay sang Vinh hỏi cái khác. Vinh dường như rất sốt ruột, vừa vuốt lưng cho con ngủ, vừa hát ru mà không ăn thua. Cuối cùng thì người ngủ quên lại là tôi. Đến sáng sớm khi tôi tỉnh dậy cũng thấy Vinh đã dậy từ bao giờ, anh cúi xuống hôn lên trán tôi rồi nói:

- Anh giờ phải đi luôn đây. Tối anh sẽ gọi cho hai mẹ con.

Nói rồi Vinh mở cửa bước ra, tự dưng tôi bỗng thấy cả ba chúng tôi thật sự giống một gia đình nhỏ. Khi Vinh đi khuất tôi thấy tiếc nuối... hình như là tiếc nuối chuyện đêm qua. Tôi tự tát cho mình một cái mà vẫn không tỉnh nổi cả ngày cứ nghĩ đến chuyện đầu đầu.

Ngày Vinh đi công tác tôi mới thấu hiểu cảm giác cô đơn là thế nào. Người ta hay nói con gái dễ bị rung động bởi chàng trai thường xuyên nói chuyện với mình... còn tôi... hình như tôi bị rung động bởi người đàn ông thường xuyên ngủ chung với tôi. Hai mươi mấy ngày rồi, đêm nào cũng ngủ, dạo này anh bận nên chỉ khi nửa đêm mới sang nhưng ít nhất buổi sáng cũng được Vinh ôm trong mà giờ sáng dậy quờ tay sang bên cạnh chỉ thấy Bo, không thấy anh đâu thực sự rất trống trải. Tối Vinh cũng gọi điện cho tôi, nhưng cảm giác có anh ở bên cạnh vẫn không thay thế được. Tôi bỗng nhận dường như đang bắt đầu nhớ nhung, suy nghĩ về anh rất nhiều. Trước kia tôi luôn cảm thấy mơ hồ với tình cảm này nhưng giờ càng ngày càng thấy rõ nét. Bo cũng nhớ ba, hai mẹ con nằm với nhau mà thằng bé chốc chốc lại quay sang tôi nói:

- Mẹ ơi, bao giờ ba mới về?

Tôi nghe con nói mà cũng thấy buồn buồn. Người Vinh cao lớn, ôm trọn được cả hai mẹ con trong lòng, đến lúc anh đi tôi mới biết hình như mình rất rất nhớ mùi hương quen thuộc ấy. Đến ngày thứ hai sau ngày Vinh đi, anh nói anh bận không gọi điện về được, cả tối ấy hai mẹ con nằm mà buồn thiu buồn thiu. Bo ôm tôi khẽ đề nghị:

- Mẹ ơi, hay mẹ gọi cho ba đi, con nhớ ba, con muốn nghe ba kể chuyện.

Thế nhưng Vinh đi công tác, nghe nói lần công tác này có liên quan đến mấy vụ án đang có rắc rối kia nên tôi cũng không dám gọi. Cả đêm ấy hai mẹ con đều không ngủ được, tôi thực sự nhớ Vinh, là nhớ chứ không phải hình như nữa rồi. Mỗi muộn dỗ dành, kể chuyện mãi Bo mới chịu ngủ, tôi ôm con vào lòng, hít hà mùi thơm của con để vui bớt nỗi nhớ Vinh. Những ngày tiếp theo, dù có cố gắng thế nào tôi và Bo cũng không thể quen được, nỗi nhớ chẳng vui đi mà cảm giác càng ngày càng nhiều. Mãi đến thứ sáu Vinh mới về, ông bà Quang Thảo tối nay đi dự lễ đầy tháng của một người bạn nên lúc

này nhà cũng chỉ còn mấy người ở nhà. Hôm nay lại đúng sinh nhật của chị Lan, tôi đưa chút tiền nhờ bác giúp việc mua đồ ăn ngon ngon để chúc mừng sinh nhật chị. Từ nhỏ tới giờ ít khi hai chị em tôi được tổ chức sinh nhật nên tôi cũng muốn bày biện một chút. Ông bà Quang Thảo không ở nhà, nhưng vì là nhà người ta nên tôi cũng chỉ dám mua thêm chút đồ chứ không dám gọi thêm ai, lẽ ra định gọi cái Chi nhưng nó đi Sing từ mấy hôm trước nên đành thôi. Khi vừa bày xong thì Vinh cũng về, tự dưng nhìn thấy anh tôi lại có chút ngượng ngượng. Một tuần xa nhau khiến gặp lại lại giống như hồi còn trẻ mới biết yêu. Vinh thấy tôi và Bo liền lao đến ôm con, nhưng hai mắt hướng về tôi khẽ hỏi:

- Hai mẹ con có nhớ ba không?

- Dạ nhớ lắm ba ơi, mẹ còn không ngủ được, mẹ còn khóc vì nhớ ba.

Tôi nhìn Bo tròn mắt nói:

- Bo nói linh tinh, mẹ khóc bao giờ?

- Cái hôm ba gọi về kể chuyện con thấy mất mẹ đỏ mặt.

- Mất mẹ đỏ là do mẹ bị khô mắt chứ khóc lúc nào.

Vinh bật cười buông con xuống rồi lên phòng thay đồ, tôi thì ngượng chín mặt không biết nói gì. Khi Vinh xuống tôi liền nói:

- Hôm nay chị Lan sinh nhật nên tôi... bày ra một chút...

Chị Lan ngồi trên ghế mặt hơi hồng lên, Vinh liền mở tủ lạnh lấy chai rượu tây cười đáp lại:

- Nếu đã sinh nhật thì nên có chút rượu chứ, chúc mừng cả sinh nhật chị Lan, chúc mừng luôn hôm nay anh vừa phá được một chuyên án lớn nhì.

Tôi nhìn Vinh tự dưng bật cười vui vẻ, Bo vừa vỗ tay vừa tán thưởng:

- Ba giỏi quá, ba giỏi nhất trên đời.

Tôi bế con lên ghế ngồi cạnh chị Lan, vì chị Lan mới phẫu thuật nên tất nhiên Bo và chị chỉ uống cam ép, có tôi với Vinh uống chút rượu. Từ lượng tôi cũng không tốt nhưng vì là có hai chuyện vui nên vẫn phá lệ uống vài chén. Tôi cũng không biết buổi tiệc sinh nhật ấy diễn ra bao lâu, chỉ biết đến khi dọn dẹp xong cũng gần mười giờ đêm. Lúc này ông Quang bà Thảo vẫn chưa về, Bo thì đã ngủ say trên tay chị Lan. Tôi ôm Bo lên tầng, chợt thấy hơi choáng váng, rượu Tây độ cao nên uống vài chén cũng đã hơi hơi say. Khi còn đang nằm Vinh cũng bước vào, anh cúi xuống, bế Bo rồi nói:

- Hôm nay để Bo ngủ với bác Lan nhé.

Tôi nhìn anh còn chưa kịp đáp anh đã bế thẳng bé đi. Đến khi quay lại, anh đóng cửa, sau đó nhấn luôn nút chốt. Tôi hơi chau mày nói:

- Sao phải chốt cửa làm gì? Mà thẳng bé đang nhớ anh...

Chưa nói hết câu Vinh đã ngồi xuống bên cạnh tôi, mùi rượu thơm nồng toả ra. Anh cúi xuống, chậm rãi đặt môi lên môi tôi rồi nói:

- Trật tự, thẳng bé lại dậy bây giờ.

Tôi chưa hiểu chuyện gì anh đã mãnh liệt đưa lưỡi sâu vào bên trong. Hơi men chuech choáng nhưng lúc này tôi mới hiểu ra ý của anh. Tôi bị anh ôm chặt, mùi cơ thể này thực sự khiến tôi mê mẩn. Vinh đè tôi nằm xuống từ từ, tay kéo vẩy xuống miệng vẫn hôn mãnh liệt. Những ngày không gặp anh, nỗi nhớ nhung cộng hơi men khiến tôi đột nhiên trở lên mạnh dạn, bàn tay chạm lên những nút áo sơ mi tháo phăng ra. Vinh thấy điệu bộ này của tôi hình như càng bị kích thích, tôi tay xoa nắn bầu ngực. Tôi không kim được cong người lên. Anh bắt đầu hôn lên cổ, rồi cuối cùng dùng nụ hôn tại bầu ngực, còn đôi tay lại mân mê xuống nơi sâu thẳm nhất. Tôi không chịu được, rên rỉ thành tiếng, dưới ánh đèn, tôi chỉ nhìn thấy đôi mắt khát khao đầy yêu thương của anh dành cho mình. Dường như tất cả lí trí sót lại bị thiêu đốt như tro tàn, thứ còn lại tôi giữ được là cảm xúc yêu thương, hạnh phúc đến tột cùng. Bàn tay Vinh càng lúc càng tiến sâu, hai cơ thể trần truồng chạm da thịt lên nhau. Anh vẫn nhẹ nhàng, rồi đột nhiên trườn người lên tiến thẳng vào cơ thể tôi. Khoảng trống được lấp đầy, những nhịp lên xuống của Vinh khiến tôi không thở nổi bầu chặt lên anh. Anh dường như cũng bị kích thích tột độ khẽ nói:

- Thủy... anh yêu em

Tôi cũng không còn biết trời đất sao trăng là gì, chỉ biết lúc này đây tất cả mọi tui hờn, mọi đau thương đều không còn. Trong không gian nóng bỏng này tôi cũng dần nhận ra có lẽ mình đã yêu anh mất rồi, yêu từ bao giờ chính bản thân tôi cũng không còn biết, chỉ biết rằng tôi đang bầu lên vai anh đáp lại:

- Em... em cũng yêu anh.

Ngay khoảnh khắc ấy mọi thứ dường như đều dừng lại, ánh đèn vàng càng khiến không gian này thêm lãng mạn. Cả hai cơ thể như hoà vào làm một, cuối cùng cũng cảm nhận một dòng nước ấm chảy vào trong cũng là lúc Vinh dừng lại. Anh không vội buông tôi, mà ôm lấy tôi, cứ để mọi thứ lặng im như vậy. Mãi đến một lúc sau anh mới mặc vội quần áo, rồi kéo tôi vào lòng. Tôi không còn muốn nghĩ ngợi nhiều chỉ ôm lấy anh, hít hà mùi cơ thể này cho đã.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Hình như đây là lần đầu tôi không trốn tránh Vinh. Vinh dường như cũng nhận ra điều đó khẽ hôn lên mái tóc tôi rồi nói:

- Thực ra trước kia anh rất hận em, lúc em bỏ anh đi anh đã tìm em nhiều lần nhưng vô ích. Sau đó trong một lần uống rượu bị bọn kia chuốc thuốc mà ngủ với em, mà bọn này cũng ác thật, chuốc thuốc anh, chuốc rượu em đến khi hai đứa mình xong việc chúng nó lại lúi mỗi người một nơi rồi dùng điện thoại của em tổng tiền anh làm anh nghĩ em bán rẻ, lừa dối anh. Vậy mà lúc ấy anh vẫn không thể coi thường em được, anh luôn cố gắng biện rằng chắc chắn em có lý do gì mới làm điều đó, anh sẽ chịu trách nhiệm vì anh đã lấy đi đời con gái của em. Nhưng sau đó anh tìm em và phát hiện ra em có thai, lúc đó anh đã bỏ hết hồ sơ định không đi nước ngoài nữa xuống Vân Đồn tìm thì người ta lại bảo em lên Hạ Long rồi. Lúc đấy cái thằng anh thuê đi tìm em nói em đã phá thai, còn chụp được ảnh em với Dũng ở bệnh viện ngay lúc em ở phòng phẫu thuật ra, sau đó nó còn đưa cho anh cái tờ phá thai của em, mãi gần đây anh mới biết tất cả đều do Liên sắp đặt, cô ta dùng tiền để mua. Mà ngay sau đó anh lại nghe tin em lấy Dũng nên... nên anh càng hận. Giờ anh hiểu ra tất cả rồi, bản thân anh sáu năm quá sống trong hận thù, dằn vặt, cứ luôn nghĩ rằng giả mà tìm được em lúc em chưa phá thai thì tốt. Hóa ra là em chưa phá thật, thằng con anh cũng lớn bằng chừng này rồi.

Tôi nghe Vinh nói đột nhiên bật cười, anh cũng cười, lúc này tôi gần như quên mất cái tờ giấy của ông Quang đưa. Người ta thường nói yêu vào là mù quáng, nhưng chẳng ai dạy cách làm sao có thể con tim đừng rung động. Cái bấy của tình yêu là thế, khiến con người ta mù mị trong đó mà bản thân còn chẳng nhận ra. Đến nửa đêm Vinh sang phòng chị Lan bế Bo về, khi vừa về đến nơi cũng thấy tiếng lạch cạch bên dưới. Vinh khép cánh cửa lại rồi nằm bên ngoài. Tôi để Vinh ôm cả hai mẹ con rồi ngủ ngon lành trong vòng tay ấy. Sáng hôm sau tôi dậy Vinh cũng đã đi làm, tôi đưa Bo xuống dưới ăn sáng, bà Thảo hôm qua đi về khuya nên cũng dậy muộn. Khi ngồi ăn bà Thảo liền bế Bo vào lòng rồi hỏi Bo đã khoẻ chưa, mấy nữa đến đầu năm học bà sẽ đăng ký cho Bo học lớp mầm của trường Quốc tế. Thằng bé nghe xong thì vui lắm, cười tíu tít. Bà Thảo hơi liếc nhìn tôi, ánh mắt không chút thiện cảm rồi bế Bo ra ngoài.

Những ngày tiếp theo, tôi với Vinh càng lúc càng như quen hơi nhau. Vốn dĩ một lần được làm tình, đến lần thứ hai nằm cạnh nhau lại giống như hồ đồ thêm một. Nửa đêm nào cũng thế, cứ nhân lúc Bo ngủ Vinh lại bế con sang bên kia, khi còn hai chúng tôi trong căn phòng, có cố cũng không thể nhịn nổi. Tôi đã mấy lần nghĩ đến việc dừng quá sa đà vào chuyện tình cảm này... nhưng rồi tôi lại không làm chủ được mình. Tôi cũng không biết Vinh có bùa mê thuốc lú gì không, khi anh đi làm tôi rất hay tự dặn mình đêm nay phải cứng rắn từ chối anh, nhưng rồi chỉ cần anh chạm nhẹ tay vào người tôi đã bắt đầu mềm hết ra. Những ngày này tôi thực sự quên mất việc tôi và ông Quang đã có những hợp đồng gì, tôi cũng thực sự quên đi, tôi ở đây chỉ với tư cách là mẹ của Bo.

Một buổi đêm, khi tôi và Vinh đang quán lấy nhau đột nhiên bên ngoài chợt có tiếng dếp loạt xoẹt. Trong cơn mê mường như Vinh không nghe thấy cũng không để ý nhưng tôi nghe rõ mồn một tiếng dếp dừng lại ngay trước cửa lặng yên như thế. Phải đến khi Vinh dừng lại... tôi mới thấy tiếng dếp bước đi. Không hiểu sao suốt đêm ấy tôi lại thấy rất bất an, nằm cạnh Vinh nhưng lại có cảm giác sợ hãi. Gần sáng Vinh mới sang bế Bo, nhưng vừa bước ra tôi đã nghe tiếng bà Thảo cất lên:

- Vinh, lên phòng nói chuyện với mẹ một chút.

Nghe đến đây tôi càng cảm thấy dường như nỗi bất an mơ hồ kia càng rõ nét. Tôi trở về phòng của chị Lan ôm lấy Bo, một lúc sau Vinh liền bước vào nói:

- Tối nay thứ sáu rồi mai ba được nghỉ, tối nay ba sẽ đưa hai mẹ con và bác Lan đi biển chơi nhé.

Vinh vừa nói xong bên dưới chợt nghe tiếng ồn ào. Tôi để Bo cho chị Lan trông rồi cùng Vinh chạy xuống, bên ngoài có tiếng gào thét:

- Dù sao chị và tôi cũng chơi với nhau, vậy mà gia đình chị nỡ để con bé đi tù, chị có còn là người không?

Bà Thảo từ tốn uống ngụm trà đáp lại:

- Đừng có đến đây mà gây ồn ào nữa, tôi nói cho cô biết việc gì nhà cô làm với nhà tôi tôi đều biết cả. Con gái cô tôi từng coi như con cháu mà nó dám lừa tôi, đánh cả cháu nội tôi. Tốt nhất thay vì đến đây gào thét về tự vấn lại lương tâm của mình đi.

- Chị đừng có vu oan giá họa.

- Chứng cứ đầy đủ có sao nói vu oan giá họa? Cút!

Tôi liếc nhìn ra ngoài, nhưng không thấy rõ mặt người đàn bà kia nhưng cũng lờ mờ đoán ra đó là mẹ của mẹ Liên. Bà ta nghe bà Thảo nói xong... thì im bật rồi quay đi. Bà Thảo đặt tách trà xuống bàn rồi quay sang bác giúp việc dặn:

- Hôm nay tôi và ông Quang không ăn cơm ở nhà, sáng mai tôi mới về giờ tôi ra công ty rồi chiều đi luôn.

- Dạ.

Dặn xong bà Thảo liếc nhìn tôi sau đó cấp túi đi ra ngoài. Cả ngày hôm ấy Vinh đi làm có dặn tôi sắp xếp đồ để đi biển, nhưng rủ rờ mãi chị Lan không đi, chị bảo chị muốn ở nhà đọc sách, ôn tập mấy nữa đi thi Sư phạm. Tôi năn nỉ mãi chị không đi cuối cùng cũng không còn cách nào khác đành để chị ở nhà, và lại nói cho cùng vết thương sau phẫu thuật của chị cũng chưa lành hẳn nên tôi cũng để chị ở nhà. Chiều khi Vinh về anh lái xe đón tôi và Bo xuống Hạ Long vừa đi anh vừa kể sáng nay người đến gây sự là mẹ mụ Liên. Mụ Liên sau lần xuống Vân Đồn đánh ba tôi đã bị công an bắt giam và có đầy đủ chứng cứ phạm tội Vinh đưa cho nên không thoát nổi. Tôi nghe xong càng thấy sợ, chị ta luôn tự cao tự đại cho rằng bản thân giỏi giang nhưng lại không biết lười trồi lộng lộng tuy thừa mà khó lọt. Thế nhưng có một điều lạ mụ Xuân lại không bị bắt, nghe đâu ba tôi không kiện, thậm chí khi công an đến điều tra ba tôi còn nói bản thân ông không hề bị đánh. Mụ Xuân chỉ tham gia vào vụ đó nên tất nhiên cũng không làm gì nổi. Con xe theo đường quốc lộ rồi đi theo hướng cao tốc.

Tôi ngồi ôm Bo, tự dưng nghĩ đến việc sáng nay liền hỏi:

- Sáng nay... mẹ nói gì với anh vậy?

Vinh hơi khựng lại rồi lắc đầu đáp:

- Không có gì đâu, mẹ hỏi chuyện về Liên thôi.

Nghe cách anh trả lời tôi thấy nổi bất an chẳng vui đi. Tôi khẽ thở dài, cuối cùng không hỏi thêm nữa. Khi đến Hạ Long trời cũng đã tối muộn, hoá ra Vinh đã đặt sẵn một khách sạn bên Bãi Cháy. Lâu lắm rồi mới trở lại đây, hôm nay nghe Vinh nói về Hạ Long thực ra tôi cũng có chút lẩn tẩn nhưng Vinh nói chỉ ở bên Bãi Cháy chứ không sang Hạ Long tôi cũng yên tâm đôi phần. Khách sạn rất lớn, Vinh bế Bo, một tay nắm lấy tay tôi. Khi này trên xe còn nghĩ đến việc bà Thảo đã nói gì với Vinh, tiếng dế đêm qua là ai, nhưng lúc này đây tôi không còn nghĩ ngợi nhiều nữa. Tôi theo Vinh bước vào trong, từng chùm đèn pha lê lấp lánh chiếu xuống. Bỗng dưng tôi thấy tôi giống cô nàng Lọ Lem được hoàng tử yêu. Rõ là lọ lem thật, người ta ai cũng vậy áo xúng xính lộng lẫy, còn chiếc váy tôi mặc lại rất giản dị, tầm thường. Vinh dường như không quan tâm, vẫn nắm chặt tay tôi. Vinh thực sự rất đẹp trai, đến mức mấy cô gái cứ nhìn theo anh. Nhân viên lễ tân đưa cả nhà chúng tôi lên phòng, đó là căn phòng view biển, có cửa kính nhìn ra bên ngoài rất rất đẹp. Bo thích thú đứng nhìn. Tôi và Vinh thì ngồi trên giường nhìn con. Mang đồ lên phòng xong ba chúng tôi xuống ăn tối rồi lên tắm tấp ngủ để mai đi chơi. Từ sớm Bo đi xe nên vừa tắm xong con đã leo lên giường ngủ say. Vinh thấy vậy liền kéo tay tôi ra chiếc ghế cong cong ngay gần cửa kính rồi kéo rèm xuống sau đó lấy vách ngăn ngăn giữa phần giường Bo đang ngủ với chiếc ghế này. Tôi nhìn anh kinh ngạc hỏi nhỏ:

- Anh... anh chuẩn bị sẵn rồi à?

Vinh bật cười bí hiểm không nói, anh nằm xuống ghế rồi kéo tôi xuống cứ thế hôn. Chiếc ghế này thiết kế rất đặc biệt... nhưng lúc đó tôi không biết nó là gì mãi sau này mới biết ghế tình dục. Tôi bị Vinh hôn đến mức toàn thân nóng rực lên. Anh hôn đến đâu, tiện tay cời chiếc váy tôi mặc đến đấy rồi cuối cùng xoay người lại đè tôi xuống ghế sau đó từ từ hôn lên ngực, lên cổ, lên vai tôi. Tôi chưa từng làm tình ở một tư thế như vậy, càng chưa làm tình ở nơi xa hoa như chỗ này, trước kia bị gài với Vinh thì tôi không nhớ nổi nó diễn ra kiểu gì. Cảm giác lạ lắm, lại sợ Bo dậy khiến tôi càng thấy kích thích. Vinh bắt đầu hôn lên nụ hoa hồng hồng, cánh môi anh như mũi dao chín tới nhẹ nhàng, thơm tho. Anh quỳ xuống đất, một tay nâng chân tôi cao lên, một tay bắt đầu chạm vào phần ướt át miệng vẫn tiếp tục hôn bầu ngực. Tôi run lên bậm môi để không phát ra tiếng rên rỉ, ban tay tôi vô thức chạm xuống nơi thâm kín của anh. Dù rằng biết bản thân thật hư dòn khi đánh giá nó nhưng tôi phải công nhận bằng một chữ "khủng". Vinh dường như cũng không chịu nổi, lần nữa ôm chặt lấy tôi, cả hai chẳng làm chủ nổi rồi cứ thế lao vào nhau. Suốt đêm ấy không biết tôi và anh đã làm tình bao nhiêu lần, chỉ biết rằng những đê mê xúc cảm mãi không có hồi kết. Đến sáng hôm sau tôi và Vinh và Bo đều dậy rất muộn. Vinh kéo hai mẹ con dậy ăn sáng rồi cùng nhau ra Hạ Long Park chơi, ở đó đa phần là những trò chơi mạo hiểm nên tôi với Vinh chỉ chọn mấy trò nhẹ nhàng mà cả nhà cùng chơi được. Bo vui lắm, thằng bé cười tít cả mắt lại luôn miệng lú lo.

Tôi và Vinh ở Bãi Cháy đến chủ nhật mới về. Khi vừa về đến nhà đã thấy bà Thảo ngồi trên ghế sofa phòng khách uống trà. Bà nhìn tôi, khẽ liếc sau đó bỏ lên phòng, đến lúc tôi trở về phòng chợt nghe tiếng bà và Vinh nói chuyện

- Sao mày bảo cả bạn mày, cả chị gái nó đi? Mày lừa tao à?

Tôi còn chưa kịp nghe tiếp thì đã có tiếng đóng chặt cửa chỉ nghe những tiếng cãi nhau nhưng không thể nghe rõ rốt cuộc là gì. Thế nhưng lúc này tôi đã bắt đầu dần nhận thấy linh cảm bất an kia đang rõ mồn một. Tôi trở về phòng, mở điện thoại ra xem... hôm nay đã là ngày thứ bốn mươi lăm. Thời gian trôi nhanh đến mức tôi còn tưởng mình nhầm, mỗi ngày bên Bo, bên Vinh chớp mắt đã gần hết thời gian hai tháng. Bỗng dưng lúc này tôi lại thấy rất sợ. Tôi nhìn Bo, không hiểu sao sống mũi lại cay xè, rõ ràng tôi từng cho rằng chỉ cần để thắng bé lại, chỉ cần nó được chăm sóc tốt tôi sẽ yên tâm. Vậy mà lúc này nhìn con tôi dường như đang nhận thấy mình đang bước vào một ngõ cụt. Vinh nói chuyện xong thì bước xuống dưới, anh thấy tôi đứng ngay cánh cửa cũng hơi sững lại, nhưng rồi anh nhanh chóng nói:

- Em gọi con và chị Lan xuống ăn cơm nhé. Anh đói bụng quá rồi.

Tôi gật đầu không đáp, khi bóng lưng anh khuất dần tôi còn nhận ra thêm một điều. Hình như... tôi sai mất rồi. Tôi xoay người thờ dài, cuối cùng đêm ấy lại là một đêm nữa tôi không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Vinh khẽ hôn lên trán tôi và trán Bo rồi nói:

- Ba đi làm, hai mẹ con ở nhà nhé, chiều ba về.

Đạo này ngày nào cũng như ngày nào, sáng đi làm anh đều tạm biệt hai mẹ con như vậy. Khi anh đi khuất tôi cũng dậy đánh răng rửa mặt và vệ sinh cá nhân cho Bo rồi gọi chị Lan xuống ăn sáng. Khi vừa ăn sáng xong bà Thảo liền nói:

- Cô Thủy, cô đưa Bo lên tầng với chị gái rồi xuống tôi có chuyện muốn nói.

Tôi nghe xong... tim cũng đập thình thịch, lúc xuống gặp bà Thảo thật sự rất run rẩy. Bà Thảo cầm chén trà, vắt chân về mặt bình thản nói:

- Hôm nay là ngày thứ bốn mươi sáu rồi nhì.

- Dạ.

Bà Thảo đặt chén trà xuống, từ tốn nói tiếp:

- Thứ cho tôi có thể đi thẳng luôn vào vấn đề được không.

- Dạ vâng bà cứ nói ạ.

- Tôi biết đạo này cô và thằng Vinh đang bắt đầu có vấn đề. Ngay từ đầu khi cô đến đây, tôi chỉ nghĩ đơn giản tạo điều kiện cho hai chị em cô được gần cháu hai tháng, nhưng càng ngày tôi càng nhận ra hình như tôi đang tạo điều kiện cho cô và thằng Vinh xích lại gần nhau. Tất nhiên tôi không đến mức cay nghiệt cảm cô không được có tình cảm với nó, vì tình cảm không ai kiểm soát nổi. Nhưng tôi thực sự không thể chấp nhận cô là con dâu. Đối với tôi tôi chỉ có thể coi cô là người sinh thành ra cháu trai tôi chứ không thể nào làm con dâu tôi được.

Tôi nghe xong, rõ ràng không lấy gì làm lạ mà toàn thân cũng lại bỗng như có ai đó tát mạnh. Hoá ra... hoá ra tôi vừa tỉnh dậy sau một cơn mơ rất đẹp. Bản thân tôi rất rõ ràng tôi sẽ không bao giờ được chấp nhận, rằng tình cảm của tôi và Vinh những ngày qua sẽ không thể kéo dài thế nhưng lại như con thiêu thân lao vào. Tim tôi chợt nhói lên như có ai chích, chỉ cúi đầu lặng lẽ.

- Tôi biết có thể cô sẽ trách tôi, có thể sẽ cho tôi là một mẹ đàn bà độc ác. Thực lòng sau khi biết con Liên không tốt đẹp gì tôi thấy có lỗi vì đã trách nhầm cô. Nhưng... tôi là một người mẹ, tôi thật sự không thể chấp nhận cô. Không phải vì cô nghèo, bản thân tôi chưa từng nghĩ giàu nghèo là thước đo cho tình cảm. Có điều cô đã có một đời chồng, đã từng có con và sảy thai với người đó. Và lại gia cảnh nhà cô quá phức tạp, ba cô... rồi thì... nói thẳng với cô ông nhà tôi không ủng hộ thằng Vinh làm công an. Nhưng cô có tình cảm với nó cô cũng biết nó yêu nghề đó như thế nào. Nếu nó lấy cô, với một gia thế phức tạp như vậy ảnh hưởng rất không tốt đến nó. Có thể cô nghĩ chỉ cần tình yêu thôi là đủ, nhưng trên đời này ngoài tình yêu còn có rất nhiều thứ khác nữa. Tôi mong cô hiểu cho tôi, cô cũng là một người mẹ, cô cũng mong những gì tốt nhất cho con mình thì tôi cũng vậy.

Bà Thảo nói đến đâu, sống mũi tôi cay xè đến đấy. Tôi không biết đáp lại thế nào.

- Số tiền bốn tỉ còn lại tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho cô. Cô có thể đem chị gái mình theo, làm lại từ đầu, lấy một người chồng khác. Cô có cần thêm điều kiện gì khác không?

- Tôi...

- Tôi có thể thu xếp cho chị em cô đi nước ngoài, có thể sang đó định cư.

Tôi ngược mắt nhìn bà Thảo, đột nhiên cũng phát hiện một giọt nước rơi xuống miệng mặn chát. Làm gì tôi có tư cách để đòi hỏi điều gì, chỉ là tôi không ngờ mọi việc lại nhanh đến vậy.

- Cô Thủy, tôi biết cô không nỡ rời xa nhưng hợp đồng cô đã ký, tôi biết rất có thể ông nhà tôi nghĩ lại cũng không đến mức không cho cô cái quyền thăm Bo sau này. Nhưng nếu cô nghĩ cho thằng bé, nghĩ cho thằng Vinh tôi nghĩ cô nên đi. Tầm này thằng bé còn nhỏ, Vinh nó cũng chưa quá sâu đậm với cô, nghĩ cho sự nghiệp của Vinh, nghĩ cho tương lai của con trẻ tôi nghĩ cô nên đi luôn. Tôi không muốn sự việc đi quá xa thêm nữa. Tất nhiên thằng bé sẽ có khóc đòi cô, đó là chuyện đương nhiên, nhưng tôi tin dần dần nó sẽ thích nghi được.

- Bà Thảo, tôi chỉ có hai tháng ít ỏi bên thằng bé, dù sao giờ cũng chỉ còn mười mấy ngày. Tôi hứa không nuốt lời, ngay sau đó tôi sẽ đi... tôi chắc chắn sẽ đi mà.

Bà Thảo hơi hướng ánh mắt ra ngoài đáp lại:

- Tôi không muốn làm khó cô, nhưng tôi muốn cô đi càng sớm càng tốt. Cô có chị gái, có bạn thân, có lẽ cô cũng không muốn làm ảnh hưởng đến họ đúng không? Thực sự tôi không muốn ép cô, nhưng cô càng ở lại, sự việc càng đi quá xa. Tôi muốn cô đi sớm, cứ lặng lẽ mà đi.

Tôi nghe xong chợt như chết lặng, bà Thảo nói chuyện rất nhẹ nhàng nhưng trong từng câu từng chữ lại như mũi dao nhọn đâm vào lòng người khác. Tôi hiểu bà đang đe dọa tôi, trên nhà có tiếng cười đùa của Bo và chị Lan. Dẫu sao Bo cũng là con cháu người ta, chắc chắn người ta sẽ đối xử tốt nhưng còn tôi với chị Lan và cái Chi... suy cho cùng cũng là người dung. Tôi bấu chặt tay đến mức bặt cả máu cổ họng nghẹn ứ.

- Hai ngày, tôi sẽ cho cô hai ngày nữa, hôm nay và ngày mai. Khi cô đi cô không cần mang theo gì hết, tiền nong tôi đều chuẩn bị sẵn cho cô. Cô nên chấp nhận đánh đổi, vì tất cả những người xung quanh cô. Đừng ích kỷ sống riêng cho bản thân mình. Tôi không muốn đụng vào người nhà của cô, vậy

nên mong cô sẽ tự nguyện đồng ý. Tạm thời cô cứ đi đâu đó thật xa, sau đó tôi sẽ giúp cô làm thủ tục đi nước ngoài.

Tôi phải cố gắng mãi mới thờ được trả lời:

- Vâng.

- Tốt!

Bà Thảo nói rồi bước lên nhà, tôi cũng loạng choạng đứng dậy, một lúc sau mới có thể lên đến phòng. Nhìn Bo tôi chợt cảm thấy đau nhói tim không kìm được nữa chạy vào nhà vệ sinh để mặc nước mắt rơi.

Tối hôm ấy tôi, Bo và Vinh lại nằm cùng trong trên chiếc giường. Vinh khẽ vòng tay qua người ôm cả hai mẹ con rồi nói:

- Sang năm nghỉ phép anh sẽ đưa hai mẹ con đi du lịch trong Nam. Thủy, hình như em chưa được đi máy bay lần nào nhỉ, anh sẽ tranh thủ nghỉ cuối tuần của tháng sau đặt vé đi.

Bo nghe xong liền vỗ tay cười khúc khích, chỉ có tôi cảm thấy như có ai đó bóp nghẹn nơi lồng ngực. Tôi cố cười nhưng nụ cười gượng gạo méo mó. Bàn tay tôi vuốt nhẹ mái tóc Bo, Vinh dường như không nhận ra vừa ôm Bo vừa kể chuyện. Đến khi con ngủ tôi liền nói:

- Hôm nay cứ để Bo ngủ cùng, em đang đến ngày.

- Được.

Vinh đáp xong liền nhưn người hôn lên trán tôi, bàn tay vẫn nắm chặt không buông. Đến khi tôi nghe tiếng thờ đều đều mới xoa người vào trong tường để mặc nước mắt rơi. Đêm nay, đêm mai nữa là tôi phải rời xa anh, xa con mãi mãi. Tôi nhìn bóng mình trên tường, bờ vai run lên từng đợt. Giả mà thời gian có thể dừng trôi đi nữa, tôi cố ngăn nhưng vẫn không thể ngừng lại. Từng giọt nước mắt lăn xuống miệng mặn chát. Suốt đêm tôi gần như không ngủ nổi, tôi nhìn Bo, nhìn Vinh, nhìn rất kỹ từng đường nét, chỉ sợ rằng mai kia đi rồi sẽ không nhớ nổi, hình dung nổi ra gương mặt của hai người đàn ông tôi yêu sẽ thế nào. Từng ký ức bên nhau tuy không đủ dài nhưng lại rất sâu đậm, rõ ràng tôi đã yêu, yêu rất nhiều người đàn ông này, càng yêu lại càng đau đớn tốt độ. Giờ tôi mới biết giấc mơ dù đẹp thế nào cũng chỉ là giấc mơ. Tôi và anh không thể là một gia đình, vĩnh viễn không thể cùng nhau bước tiếp những đoạn đường sắp tới. Khi gần sáng tôi dậy rất sớm, dậy bước xuống nhà tự tay nấu một bữa ăn sáng. Lúc hai ba con anh dậy, tôi cũng nấu xong, cả ông Quang và bà Thảo cũng ngồi ăn, tôi nhìn hai ba con anh ăn ngon lành mà miệng lại đắng ngắt. Chẳng còn một lần thứ hai tôi nấu cho họ ăn nữa rồi, đêm nay chỉ ngủ vài tiếng tôi và chị Lan sẽ đi khỏi đây. Ăn sáng xong Vinh thay quần áo rồi đi làm, tôi cũng chạy theo lên phòng của anh. Anh nhìn tôi kinh ngạc nói:

- Sao em lại lên đây.

- Sáng em dậy sớm hơn anh phát hiện chưa được anh hôn nên giờ hôn bù đi.

Vinh bật cười, kéo tôi lại hôn lên trán tôi, còn hôn lên đôi môi tôi rồi mới cấp cấp đi. Cả ngày hôm ấy tôi dành tất cả thời gian bên cạnh Bo, tôi không dạy Bo học nữa chỉ ôm con nói chuyện suốt ngày. Tối hôm ấy tôi nói với chị Lan đêm nay tôi và chị sẽ đi cũng nói rõ việc tôi sẽ nhường quyền nuôi Bo cho gia đình họ. Chị Lan nhìn tôi, hai khoé mắt ầng ậc nước nói:

- Là vì chị đúng không?

- Không phải... là vì... vì em muốn cho Bo một tương lai tốt đẹp. Chị đừng trách mình nữa.

- Thủy, chị thấy cậu ấy hình như rất yêu em, chẳng lẽ nỡ để em đi sao?

Tôi bật cười chua chát không đáp lại. Chị Lan cũng lặng im, khoé mắt sưng mọng, ôm chặt Bo vào lòng. Tôi Vinh hình như hơi bận, thế nhưng tôi mặc kệ công Bo sang phòng anh nhờ nhờ. Anh nhìn tôi với con liềm gấp hết sổ sách cất đi theo chân sang phòng ngủ của Bo. Đêm ấy vẫn như mọi đêm với hai cha con, nhưng lại là một đêm khác thường của tôi. Tôi không cho Vinh và Bo ngủ sớm mà bắt cả hai người phải nằm kể chuyện cho tôi vui. Vinh bật cười ôm Bo vào lòng trách tôi lớn mà như trẻ con. Tôi cũng không biết Vinh kể chuyện đến lúc nào, cuối cùng gần mười hai giờ đêm tôi mới giục hai cha con đi ngủ. Trong màn đêm tĩnh mịch tôi thấy tiếng thờ đều đều của cả hai người, đôi mắt tôi ráo hoảnh, không khóc nổi. Từng phút từng giây trên kim đồng hồ trôi đi lặng lẽ, đến ba giờ sáng tôi khẽ đứng dậy, hôn lên má Bo, lên má Vinh rồi bước ra ngoài mở cửa. Từng việc tôi làm nhẹ nhàng như thể sợ rằng cả hai sẽ tỉnh dậy, sẽ nhìn thấy tôi sắp phải đi. Khi sang phòng chị Lan tôi thấy chị đã dậy từ bao giờ, khoé mắt đỏ lên. Chị lặng lẽ đi theo tôi bước xuống dưới. Hôm nay ông Quang không ở nhà, hôm qua bà Thảo đề nghị chuyển bốn tỉ vào tài khoản nhưng tôi đã từ chối. Thế nhưng có lẽ bà sợ rằng tôi lật lọng nên đã chuyển hết. Tôi biết đối với bà bốn tỉ không phải là con số lớn, bà chỉ muốn tôi đi khỏi đây, còn lại tiền nong đều không quan trọng. Tôi với chị Lan đi ra ngoài đã có taxi chờ sẵn, ngoài giấy tờ tùy thân chúng tôi không mang theo cái gì khác. Khi chiếc xe vừa lăn bánh tôi đột nhiên không kìm được bật khóc tu tu. Ban này còn nghĩ mình có thể ráo hoảnh mà đi, nhưng lúc này đây tôi lại không còn kìm được. Chị Lan cũng khóc, hai chị em ôm nhau nức lên. Sáng nay tôi đã đặt xe đi Đà Nẵng, lẽ ra tôi định đi vào miền Nam nhưng trước kia nghe nói Vinh từng công tác trong đó. Đã lựa chọn đồng ý rồi đi, tôi phải đến một nơi không quen thuộc với anh. Chị Lan nhìn tôi nghẹn giọng nói:

- Chị sẽ không đi đâu, chị sẽ ở lại Hà Nội.

Tôi đưa tay quạt nước mắt hỏi lại:

- Chị nói gì cơ?

- Chị không muốn là gánh nặng của em thêm nữa, chị sẽ ở lại, sẽ thi giáo viên rồi sẽ xin việc làm
- Không được, em còn mỗi chị thôi, chị phải đi cùng em
- Thủy, em khổ vì chị quá nhiều rồi, giờ chị cũng khoẻ mạnh cũng khỏi bệnh rồi, chị không còn muốn cứ bám lấy em như vậy.
- Chị đừng nói như vậy được không, hai chị em mình phải nương tựa vào nhau.

Chị Lan nghe tôi nói, nức nở đáp:

- Thủy, tất cả là do chị.

Tôi mặc kệ nước mắt rơi lãch đầu đáp:

- Không chị đừng tự trách mình. Là do em lựa chọn, ở Đà Nẵng cũng có trường sư phạm, chị em mình sẽ vào đó, sẽ bắt đầu một cuộc sống mới được không chị?

Chị Lan gật đầu, không đáp thêm gì. Khi đến nơi tôi với chị lên xe, đây là xe giường nằm. Khi lên xe tôi liền tháo sim điện thoại vứt đi, tháo luôn cả sim của chị Lan lắp vào bằng sim khác mà bà Thảo mua cho. Số tiền bốn tỷ tôi cũng chuyển trả lại tài khoản của Vinh. Trong người tôi vẫn còn một khoản tiền không nhỏ, đợt phẫu thuật cho chị Lan chỉ dùng chưa đến một nửa, tôi cũng lên facebook zalo xóa hết mọi thứ. Ngoài trời chợt đổ mưa rất lớn, tôi nhìn ra, từng giọt mưa bám lên ô cửa kính rồi rơi từ từ xuống. Tôi lặng lẽ cũng để mặc nước mắt lại rơi. Tôi nhớ con quá, nhớ đến quận lòng, sáng mai thôi chẳng được nghe con tíu tít, tôi nhớ Vinh, nhớ mỗi sáng anh dậy đều hôn trán tôi trước khi đi làm. Từng ký ức như cuốn phim cuộn về, tôi đưa tay lau nước mắt nhưng càng lúc càng rơi nhiều. Không biết xe đã đi qua bao con đường ở Hà Nội, dưới vỉa hè có những con chim nhỏ bị mưa làm cho ướt, tôi nhìn thấy bóng chị Lan qua cửa. Tôi và chị cũng giống như những chú chim kia, từ nhỏ đến tận bây giờ vẫn ướt át lạc bầy. Trước kia tôi đã từng cho rằng trong tình yêu không có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau phản bội, thế nhưng giờ tôi mới nhận ra, khi cả hai người cùng yêu nhau lại không thể bên nhau nỗi mới đau đớn thế nào. Trôi mỗi lúc một sáng dần, tôi mới phát hiện tóc tôi cũng ướt hết rồi, nước mắt chảy dọc thái dương khiến mái tóc ướt nhoè. Tôi lúc này cũng kiệt sức rồi.

Chiếc xe đi đến gần năm giờ chiều hôm sau mới đến nơi, tôi với chị Lan đi vào một nhà nghỉ mà tôi đã đặt trước. Hai chị em cố nuốt trôi suất cơm hộp rồi nằm trên giường. Tôi tìm trên mạng mấy nhà trọ có gần trung tâm, trước hết ổn định trước rồi mới có thể gửi hồ sơ xin việc. Sau khi tìm thử vài phòng tôi đánh dấu lại mai hai chị em sẽ đi xem. Đột nhiên tôi thấy mail của tôi có một bức thư đến, vừa mở ra chợt sững lại. Là của Vinh

“Thủy, em đang ở đâu, em đang ở đâu vậy hả? Tại sao em lại thay số điện thoại, em đang ở đâu? Bo nó khóc đòi mẹ, tại sao em lại bỏ đi, rốt cuộc có chuyện gì vậy. Anh đã làm sai gì với em sao? Sao em lại bỏ mặc hai ba con anh mà đi như vậy?”

Tôi đọc xong lại bật khóc nức nở, khóc đến mức không thể ngồi dậy nổi. Có lẽ lúc này Bo đang khóc, con đang khóc gọi tên tôi, có lẽ Vinh cũng khóc. Tôi không dám nghĩ xoá luôn cả gmail rồi chạy vào nhà vệ sinh mặc cho nước mắt rơi. Đêm ấy tôi không ngủ nổi, mỗi lần nhắm mắt lại nhớ đến Bo. Bà Thảo nhắn cho tôi một cái tin rằng Bo chỉ khóc một lúc lại thôi nên tôi yên tâm, thế nhưng tôi không yên tâm nổi, bởi tôi đang nhớ con mỗi morn.

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sáng hôm sau tỉnh dậy tôi thấy mắt sưng húp liền đeo tạm kính rồi tìm đến phòng trọ hôm qua, mắt cả buổi sáng tôi với chị Lan mới tìm được một chỗ ưng ý nhất. Lại một lần hai chị em đi sắm đồ gia dụng. Khi về đến nhà đột nhiên tôi chợt thấy buồn nôn, có lẽ đi suốt ngày nên tôi bị say nắng. Tôi nhìn thức ăn cũng không muốn ăn cố xúc một hai thìa sau đó bỏ đi. Sau khi nhà cửa dọn dẹp xong xuôi, tôi hỏi bà Thảo tình hình Bo thế nào. Bà nói sáng con có khóc một chút rồi được ba dỗ dành nên thôi. Tôi không biết bà nói thật không, nhưng vẫn thấy tim đau nhói. Những ngày tiếp theo dù cố gắng tôi vẫn không gạt đi nỗi nhớ con, nhớ Vinh, tôi chỉ biết lao đầu đi tìm việc để quên bớt đi. Có điều việc nôn khan của tôi càng lúc càng tăng, ở đây chưa biết quá nhiều đường đi lối lại, tôi định cuối tuần sẽ đi khám thì một buổi sáng chị Lan nói:

- Di Thủy, đây là que thử thai, đi thử đi.

Tôi nhìn chị Lan kinh ngạc, chưa kịp đáp chị đã nói tiếp:

- Chị thấy đi giống biểu hiện có thai hồi nghén thằng Bo lắm, nôn khan, xanh xao, mà... nếu như đợt đi đi du lịch, đi và Vinh đã có gì với nhau thì đi nên thử. Nếu không có thì cuối tuần đi khám dạ dày.

Tôi chợt sững người, tôi và Vinh quan hệ chưa bao giờ dùng biện pháp tránh thai. Kinh nguyệt tháng này của tôi cũng không thấy đến, tôi run run, cầm que thử vào nhà vệ sinh. Rõ ràng tôi luôn tự nhủ ông trời sẽ không trêu ngươi tới mức để tôi có thai lúc này, thế nhưng que thử lại hiện lên hai vạch rõ mồn một. Tôi không dám tin, đánh rơi cả que thử xuống dưới đất. Khi bước ra ngoài chị Lan liền hỏi:

- Sao rồi đi?

- Chị ơi... em... em có thai rồi.

Mới nói đến đây tôi cũng oà khóc, lúc này tôi không biết phải làm gì, khi vừa rời bỏ anh tôi lại có thai.

- Di định thế nào?

Tôi nhìn chị Lan, quệt nước mắt, tôi phải làm thế nào đây cơ chứ? Tôi ngồi xuống ghế, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đáp lại:

- Nếu như ông trời đã cho em đứa bé này em sẽ giữ lại và nuôi, em sẽ là mẹ đơn thân. Em để Ba cho Vinh nuôi thì em nuôi đứa bé này chị ạ.

Chị Lan thờ dài, không đáp đi xuống bếp nấu cho tôi chút đồ ăn sáng. Tôi cố ăn lấy chút sức rồi quay lại giường nằm. Hồ sơ tôi mới nộp, còn phải chờ vài ngày nữa mới phỏng vấn. Lúc này tôi vẫn chưa dám tin, cố tự an ủi mình rằng tôi sẽ không cô đơn nữa, sẽ có một sinh linh bên cạnh nhưng trái tim vẫn đau nhói. Nhưng dù khó khăn thế nào tôi cũng không bỏ con, tôi đã từng nghĩ thôi bỏ ba con Ba đi vào đây làm lại từ đầu, có thể sau này gặp một người hợp thì cưới nhưng lúc này đây tôi mới nhận ra tôi làm sao quên được Vinh. Mà nếu đã không quên được, thì cần gì lấy chồng, có thêm đứa bé này, sống cả đời cùng nó cũng được.

Những ngày tiếp theo, tôi luôn tự cố gắng vui vẻ, tự nhủ rằng bản thân vì đứa bé này mà phải mạnh mẽ phải suy nghĩ tích cực lên. Có điều dù vậy tôi vẫn lâu lâu lại khóc, cảm giác thêm lấm không khí giữa ba người, thêm lấm những khoảnh khắc được Vinh che chở, được Ba làm cho cười. Dù biết không được khóc nhưng đôi khi lí trí lại để cảm xúc lấn át mất. Ngoài Ba và Vinh tôi còn nhớ cái Chi, nhưng giai đoạn này tôi chưa thể gọi cho nó, chỉ sợ nói với nó lại làm loạn lên.

Người ta có bầu đều có ba đứa bé bên cạnh, còn tôi lại khác, lần đầu là một người đàn ông khác, lần sau thì một mình. Nếu là trước kia có bầu tôi rất sợ, nhưng giờ tôi tin tôi đủ khả năng nuôi con, cho con được một cuộc sống tử tế. Một tuần sau khi phát hiện mình có bầu công ty tôi nộp hồ sơ cũng gọi tôi đến phỏng vấn. Công ty này không quá to nên việc tôi học cao đẳng không ảnh hưởng nhiều. Vì tôi từng làm văn thư bên công ty của ông Quang nên cũng tạm coi là có chút kinh nghiệm và đỡ lúng túng trong lần đầu phỏng vấn. Phỏng vấn xong tôi không về luôn phòng trọ mà đến một phòng khám gần đó để khám thai. Sau khi khám bác sĩ liền nói:

- Thai được sáu tuần rồi, cô nhớ các mốc khám quan trọng để sau tái khám nhé.

Tôi nhận lấy tờ siêu âm bác sĩ đưa, lúc ra cửa chợt rơi nước mắt. Quái thật, chuyện vui mà sao tôi lại khóc thế này cơ chứ. Tôi men theo vỉa hè đi về nhà, tầm giờ này ra cộ cũng hơi đông, nhưng trong này không ai đi xe lên vỉa hè hết, mọi người đều rất lịch sự. Lúc đi đến đèn xanh đèn đỏ tôi chợt thấy ngay trước mặt là cửa hàng bán đồ sơ sinh liền nhìn vào. Trên đó treo rất nhiều quần áo, những bộ đồ xanh xanh, hồng hồng đáng yêu kinh khủng. Khi còn đang mãi mê ngắm đột nhiên tôi nghe tiếng gọi phía sau:

- Thủy...

Tôi khẽ quay lại nhìn nhưng không hề thấy ai. Rõ ràng không có ai phía sau hết. Thế nhưng đột nhiên tôi phát hiện ngay phía ngã ba có một vụ tai nạn xe. Lẽ ra... tôi không định đến, nhưng tiếng gọi Thủy ban nãy lại khiến tôi chợt có một linh cảm bất an. Tôi liền lò dò từng bước tiến đến đám đông, đột nhiên toàn thân run rẩy rồi sượt ngã quỵ. Trước mặt tôi là Vinh, anh đang nằm nhắm nghiền mắt, có tiếng người cất lên:

- Cái xe kia đi ngược chiều rồi đâm vào cậu ấy, mau gọi cứu thương đi.

Tôi lao vào, lay lay Vinh gọi:

- Anh Vinh... anh Vinh...

Thế nhưng anh không đáp, máu không biết từ đâu chỉ ra dính cả xuống đường. Tôi không kim được bật khóc gào lên:

- Gọi cứu thương, gọi cứu thương mau lên

- Cô ơi, chúng tôi gọi rồi, cô là người nhà à?

Tôi gạt đầu nước nỡ, đột nhiên phát hiện trên tay anh là một mẩu giấy. Vừa mở ra đã thấy ngay địa chỉ phòng trọ nơi tôi đang ở. Tôi càng không kìm chế nổi cảm xúc gào lên:

- Vinh... anh ơi... anh ơi tỉnh lại đi.

- Anh ơi, em xin anh... tỉnh lại đi.

- Mở mắt ra đi Vinh... em xin anh.

Khi xe cứu thương đến, Vinh được đưa lên, tôi vẫn nắm chặt giấy tờ siêu âm rồi bước lên. Vinh vẫn nhắm nghiền mắt dù cho tôi đã gọi tên anh nhiều như thế nào.

Khi đến bệnh viện Vinh ngay lập tức được đưa vào phòng cấp cứu, tôi đứng bên ngoài nhìn qua ô cửa kính. Tôi sai rồi, sai thật rồi, tôi sai thật rồi. Tôi cứ tự trách mình, miệng mẫn chát, bên trong bác sĩ vẫn đang cấp cứu, độ hai mươi phút sau cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra. Tôi liền lao đến hỏi:

- Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?

Bác sĩ nhìn tôi đột nhiên lác đầu, tôi không dám tin nổi liền chạy một mạch vào trong. Khi thấy Vinh nằm im trên đó, tôi chợt khụy xuống, bấu hai tay lên chiếc giường sắt lạnh lẽo gào khóc như một kẻ điên dại. Lúc này tôi hoàn toàn mất đi lí trí nắm chặt tay Vinh áp lên mặt. Nước mắt tôi chảy dọc bàn tay ấy giọng lạc đi:

- Anh ơi, em biết em sai rồi, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi anh.

- Em sai rồi... em sai rồi.

- Anh ơi, em cầu xin anh, mở mắt ra nhìn em đi. Em phải làm sao đây?

- Vinh, em xin anh, nhìn em đi, em có em bé rồi, em có bầu rồi... em có bầu rồi anh ơi.

Lúc này đây tôi mới hiểu ra bản thân yêu Vinh nhiều đến thế nào. Anh vẫn nhắm nghiền mắt, tôi đứng bật dậy, ôm chặt lấy anh gào lên:

- Anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Sao lại tàn nhẫn với mẹ con em như vậy? Anh tỉnh lại đi, em sẽ không bỏ đi nữa, em sẽ bên anh, anh muốn gì, anh muốn gì em đều đồng ý, đừng bỏ em mà.

Đột nhiên có tiếng rên khẽ khẽ:

- A... đau quá.

Tôi ngơ ngác nhìn đột nhiên khựng lại, Vinh mở mắt ra nhìn tôi, rồi đột nhiên nắm mạnh tay tôi khẽ nói:

- Thủy

Tôi chưa kịp hoàn hồn, lại bị anh kéo sát lại gần rồi thì thầm:

- Em vừa nói gì cơ, em nói em có bầu sao?

- Em...

- Em nói lại đi.

- Anh Vinh.

Vinh đột nhiên ngồi bật dậy giật tờ giấy siêu âm trong tay tôi, khoé miệng cong lên rồi đột nhiên kéo chặt tôi vào lòng. Tôi nhìn anh hỏi lại:

- Sao... sao anh lại...

- Anh có sao đâu, nãy bị xe tông nhưng chỉ sướt qua khiến cánh tay chảy máu thôi, mà anh mấy hôm nay không ăn gì nên bị hạ đường huyết rồi choáng.

Tôi nghe vậy liền định chạy đi thế nhưng anh đã giữ chặt rồi nói:

- Em đã nói anh muốn gì em cũng nghe còn định chạy đi đâu, em còn thương, còn yêu anh sao lại cứ trốn tránh anh?

- Em...

- Thủy, về đi em, về với anh và Bo đi. Giờ em lại có bầu nữa, anh đặt vé máy bay mai rồi, cả nhà mình cùng về nhé.

- Nhưng...

- Nhưng nhĩ gì? Những ngày em đi Bo khóc nhiều lắm, con khóc cả sáng cả chiều, anh thì xin nghỉ đi tìm em, hôm đầu tìm em còn ngã xuống cổng phải đi cấp cứu. Mẹ thấy anh với Bo như vậy thì... mẹ thấy như vậy mới suy nghĩ lại, lại thêm ba nói vào nên mẹ bắt đầu suy nghĩ. Bo khóc ngặt nghèo, khóc đến mức suýt nhập viện, mẹ thương cháu nên cuối cùng mấy ngày trước mẹ bảo anh vào tìm em. Đến hôm kia qua chị Lan gọi cho anh nói em có bầu, cho anh địa chỉ mà sáng nay anh mới đến đây. Anh vừa từ sân bay chạy ra đây luôn. Em xem, sao em có thể tàn nhẫn bỏ rơi hai người đàn ông yếu đuối đi vào đây tận hưởng một mình thế?

Tôi nghe Vinh nói vẫn không dám tin nổi, anh lại nói tiếp:

- Còn tin nhắn của mẹ đây, em đi chưa đến nửa tháng mà cả nhà loạn cả lên đây. Anh không biết đâu, em có con với anh mà định không có trách nhiệm gì à?

- Anh Vinh.

- Hấp, đúng là ngốc mà, nói với anh, mẹ mà đuổi anh ôm hai mẹ con trốn đi luôn cho bà nhớ nhau, tự dưng lại tự mình bỏ đi.

Vinh nói rất nhiều, kể rằng anh và Bo nhớ tôi thế nào, cũng kể bà Thảo dần vật bản thân ra sao, ông Quang cũng nói với bà rằng chính bà cũng không muốn xa con tại sao lại chai cắt mẹ con tôi. Tôi nghe Vinh nói tự dưng bật cười. Anh bước xuống, chỉ có cánh tay bị thương còn lại đều bình thường. Tự dưng tôi cũng không còn muốn trốn tránh nữa, tôi mệt rồi, muốn dựa vào anh.

Vinh không cần nằm viện, chỉ mang ít thuốc sát trùng vết thương, khi về đến nhà anh liền nói:

- Anh đặt cả khách sạn rồi, lát nữa ra khách sạn ngủ, chị Lan một phòng, hai vợ chồng mình một phòng.
- Hai vợ chồng??
- Chả hai vợ chồng thì hai anh em à? Giờ mình đi ăn đi, anh đói quá sợ tý lại tụt huyết áp mất.

Tôi bật cười nhìn chị Lan. Tối hôm ấy Vinh và tôi không ngủ, anh kể anh nhớ tôi nhiều thế nào, trách tôi lúc nào cũng tàn nhẫn bỏ mặc anh. Tôi nghe anh nói lại khóc, khóc vì thương anh, thương con, vì những tủi hờn khi đến đất khách quê người này. Hoá ra trên đời này vẫn còn một người đàn ông để tôi có thể hoàn toàn yên tâm dựa vào là anh. Hoá ra sau bao nhiêu năm anh vẫn yêu thương, chung thủy với tôi. Cuối cùng tôi cũng nhận ra rằng, tôi đã đánh giá tình cảm của anh quá thấp. Anh có thể nắm tay tôi đi qua mọi bão bùng... chỉ có mình tôi tự buông tay anh. Nhưng bão qua rồi... chỉ còn tia nắng sáng của ngày mai đang chiếu rọi vào tôi.

Hôm sau tôi và anh cùng chị Lan đi ra sân bay, sau khi làm thủ tục liền lên máy bay. Đây là lần đầu tôi được đi máy bay, Vinh đặt ghế hạng thương gia, tôi ngồi thích thú, hồi hộp như lần đầu làm mẹ. Suốt thời gian trên máy bay Vinh nắm tay tôi không rời, mà không phải, từ hôm qua tới giờ anh luôn nắm lấy tay tôi như vậy. Tôi cũng nắm chặt tay anh, đến khi máy bay hạ cánh. Vinh một tay dắt tôi, một tay kéo hành lý, tay còn lại của tôi nắm lấy tay chị Lan. Khi bước ra ngoài đột nhiên tôi thấy ông bà Quang Thảo, Bo, cái Chi và một người đàn ông có chút quen quen... đang đứng chờ.

Bo nhìn thấy tôi, liền lao về ôm chầm lấy tôi khóc tức tưởi nói:

- Mẹ ơi.

Tôi thấy con khóc cũng không kìm được, nước mắt rơi là chảy. Khi ra đến ngoài bà Thảo liền nói:

- Thủy... xin lỗi... xin lỗi cháu.

Ông Quang thấy vậy liền ngắt lời:

- Bà bảo cho chúng nó làm đám cưới rồi mà cháu với chất.
- Ừ... ừ thì xin lỗi con.
- Đây, phải thế chứ.

Tôi nhìn bà nghẹn ngào không nói nên lời, bà chợt vỗ vỗ lên tay tôi nói:

- Không sao... không sao về là tốt rồi. Mang cả trâu lẫn nghé con về là bà mừng rồi.

Tự dưng nghe đến đây tôi chợt bật cười, mọi người cũng cười theo. Cái Chi trách móc tôi mấy câu, tôi nhìn gã đàn ông bên cạnh đột nhiên mới sực nhớ ra đó là đồng đội của Vinh. Con bé lừ mắt tỏ vẻ giận dỗi tôi quay sang ôm chị Lan đi về. Ngoài trời nắng vừa hừng lên sau cơn mưa, tôi cũng chợt thấy trong lòng rạo rỡ hơn cả ánh nắng ngoài kia!

Bạn đang đọc truyện *Con Riêng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.